

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

НАЙ-ПРОДАВАНАТА АВТОРКА НА АМЕРИКА!

БЕЗ ДРАСКОТИНА

ДОБРЕ УКРИВАНИ ТАЙНИ В НОВИЯ БЕСТСЕЛЪР НА

Даниел Стийл

ДАНИЕЛ СТИЙЛ БЕЗ ДРАСКОТИНА

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Новият бестселър на Даниел Стийл открехва спуснатите завеси на един прекрасен на пръв поглед брак, за да изследва тайните, скрити от очите на другите.

Всички във Вашингтон познават семейство Маделин и Джак Хънтър. Мадди е известна телевизионна журналистка, Джак е собственик на телевизионна мрежа. Те имат блестящ светски живот и нежно приятелство. Но зад затворените врати на богатия им дом в Джорджтаун се спотайват мрачни тайни и низки страсти...

Без драскотина е книга за насилието във всички негови скрити и открити форми.

На моите деца Тревор, Тоя, Беата, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, които дълго пътуваха с мен, с вяра, с чувство за хумор и толкова много обич. И на Ник, който е в сигурните ръце на Бога. С цялата ми любов.

Д. С.

Пътуването ми беше дълго. Не съжалявам за това. Понякога бе мрачно и опасно. Друг път — весело и окъпано в слънчева светлина. Почесто трудно, отколкото лесно.

Пътят ми бе осеян с опасности и препятствия от самото начало. Гъсти гори, високи планини, стръмни урви и пропасти, смразяващ студ и мрак. Но през цялото време, дори и в най-непрогледната мъгла и безнадеждна самота, някъде далеч, далеч напред, блещукаше едва доловима светлинка — една слаба звездичка, която да ме води.

Бях умна и в същото време глупава. Бях обичана и предавана, обожавана и изоставяна. И в отчаянието си, без да искам, въвлякох и други хора, за което ги моля да ми простят. Прощавам на онези, които ме нараниха, така както се моля и те да ми простят заради слабостта ми, че им позволих да го направят. Обичах силно и отдадох цялото си сърце и душа. И дори когато бях смъртно уморена и от сърцето ми капеше кръв, продължавах да вървя по пътя си с вяра и надежда. Понякога бях водена единствено от сляпото си упование в любовта и свободата. Пътуването ми продължава и днес, но сега ми е по-лесно отпреди.

На тези от вас, които все още се лутат в тъмнината, пожелавам добри спътници. Дано

намерите безопасни пристанища, където да отседнете. Дано откриете просеки в гъстите гори, бистри ручеи, от които да пиете, за да утолите жаждата си или да промиете раните си. И дано някой ден намерите своето изцеление.

Когато се срещнем в светлината, която ни очаква, ще сплетем ръцете си и ще знаем всичко един за друг. Всеки от нас трябва да продължи своето собствено пътуване, докато я намери. За да стигнем до нея, ще се нуждаем от сила и кураж, от търпение и упование, от признателност. Но най-вече от мъдрост. Защото в края на нашето пътуване ще открием мира и любовта, за които сме мечтали.

Нека Бог ви води и пази.

Д. С.

ПЪТУВАНЕ

Спокойствие и мир сега душата
ми огря
в трева висока глава ще склоня
и кротко ще заспя.

Една Ст.
Винсънт
Милей

ГЛАВА 1

Дългата черна лимузина бавно намали и спря до редицата от паркирани коли пред източния вход на Белия дом. Беше уханна вечер в началото на юни. Двама морски офицери пристъпиха в синхронна крачка, докато Маделин Хънтър грациозно слизаше от колата. Яркият флаг със звездите се вееше под ласките на летния бриз. Маделин се усмихна ослепително на единия от офицерите, който я поздрави, козирувайки.

Маделин беше висока и слаба жена, облечена с бяла вечерна рокля, която падаше на красиви гънки. Тъмната ѝ коса бе прибрана в елегантен малък кок на тила и откриваше дългата шия и перфектната линия на голото ѝ рамо. Имаше бяла и гладка като крем кожа и сини очи. Движеше се грациозно и самоуверено върху сребристите си обувки с високи токчета, очите ѝ играеха, докато се усмихваше на фотографите. Съпругът ѝ излезе от колата и застана до нея. Джак Хънтър беше здрав, четирийсет и петгодишен мъж, спечелил първите си пари, започвайки с реклама във футбола, след което умело ги бе инвестирал в радиостанция, а по-късно и в телевизионен канал. Когато стана на четирийсет, вече притежаваше една от основните кабелни мрежи в страната. Джак Хънтър беше работил дълго и упорито, за да превърне добрия си късмет в преуспяващ бизнес. И сега разполагаше с милиони в банковата си сметка, голяма популярност сред обществото и влиятелни приятели по върховете.

Фоторепортерът засне усмихнатото семейство Хънтър още веднъж и те влязоха в Белия дом.

Бяха изключително красива и известна двойка цели седем години. Маделин беше вече на трийсет и четири, но когато Джак я откри в Ноксвил, бе едва на двасет и пет. Трябваше ѝ доста време, докато заличи акцента и провлачения си говор, характерни за щата, от който идваше. Повече отколкото на него. Джак беше от Далас и говореше отсечено и отривисто, леко изяждаше буквите, но ги натъртваше така, че мигновено убеждаваше слушателя, че знае много

добре какво прави. Имаше тъмни очи, които претърсваха умело всеки ъгъл на стаята и притежаваше способността да слуша няколко разговора едновременно, давайки си вид на напълно задълбочен и погълнат от думите на човека до себе си. Понякога хората, които го познаваха, казваха, че очите му сякаш преминават през теб, като през неодушевен предмет или стъкло, а друг път пък, че можеш съвсем осезателно да почувстваш обичта и грижата, които се излъчват от тях. Имаше нещо силно магнетично и хипнотизиращо у него. Само като го погледнеш човек — изправен и елегантен във вечерния си костюм и идеално колосаната официална риза, с гладко сресана назад коса — чувстваше непреодолимо привличане и желание да го познава и да бъде близо до него.

По същия начин беше въздействал и върху Маделин при първата им среща. Тогава тя бе просто едно хубаво момиче от Ноксвил, с характерен за Тенеси говор — идваше от Чатануга. Работеше като рецепционистка в местната телевизия, докато една стачка на персонала не я постави пред камерата — първо да чете прогнозата за времето, а след това и новините. Беше несръчна и срамежлива, но толкова очарователно красива, че зрителите застиваха и не откъсваха очи от екрана. Приличаше повече на фотомодел или кинозвезда, но в същото време притежаваше непринуденото излъчване на момичето от съседния двор, с което всеки е играл като малък. Мади умееше да попада право в сърцевината на историята или случая, които коментираше. Само две нейни думи бяха достатъчни, за да трогнат сърцата на зрителите.

Джак се захласна по нея още първия път, когато я видя. Думите ѝ и очите ѝ го поразиха.

— Какво правиш тук, хубавице? Обзалагам се, че разбиваш сърцата на всички момчета в радиус от двеста километра — беше ѝ казал той тогава. Тя не изглеждаше на не повече от двацет години, въпреки че бе с почти пет повече. Джак беше спрял да говори и я гледаше втренчено, докато предаването свърши и тя свали микрофона от ревера си.

— Е, не съвсем — отговори със закъснение на въпроса му Маделин.

Джак беше в града, за да води преговори за закупуване на местния телевизионен канал. Два месеца по-късно той стана негов.

Много скоро след това назначи Маделин за асистент — говорител и я изпрати в Ню Йорк, първо — да научи всичко, което трябваше да знае за това как се правят новини, и второ — да си оправи прическата и грима. Когато отново се появи на екрана, ефектът беше потресаващ. За няколко месеца Маделин направи огромен скок в кариерата си.

Джак ѝ помогна да се отърве от кошмарния си брак и от не толкова кошмарния си съпруг, който я бе измъчвал и наранявал в продължение на осем години. Беше израснала в семейство, където отношенията между съпрузите не бяха били по-различни. Боби Джо бе завладял сърцето ѝ на седемнайсет. Осем години по-късно Джак Хънтър купи кабелната телевизия във Вашингтон и ѝ направи неустойимо предложение — щеше да води новините.

Освен това ѝ обеща, че ако се съгласи, ще ѝ помогне да подреди живота си отново.

Дойде да я вземе от Ноксвил с лимузина. Мади чакаше на автобусната спирка само с една малка чанта „Сам — сонайт“ в ръка и гледаше уплашено. Качи се в колата, без да издаде и звук и двамата потеглиха към Вашингтон. Трябваше да минат месеци, преди Боби Джо да открие къде е. С помощта на Джак, Маделин подаде молба за развод, а след година се ожениха.

И така вече седем години тя беше госпожа Джак Хънтър и Боби Джо, неговото неописуемо поведение, кошмарните запои и побоища бяха останали далеч в миналото. Маделин се бе превърнала в звезда. Животът ѝ течеше като в приказките. Беше известна, уважаваха я и я боготворяха в цялата страна. А Джак се отнасяше с нея като с принцеса.

Когато влязоха в Белия дом, хванати за ръка, и застанаха пред вратата на приемната, Маделин изглеждаше спокойна и щастлива, без проблеми и без грижи. Знаеше, че е омъжена за известен, богат и преуспяващ мъж, който я обичаше. Знаеше също така, че повече няма да ѝ се случи нищо лошо (Джак Хънтър не би го позволил) и се чувстваше в безопасност.

Президентът и първата дама ги посрещнаха на входа на Източното крило. След като се ръкуваха, президентът подшушна тихо на Джак, че малко по-късно иска да проведе личен и поверителен разговор с него. Джак кимна доволно и се усмихна, докато Маделин бърбеше с първата дама. Познаваха се много добре. Семейство Хънтър

бяха чести гости в Белия дом, а Мади беше интервюирала съпругата на президента няколко пъти.

Когато Маделин влезе в залата под ръка със съпруга си, ги посрещнаха усмихнати лица, които им кимаха за поздрав. Всички ги познаваха. Нямаше представа къде е Боби Джо сега, не я и интересувахе. Животът, който бе водила с него, ѝ изглеждаше нереален и напълно измислен. Сякаш никога не бе живяла по този начин. Това тук беше нейната реалност: светът на властта, на богатите и могъщи хора. Маделин грееше сред тях като ярка звезда.

Джак и Маделин се смесиха с останалите гости. Френският посланик се запrikaзва приятелски с нея и я представи на съпругата си, а Джак отиде да поговори със сенатора, шеф на Комисията по етика. Искаше да обсъди някои въпроси с него. Маделин ги забеляза да се усамотяват в ъгъла, докато бразилският посланик приближаваше към нея, съпроводен от привлекателна дама, член на конгреса от щата Мисисипи. Както обикновено, вечерта бе интересна и забавна.

По-късно преминаха в трапезарията на Белия дом. От едната ѝ страна седеше сенатор от Илинойс, а от другата — конгресмен от Калифорния. И двамата се надпреварваха да задържат вниманието ѝ. Джак седеше между първата дама и Барбара Уолтърс. Късно вечерта той отново се присъедини към жена си и двамата отидоха да танцуват.

— Как беше? — попита я небрежно той, като не изпускаше от очи няколко основни фигури. Джак винаги следеше какво става около него и обикновено си изготвяше план за това с кого иска да се види, с кого да говори или да убеди отново, независимо дали ставаше дума за бизнес или за репортаж. Той рядко, да не кажем никога, пропускаше възможност да извлече изгода за себе си на официално парти или вечеря.

Бе получил вече покана от президента за обяд в „Кемп Дейвид“, където щяха да продължат разговора си от тази вечер.

— Е, как е сенатор Смит? Разказа ли ти нещо интересно за себе си? — обърна се той към жена си.

— Както обикновено. Говори за новите данъци — усмихна се Маделин. Джак беше хубав мъж. А тя беше известна жена, със забележителна интелигентност и огромен чар. Джак обичаше да казва, че е изцяло негово произведение. Бе заложил много на нея. Беше ѝ помогнал в началото, но сега бе напълно възнаграден за усилията и

инвестициите, които бе направил. Маделин се радваше на огромен успех в неговата телевизионна мрежа. Джак се вживяваше в ролята на Пигмалион и обичаше да я подкача и дразни.

— Звучи много интересно и секси — рече той, връщайки се на темата за данъците. Републиканците се аргументираха добре, но Джак смяташе, че демократите ще спечелят битката, особено след като имаха подкрепата на президента. — А конгресмен Уули?

— Той е много сладък — отвърна Маделин, усмихвайки се отново на Джак. Присъствието му винаги я заслепяваше. Имаше нещо във вида на мъжа ѝ, в неговата сила, в ореола и в излъчването му, което все още ѝ въздействаше и я впечатляваше. — Както обикновено ми говори главно за кучето и за внуците си. — Харесваше го заради това и защото все още бе лудо влюбен в жена си, с която бе женен от почти шейсет години.

— Чудя се защо ли все още го избират — каза Джак, когато музиката свърши.

— Мисля, че всички го харесват. — Големият успех не бе накърнил доброто сърце на момичето от Чатануга. Маделин никога не забрави откъде е дошла и у нея все още съществуваше известно простодушие, за разлика от съпруга ѝ, който беше остър като бръснач и дори в някои случаи агресивен и жилещ до смърт. Тя обичаше да говори с хората за децата им, макар и да нямаше свои собствени. Джак имаше две момчета, които учеха в колеж в Тексас и въпреки че рядко се виждаха, те много обичаха Мади.

Майка им не бе казвала нито една добра дума за Джак, нито пък за Мади. Бяха разведени от петнайсет години и тя не поддържаше никакви контакти с него, а определението, което най-често използваше, за да го опише, беше: „безпощаден“.

— Да си тръгваме, а? — подкани я Джак и огледа отново залата, за да се увери, че вече е успял да говори с всички, които си бе набелязал. Приемът вървеше към своя край. Президентът и първата дама току-що се бяха оттеглили. Те също можеха вече да си вървят. Мади нямаше нищо против да се прибере у дома — рано на другата сутрин трябваше да бъде на работното си място.

Шофьорът ги чакаше пред вратата. Мадисе настани удобно в лимузината до съпруга си. Бе изминала дълъг път от старото очукано камионче „Шевролет“ на Боби Джо до тази лимузина. Купоните, на които ходеха в местната кръчма, и приятелите, с които се срещаха по фургоните и бараките, също бяха съвсем различни. Понякога Мадисе имаше странното чувство, че има два отделни живота — различни и независими един от друг. В момента се намираше в света на президенти, крале и кралици: на политици, принцове и магнати. Собственият ѝ мъж беше един от тях.

— За какво си говорихте с президента тази вечер? — попита Маделин, прикривайки прозявката си. Изглеждаше толкова красива и свежа, колкото и в началото на вечерта. И всъщност беше от голямо значение за съпруга си, макар че изобщо не го осъзнаваше. Сега той бе по-известен в обществото като съпруга на Маделин Хънтър, отколкото като човека, който я бе открил. Знаеше го много добре, но никога не би го разкрил пред нея.

— За нещо много интересно — каза тайнствено Джак. — Ще ти кажа, когато мога да говоря.

— И кога ще стане това? — попита тя с повишен интерес. Освен негова жена Маделин беше също така и опитен репортер, който обичаше работата си и хората, с които работеше, както и новинарския екип и правенето на новини. Имаше чувството, че държи ръката си върху пулса на времето и на нацията.

— Не съм сигурен. Ще обядвам с него в събота в „Кемп Дейвид“.

— Значи трябва да е нещо важно. — Всъщност всичко беше важно. Всичко, свързано с президента, представляваше потенциално добър репортаж.

Те пропътуваха краткото разстояние до къщата си на „Ар Стрийт“ като разговаряха за приема. Между другото Джак я попита дали е видяла Бил Александър.

— Зърнах го само отдалеч. Не знаех, че се е върнал във Вашингтон. — През последните шест месеца Бил се бе уединил, след като бе загубил жена си в Колумбия преди година. Мадисе си спомняше много ясно разигралата се трагедия. Жена му бе отвлечена от терористи и посланик Александър беше водил преговорите за освобождението ѝ сам, но очевидно неумело. След като прибрали

откупа, терористите явно се бяха паникьосали и я бяха убили. Скоро след това посланикът се бе оттеглил от длъжността си.

— Постъпи като глупак — рече Джак без капка жал или симпатия. — Не биваше да се опитва да оправя нещата сам. Всеки можеше да предвиди завършека на тази история.

— Горкият човек едва ли мисли така — отвърна спокойно Мади.

Малко след това пристигнаха. Докато се изкачваха по стълбите, Джак разхлабваше възела на вратовръзката си.

— Утре трябва да бъда рано сутринта в офиса си — каза Мади, докато той разкопчаваше ризата си в банята. Тя свали роклята си и застана пред него само по бикини и високи сребърни сандали. Имаше великолепно тяло, което не се бе поддавало на разрухата през предишния й живот. Двамата мъже, за които се бе омъжила, бяха коренно различни. Единият беше брутален, груб и жесток, безразличен към чувствата, сълзите и болките й, когато я пребиваше от бой. Другият бе мил, внимателен, нежен, с чувство за отговорност. Боби Джо й бе чупил ръцете, а когато след поредния скандал я бе запратил надолу по стълбите, тя бе счупила крака си. Беше точно след като срещна Джак. Боби Джо бе полудял от ревност, макар че Мади му се закле, че няма нищо общо с Джак. Това беше самата истина. Тогава Джак й беше само работодател, бяха просто приятели. Останалото дойде после, когато напусна Ноксвил и се премести във Вашингтон, за да работи в неговата кабелна телевизия. Един месец след преместването й двамата станаха любовници, но разводът й вече беше задействан.

— Защо трябва да ходиш толкова рано? — попита Джак през рамо и изчезна в банята, облицована цялата с черен мрамор. Бяха купили тази къща преди пет години от един приказно богат арабски дипломат. Имаше гимнастически салон, оборудван с най-модерните фитнес уреди, и плувен басейн в приземния етаж: прекрасни приемни, които Джак обичаше да използва за срещи: шест бани, облицовани с мрамор: четири спални, кабинет и три стаи за гости.

Нямаха намерение да превръщат гостните стаи в детски. Джак й бе казал съвсем ясно и безусловно в самото начало на брака им, че не иска деца. Стигали му били двете, които имал, за да им се радва докато растат, и нямал желание за повече. Всъщност той абсолютно й бе забранил да прави каквито и да е опити в тази насока. След като известно време тъгува по децата, които никога нямаше да има,

Маделин си направи операция на тръбите по настояване на Джак. В известен смисъл това може би беше по-добре, защото бе имала поне половин дузина аборти през годините, преживени с Боби Джо, и дори не беше сигурна дали изобщо би могла да роди нормално дете. Изглеждаше ѝ по-лесно да удовлетвори желанието на Джак и да не си оставя никакви шансове. Джак ѝ беше дал толкова много и продължаваше да крои планове за бъдещето ѝ. Разбираше защо той не иска деца и защо смята, че те биха създавали само препятствия и грижи, с които щеше да се наложи да се справя и да преодолява в своята кариера. Но въпреки това, от време на време Мадисън съжаляваше за невъзвратимото си решение. На трийсет и четири години повечето от приятелките ѝ имаха бебета, а всичко, което тя имаше, беше Джак. Маделин се чудеше дали щеше да съжалява още повече, когато остарее и се окаже, че никога няма да има внуци. Но това бе малка цена, която трябваше да плати за живота, който споделяше с Джак Хънтър. Очевидно беше важно за него, щом като настояваше, и тя не можеше да не изпълни желанието му.

Настаниха се в голямото удобно легло, Джак я привлече към себе си, а тя се гушна в него и сложи главата си върху рамото му. Често лежах така, преди да заспят, говореха за онова, което се бе случило през деня, за местата, където бяха били, за хората, с които се бяха срещали и партитата, които бяха посетили. Докато си приказваха, Мадисън се опита да отгатне какво е замислил президентът.

— Казах ти, че ще разбереш, когато му дойде времето. Престани да ме разпитваш.

— Знаеш, че полудявам от любопитство, когато криеш нещо от мен — изкикоти се тя.

— Подлудяваш ме. — Той я обърна към себе си и почувства копринената ѝ кожа под тънката нощница.

След толкова години Джак така и не беше ѝ се наситил. Не се измори да я иска и притежава. Тя никога не му омръзна нито в леглото, нито извън него. Беше доволен да знае, че е негова телом и духом. Както в работата, така и в леглото. Изпитваше ненаситен апетит и желание към нея. Понякога Мадисън имаше чувството, че направо я боготвори. Джак обичаше всичко свързано с нея. Искаше да знае това, което прави или е направила, къде и с кого е, какво върши. Но в момента мислеше само за тялото ѝ. Когато я целуна и сграбчи ръката

й, тя леко простена. Мадн ннкога досега не бе отхвърляла, ннто обсъждаа начина, по който я обладаваше, или колко често го правеше. На нея й харесваше. Харесваше и, че все още го възбужда, че продължава да я желае. Това бе коренно различно от поведението на Боби Джо. Първият й съпруг не искаше нищо друго, освен да я използва и наранява. Джак се опияняваше от силата и красотата й. Фактът, че бе „създал“ Мадн, го караше да се чувства могъщ, а това, че я „притежава“ в леглото, почти го изваждаше от равновесие.

ГЛАВА 2

Мади стана както обикновено в шест и влезе забързано в банята си. Взе си душ и се облече, косата и грима ѝ щяха да оправят в студиото. В седем и половина Джак слезе в кухнята изкъпан, сресан и обръснат, облечен с тъмносив костюм и блестяща бяла риза. Мади пиеше кафе и преглеждаше сутрешните вестници.

Тя вдигна глава, когато го чу да влиза, и започна да коментира последния скандал и клюките около Хълма. Предната нощ арестували един от конгресмените заради хомосексуални връзки.

— Би трябвало да имат повече информация — каза критично Маделин, като му подаде „Поуст“ и взе „Уол Стрийт Джърнъл“. Имаше навика да чете вестниците, преди да отиде на работа. Обикновено преглеждаше „Ню Йорк Таймс“ по пътя, а ако ѝ останеше време и „Хералд Трибюн“.

Излязоха около осем. Джак се поинтересува дали ще работи върху репортажа, заради който бе станала толкова рано. Обикновено Мади не отиваше в студиото преди десет. През деня пишеше репортажите си, а по време на обедната си почивка записваше интервютата. Първото ѝ излизане в ефир беше в пет часа, после в седем и половина. Беше заета до осем. Ако отиваха на вечеря, се преобличаше в гардеробната на телевизията. Това бе уморителна и дълга програма и за двамата, но работата и ритъмът на живота им допадаше.

— С Грег работим върху серия репортажи за жените на Хълма. Искаме да открием кой кого мами и как. Вече имаме пет жени. Мисля, че ще излезе добра история. — Грег Морис беше асистент — говорител, млад чернокож репортер от Ню Йорк, с когото работеха заедно през последните две години и бяха доволни един от друг.

— Не смяташ ли, че трябва да направиш репортажа сама? Защо ти е Грег?

— Защото това прави нещата по-интересни — отвърна хладно Маделин. — От мъжка гледна точка. — Тя си имаше своите собствени

виждания относно предаванията, които често се различаваха от тези на съпруга ѝ, и не обичаше да споделя с него прекалено много онова, което е направила или смята да прави. Не искаше той да се меси в нейните предавания. В някои моменти да си жена на шефа на телевизията си беше чисто предизвикателство.

— Първата дама сподели ли снощи с теб идеята да участваш в Комисията срещу насилието върху жени? — попита разсеяно Джак. Мадри поклати глава отрицателно. Беше подочула доста слухове относно инициативата на жената на президента да основе тази комисия. Но тя самата не беше ѝ споменала все още нищо.

— Ще го направи — продължи Джак. — Казах ѝ, че според мен ще ти бъде приятно да участваш.

— Стига да имам време. Всичко зависи от ангажиментите ми.

— Казах ѝ, че ще се включиш — отвърна грубо и категорично Джак.

Мадри замълча за миг и се загледа през прозореца. Пътуваха към офиса с шофьора на Джак. Той работеше за него от години и двамата му имаха пълно доверие, така че си позволяваха да говорят в негово присъствие.

— Бих искала да взема решението сама — каза тя след малко. — Трябваше първо да ме попиташ. — Когато постъпваше така с нея, винаги се чувстваше като дете. Джак беше само с единайсет години по-възрастен, но понякога се отнасяше към нея, сякаш ѝ беше баща.

— Би било добре за теб. Приеми го като решение. — Мадри ненавиждаше начина, по който постъпваше Джак. И той много добре го знаеше. Подобно поведение я объркваше и дразнеше. — Освен това, ти току-що каза, че би ти харесало.

— Ако имам време. Позволи ми да реша това сама. — Колата спря и Чарлз — шофьорът — отвори вратата. Нямаше време да настоява за продължение на разговора. А и Джак очевидно беше взел решение. Целуна я бегло за довиждане и изчезна в личния си асансьор. След като премина през охраната и детектора за оръжие (като всички служители), Мадри взе асансьора към новинарското студио.

Имаше на разположение остъклен от всички страни кабинет, секретарка и помощник по разследванията. Грег Морис се помещаваше в отделна, по-малка стая, в съседство с нейния кабинет. Той ѝ махна, когато мина покрай него и след минута влезе с чаша кафе в ръка.

— Добро утро... или не е такава? — Грег я изгледа внимателно и си помисли, че има нещо, макар да беше много трудно човек да го забележи под блестящата ѝ външност, освен ако не я познаваше достатъчно добре. Мади не обичаше да показва гнева си. Видимо не проявяваше чувства. От миналия ѝ живот беше останал един горчив спомен. Тогава гняв означаваше опасност и тя никога не го забрави.

— Шефът току-що ми съобщи едно свое „решение“. — Грег веднага разбра, че тя определено не е съгласна с това решение. Беше ѝ като брат. Разбираха се почти без думи.

— Охо. Уволнен ли съм? — Нарочно я дразнеше. Рейтингът му беше почти толкова висок, колкото и нейният, но човек никога не знаеше какво може да му се случи в следващия момент, когато работи с шеф като Джак. Той беше в състояние да взема неочаквани, понякога очевидно нерационални и категорични решения, неподлежащи на обсъждане. А и доколкото му бе известно, Джак не го харесваше.

— Нищо чак толкова драматично, слава Богу. — Мади бързо възвърна самообладанието си. — Току-що ми съобщи, че първата дама е решила да ме покани да участвам в Комисията за борба с насилието срещу жени. И той обещал от мое име, без дори да ме попита дали съм съгласна или не.

— Мислех, че ти харесва да се занимаваш с подобен род дейности — отвърна Грег, като седна на стола срещу бюрото ѝ и изпружи краката си, докато тя сядаше на своето място.

— Това е отделен въпрос, Грег. Би трябвало да ме попитат все пак. Аз, в края на краищата съм голям човек.

— Вероятно е убеден, че искаш да участваш. Нали знаеш какви са мъжете. Не действат последователно, просто си правят предположения.

— Знае, че мразя това. — Но и двамата бяха наясно, че Джак има навика да взема сам повечето от решенията, отнасящи се до нея. Беше нещо установено. Нещата помежду им бяха вървели винаги по този начин. Беше ѝ съобщил кое е най-доброто за нея. И точка.

— Току-що научихме за друго едно решение, което шефът очевидно е взел вчера. — Грег не изглеждаше особено очарован от онова, което предстоеше да ѝ съобщи.

Той имаше приятен външен вид и дълги ръце и крака. Като дете беше мечтал да стане танцьор, но впоследствие журналистиката му бе

харесала повече.

— За какво говориш? — погледна го разтревожено Мади.

— Съкратил е цяла част от предаването ни — редакторския ни коментар в седем и половина.

— Защо? Хората го харесваха! И ние обичахме да го правим!

— Трябвало да има повече силни новини в седем и половина. Това щяло да вдигне рейтинга. Ще се прилага нова схема.

— Защо не е говорил с нас по този въпрос? Трябваше да го обсъдим заедно.

— Че кога ни е питал за нещо, Мади? Познаваш го много по-добре от мен. Джак Хънтър взема сам решения, без да се съобразява или консултира с, когото и да било. Най-малкото пък с нас.

— По дяволите! — ядоса се Мади. — Значи повече няма да има никакви редакторски коментари? Ама че глупост! Коментарите показваха лично отношение към проблемите. Придаваха по-човешки облик на събитията.

— Съгласен съм с теб, но той знае най-добре. Щели да го върнат обратно в пет часа, ако хората настояват за това.

— Господи! Не мислиш ли, че би трябвало поне да ме предупреди?

— По начина, по който обикновено го прави ли, принцесо Покахонтас? Хайде да огледаме нещата, нали работим заедно.

— Прав си. — Тя замълча около минута, после започна да обсъжда с Грег кого да интервюират първи от изготвения вече списък на конгресмени. Приключиха към единайсет и Мади излезе, за да направи някои поръчки и да си вземе един сандвич. Върна се в офиса около един и продължи работата си върху интервютата. Около четири се запъти към гримьорната, където срещна Грег. Поговориха за интервютата, които бяха взели следобеда. Нищо интересно.

— Успя ли да откъснеш главата на Джак заради уводните думи и коментари?

Все още не, но ще го направя веднага щом го видя. — Това обикновено се случваше вечер, когато си тръгваха, освен в случаите, когато той имаше да ходи някъде и тя не бе включена в поканата. Тогава се връщаше у дома и го чакаше да се прибере.

Новините в пет минаха добре. Мади и Грег се поотпуснаха и си поприказваха, както правеха винаги, докато чакаха да се върнат в ефир

в седем и половина. Джак се появи в момента, в който Мади ставаше от мястото си. Тя каза довиждане на Грег, свали микрофона, взе си чантата и излезе. Бяха обещали да се отбият на един коктейл в Джорджтаун.

— Какво, по дяволите, става с нашите редакторски коментари?
— обърна се тя към Джак, докато пътуваха към Джорджтаун.

— Рейтингът показва, че хората са уморени от подобен род дрънканици.

— Глупости, Джак! Та те ги харесват!

— Проучванията ни сочи противното — отвърна той безучастно.

— Защо не ми каза нищо тази сутрин? — Мади изглеждаше толкова раздразнена и ядосана, колкото беше и сутринта, когато ѝ бе съобщил решението си. И говореше по същия начин.

— Трябваше да проверя източниците на информация.

— Ти дори не ме попита! Би било по-добре, ако ме уведомяваш. Мисля, че си взел погрешно решение.

— Да видим какво ще ни покаже статистиката.

На партито в Джорджтаун Мади не успя да види Джак доста време, преди той да я намери и да я попита готова ли е да си тръгват. И двамата нямаха търпение да се приберат у дома. Беше дълъг и уморителен ден, а и предната вечер се бяха прибрали много късно от Белия дом.

Докато пътуваха към вкъщи Джак ѝ напомни, че ще отсъства на следващата сутрин заради обяда в „Кемп Дейвид“ с президента.

— Ще те чакам в самолета в два и половина — каза той разсеяно. Всеки уикенд ходеха във Вирджиния. Една година, преди да срещне Мади, Джак беше купил там ранчо. Той обичаше това място, а тя свикна да ходи с него. Беше голяма селска къща, разхвърляна, но удобна, заобиколена от декари необитаема земя. Имаше нещо уютно и примитивно в нея, нещо от старите времена, а наоколо, додето поглед стига се простираха безкрайно поле и гори. В конюшните имаше няколко расови коня. Но въпреки красивата природа, Мади винаги се чувстваше отегчена и самотна.

— Не искаш ли просто да си останем в града? — попита тя с надежда в гласа, докато слизаха от колата.

— Не можем. Поканил съм сенатор Макгътчинс и жена му за уикенда.

— Това също ли беше тайна от изключителна важност? — попита Мади и го погледна ядосано. Защо не я предупреждаваше за подобни неща или поне да споделяше намеренията си.

— Извинявай, Мади, бях зает. Имах много работа тази седмица. Трябваше да оправя една объркана история в офиса. Не представлява интерес за теб. — Мади предположи, че е бил зает със срещата в „Кемп Дейвид“. Все пак би могъл да се сети и да я предупреди за семейство Макгътчинс. Джак се усмихна и добави: — Недомислие от моя страна. Извинявай, мила. — Не можеше да му се сърди, когато ѝ говореше така. Джак имаше толкова нежен подход към нея, че дори когато наистина му се ядосаше, пак успяваше да я умилюва.

— Добре. Просто бих искала да знам предварително. — Не искаше да го отегчава с признанието си, че отгоре на всичко не може да понася Пол Макгътчинс. Джак така или иначе го знаеше. Сенаторът беше надменен и арогантен дебелак, а жена му — безлична мушица, която изпитваше ужас от съпруга си. Беше толкова изнервена, че не можеше да каже повече от две думи на кръст, когато Мади се опитваше да поведе някакъв разговор с нея. Човек придобиваше усещането, че се страхува от собствената си сянка. Дори децата им изглеждаха неспокойни и изнервени. — С децата си ли ще дойдат? — Имаха три бледи, хленчещи дечица, чиято компания Мади едва понасяше, въпреки че по принцип обичаше деца. Но не и тези на Макгътчинс.

— Казах им да не ги вземат — отвърна Джак с усмивка. — Знам, че не можеш да ги понасяш и не те обвинявам за това. Освен това плашат конете ми.

— Това поне в известен смисъл е някаква утеха — отвърна Мади, когато влязоха вътре. Седмичата беше дълга и уморителна и за двама им и тя се чувстваше на края на силите си.

Тази нощ заспа в прегръдките на Джак и дори не го чу, когато стана на сутринта. Той вече се бе облякъл и четеше вестника си, когато Мади слезе долу за закуска.

Джак бегло я целуна и тръгна към Белия дом, където го чакаше президентският хеликоптер, за да го заведе до „Кемп Дейвид“.

— Приятно прекарване — пожела му Мади и се усмихна, докато си наливаше още кафе. Той беше в приповдигнато настроение. Нищо не възбуждаше Джак повече от властта — тя беше същински опиум за него. Караше го да се чувства могъщ, важен и незаменим.

Когато се срещнаха следобед на летището, той направо сияеше. Изглежда беше прекарал изключително добре с Джим Армстронг.

— Да не би да си разрешил всички проблеми в Средния Изток или да си планирал някоя и друга малка война някъде по света? — попита го закачливо тя и отново почувства, че е влюбена в него. Беше така неустойимо привлекателен и толкова хубав. Излъчваше чар и могъщество.

— Нещо подобно — усмихна се той загадъчно и двамата се запътиха към самолета, който беше купил през зимата — малък „Гълфстрийм“. Джак беше много доволен и щастлив да го притежава. Ползваха го всеки уикенд, а понякога и за работа.

— Ще ми кажеш ли все пак? — заинтригува се тя, но той само поклати глава и се засмя. Обичаше да я дразни и измъчва с нещо, което той знае, а тя не.

— Все още не. Скоро.

Двамата пилоти дойдоха след двайсетина минути. Джак и Мади се настаниха в удобните седалки в опашката на самолета, който се отправи на юг, към ранчото им във Вирджиния. За голямо съжаление на Мади, когато пристигнаха, семейство Макгътчинс вече бе там. Бяха отпътували от Вашингтон още сутринта.

Както можеше да се очаква. Пол Макгътчинс потупа Джак по гърба и стисна Мади прекалено силно в прегръдката си, от което ѝ стана гадно и неприятно. Жена му Джанет не каза нищо. Тя само тъжно я погледна за миг. Сякаш се страхуваше, че Мади ще види някаква мрачна тайна, ако ѝ позволише да надникне по-дълго и по-дълбоко в очите ѝ. Нещо в Джанет винаги караше Мади да се чувства неудобно, макар и да не знаеше какво точно. А и нямаше желание да разбере или пък да мисли за това.

Джак искаше да поговори на спокойствие със сенатора относно законопроекта, който трябваше да мине заедно със законопроекта за контрол върху оръжията (една доста чувствителна тема, която щеше да се превърне в световна новина).

Двамата мъже се упътиха към конюшните и оставиха Мади и Джанет сами. Мади предложи да влязат вътре и поднесе прясна лимонада и сладкиши, които готвачката в ранчото бе приготвила. Тя бе прекрасна италианка, която работеше за тях от години. Джак я бе наел малко преди да се ожени за Мади. Ранчото винаги беше повече негово,

отколкото общо. Той го обичаше и му се радваше определено повече, отколкото тя. На Мади ѝ се струваше отдалечено и изолирано, а и не беше чак толкова луда по конете. Джак често го използваше за среща с хора, с които трябваше да се види по работа, както например с Пол Макгътчинс в момента.

След като изпиха лимонадата си, Мади предложи на Джанет да се разхождат из градината и любезно я попита за децата. Нямаше изгледи Джак и Пол да се върнат скоро от конюшните. Мади говореше безгрижно и неангажирано за времето, за фермата, за историята на ранчото и местността и за новите розови храсти, които бе засадил градинарят, и много се изненада, когато погледна към Джанет и видя, че плаче. Сълзите се стичаха тихо и безутешно по бузите ѝ, а тя самата не издаваше нито звук.

— Добре ли сте? — попита сконфузено Мади. Въпросът ѝ прозвуча глупаво. Очевидно не беше добре. — Мога ли да направя нещо за вас? — Джанет Макгътчинс поклати отрицателно глава и продължи да плаче беззвучно.

— Извинявам се — прошепна тя. Това бе единственото, което можа да произнесе.

— Няма защо — отвърна тихо Мади и я настани на един градински стол, за да може да се поуспокои. — Искате ли чаша вода? — Джанет отново поклати глава, после издуха носа си и я погледна безпомощно. Мади не искаше да се замесва в никакви неприятности или семейни истории, но в погледа на Джанет имаше нещо много отчаяно и същевременно властно, което я предизвика.

— Не знам какво да правя — изрече жената с треперещ глас, който събуди дълбоко забравени спомени в душата на Мади.

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин? — Чудеше се дали не е неизлечимо болна или пък нещо не беше наред с децата ѝ, че да изглежда толкова отчаяна и така безнадеждно нещастна. Наистина нямаше представа какво става.

Нищо не може да се направи. Гласът на Джанет звучеше отчаяно. — Не знам как да постъпя — повтори тя. Причината е в Пол. Той ме мрази.

— Глупости! Не може да е вярно, сигурна съм! — отвърна Мади, чувствайки се глупаво, защото изобщо не знаеше за какво става дума.

Би трябвало да мрази нея, а не жена си, защото открито му показваше, че не го харесва. И защо да ви мрази?

Така е от години. Той ме наказва. Беше принуден да се ожени за мен, защото бях бременна. И оттогава ме измъчва и наказва. Всеки ден, всеки час.

— Едва ли е направил нещо, което не е искал да направи. Най-голямото им дете беше на дванайсет, имаха и още две по-малки. Мадри не бе забелязала Пол да е особено доволен от поколението си. Това бе едно от нещата, заради които не го харесваше.

Не мога да поискам развод, защото се страхувам какво ще стане с децата ми. А и според Пол един развод би навредил на политическата му кариера.

Това със сигурност беше вярно, макар че не малко политици бяха минали по този път.

Изведнъж Джанет вдигна глава, пое си дъх и едва изрече:

— Той ме бие.

Кръвта на Мадри се смрази, когато чу тези думи. Джанет нависрква си и Мадри можа да види грозни лилави следи. Беше чувала доста неприятни истории за лошия характер на сенатор Макгътчинс и за арогантното му отношение към хората, но сега имаше доказателство за това.

— Съжалявам, Джанет. — Не знаеше какво повече да каже, но отношението ѝ към тази жена се смекчи и ѝ се прииска да я прегърне. — Не се предавай! — продължи тя. — Не му позволявай да прави това с теб. Бях женена девет години за такъв насилник. — Знаеше отлично за какво става дума, макар да бе прекарала последните осем години, опитвайки се да забрави кошмарите.

— Как се отърва от него? Приличаха на затворници, които споделят една и съща килия.

— Избягах — отвърна Мадри. Прозвуча по-смело отколкото някога. Трябваше да бъде честна с тази жена. — Бях ужасена, бях в безизходица. Чудех се какво да правя. Но Джак ми помогна. — Джанет Макгътчинс обаче нямаше до себе си Джак Хънтър. Не беше нито млада, нито красива, нямаше никакви надежди, нито кариера, нямаше начин да избяга, не и с трите деца, за които трябваше да се грижи. Ситуацията бе напълно различна.

— Каза, че ще ме убие, ако си тръгна и взема с мен децата и че ако кажа на някого, ще ме затвори в дом за душевноболни. Вече направи това веднъж, след като се роди малкото ми момиченце. Подложиха ме на електрошокова терапия. — Мади си помисли, че би трябвало да приложат тази терапия на съпруга ѝ и то на места, които бяха особено важни за мъжката му себеизява, но не каза нищо на Джанет. Мисълта за онова, което бе преживяла, и гледката на белезите по ръцете ѝ я караха да изпитва състрадание и жалост към бедната жена.

— Трябва да има някакъв изход. Защо не отидеш в дом за самотни майки? — предложи Мади.

— Той ще ме намери. И ще ме убие. Няма място на света, където да се скрия — отвърна Джанет, хлипайки.

— Аз ще ти помогна — реши без колебание Мади. Трябваше да направи нещо за тази жена. Чувстваше се още по-виновна, защото никога не я беше харесвала. Джанет имаше нужда от помощ. И след като сама беше преживяла подобна агония, Мади се чувстваше задължена и отговорна да ѝ помогне. — Ще потърся някое място, където да отидете с децата.

— Това ще излезе във вестниците — рече Джанет, продължавайки да плаче безпомощно.

— Със сигурност ще излезе във вестниците, ако той те убие — отвърна твърдо Мади. — Обещавам ти да направя нещо. Бие ли децата? — Джанет поклати глава, но Мади знаеше, че е много сложно. Дори и да не ги докосваше, той ги плашеше и действаше на психиката им и някой ден дъщеря му щеше да се омъжи за същия тиран и насилник като баща си, точно както бе направила Мади. А синовете им щяха да си мислят, че е напълно в реда на нещата да пребиват съпругите си от бой. Досега нямаше човек, който да бе излязъл читав и недокоснат от дом, в който майката е била пребивана от бой. Точно това беше хвърлило Мади право в ръцете на Боби Джо и я бе накарало да вярва, че е в правото си да я бие.

Мади взе ръката на Джанет в своята. В същия момент чуха стъпките на мъжете и Джанет бързо се отдръпна. Лицето ѝ придоби каменно изражение. Никой не би могъл да заподозре, че изобщо е провеждан някакъв разговор.

През нощта Мади разказа на Джак какво бе научила.

— Той я бие — повтори тя. Чувстваше се зле.

— Пол? — Джак изглеждаше изненадан. — Съмнявам се. Той е от грубите и навъсени типове, но не мисля, че би могъл да направи подобно нещо. Откъде знаеш?

— Тя ми каза — отговори Мади и почувства Джанет като близка приятелка. Имаха нещо общо помежду си.

— Не бих приемал това толкова на сериозно — каза спокойно Джак. — Пол сподели с мен още преди години, че Джанет има психически проблеми.

— Видях синините по ръцете ѝ с очите си. — Този път Мади наистина се ядоса. — Аз ѝ вярвам, Джак, Била съм в нейното положение.

— Знам. Но ти не знаеш откъде има тези синини. Може да си ги е направила сама, така че да изглежда, че е била бита. Известно време той се виждаше с друга жена. Може би Джанет се е опитала да го настъпи, казвайки някои неприятни истини за него. — Джак разбра, че допуска грешка. Мади не се съмняваше, че историята на Джанет е истинска. Още повече, че тя определено не харесваше Пол и не го криеше.

— Защо не ѝ вярваш? — възмути се Мади. — Не те разбирам.

— Познавам Пол. Той просто не може да направи такова нещо. — Мади за малко да изкрещи. Спореха откакто си бяха легнали и тя беше толкова ядосана на Джак, че не ѝ вярва, че дори почувства нещо като облекчение, задето не правиха любов тази нощ. Мади изпитваше по-голяма близост към Джанет Макгътчинс и имаше много повече общи неща с нея, отколкото със собствения си съпруг. Но той очевидно не забелязваше колко разстроена е жена му.

Преди да се разделят, Мади напомни на Джанет, че ще държи връзка с нея. Но тя сякаш не я чу. Само кимна с глава и влезе в колата.

Докато летяха към Вашингтон, Мади се взираше неவிждащо в нощното небе. Мислеше за Боби Джо и за безизходицата и отчаянието, които бе изпитвала през онези самотни години в Ноксвил. След това се сети за Джанет и белезите по ръцете ѝ. Джанет беше като затворник, който не притежава смелостта, нито решителността да избяга. Очевидно нямаше приятели, нямаше къде да отиде, нито кой да ѝ подаде ръка. Когато кацнаха във Вашингтон, Мади мълчаливо се закле пред себе си, че ще направи всичко, за да ѝ помогне.

ГЛАВА 3

В понеделник сутринта Мади нахлу в стаичката на Грег, която приличаше повече на килер, отколкото на офис и си наля чаша кафе.

— Е, как мина уикенда на най-известната репортерка във Вашингтон? — попита я закачливо Грег. Той обичаше да я задява приятелски заради бурния обществен живот, който водеха с Джак, както и заради факта, че бяха чести гости в Белия дом. С президента ли прекарахте времето си или ходихте да пазарувате с първата дама?

Много смешно! Голям си умник! — отвърна Мади и отпи от горещото кафе. Все още беше завладяна от мъчителната изповед на Джанет Макгътчинс. — Всъщност в събота Джак наистина обядва с президента в „Кемп Дейвид“.

— Слава Богу, ти никога не ме разочароваш! Защото ако науча, че си прекарала времето си в автомивка като всеки един от нас, това направо ще ме убие. Благодарение на теб живея така вълнуващо. Надявам се, че го знаеш. Всъщност всички живеем така.

Повярвай ми, не е чак толкова вълнуващо. — Никога не бе приемала този начин на живот като свой. Струваше й се, че живее под светлините на прожектор, който е взела назаем от съпруга си. Бяхме със семейство Макгътчинс във Вирджиния. Господи, той е направо отворителен!

Защо говориш така? Хубаво момче е сенаторът. Известен с лошите си обноски и изискана грубиянщина — ухили се Грег.

Мади се поколеба за миг, после реши да му разкаже историята на Джанет. Дватама бяха станали много близки, откакто работеха заедно, като брат и сестра. Тя нямаше много приятели във Вашингтон поради липса на време, а малкото, с които успяваше да се сприятели, не харесваха на Джак и той обикновено настояваше да не се вижда с тях. Но това не й правеше особено впечатление, тъй като винаги беше много заета. Джак я затрупваше с работа. В началото се срещаше с жени, които й харесваха, по Джак винаги имаше нещо против тях. Според него бяха или дебели, или грозни, неподходящи, или

недискретни, или пък ѝ завиждаха. Маделин живееше доста изолирано. Единствените хора, с които имаше известен шанс да се сближи, бяха колегите ѝ в офиса. Мади знаеше, че Джак ѝ мисли само доброто, като я предпазва по този начин, но това автоматично ограничаваше кръга ѝ от близки и познати. Така че най-близкият ѝ човек беше той, а през последните години — Грег Морис.

— Този уикенд се случи нещо ужасно — започна тя несигурно. Джанет със сигурност не би искала да се намира в устата на хората.

— Да не би да си счупила някой нокът?

Мади обикновено отвърщаше със смях на подобна закачка, но този път остана сериозна.

— Става въпрос за Джанет Макгътчинс.

— Изглежда доста безлична и простовата. Мяркал съм я само няколко пъти по приеми на Сената. Седи си тихо в ъгъла и си кротува. И дума не можеш да измъкнеш от устата ѝ.

Мади въздъхна, но си наложи да продължи. Имаше доверие на Грег. Той я бие.

Какво сенаторът бие жена си? Сигурна ли си? Та това е много тежко обвинение!

— Напълно ѝ вярвам. Показа ми синините си.

— Да не би да има психически проблеми?

Мади се ядоса. Джак бе реагирал по същия начин.

— Защо вие мъжете винаги мислите и говорите едни и същи неща, когато става дума за насилие върху жени? Как ще реагираш, ако ти кажа, че го е ударила със стика за голф или с тигана по главата? Ще ми повярваш ли? Или ще кажеш, че дебелото копеле лъже?

— Вероятно ще ти повярвам. Съжалявам, че го казвам, но е така. Мъжете обикновено не лъжат за такива неща. Необичайно е един мъж да е малтретиран или бит от жена.

— Жените също не лъжат. Но хора като теб и като моя съпруг ги карат да се чувстват така, сякаш сами са си виновни. Затова трябва да го пазят в тайна. Но да се върнем на въпроса ти. Да, била е в психиатрия, но не ми изглежда луда и синините ѝ не бяха плод на болния ѝ мозък, нито пък на моето въображение. Тя е уплашена до смърт. Изпитва ужас от него. Чувала съм, че се отнася зле с екипа си, но не съм предполагала, че може да е насилник в семейството си. — Никога не бе споделяла с Грег миналото си. Също като другите жени в

подобно положение и тя се чувстваше така, сякаш вината е била нейна. — Казах ѝ, че ще ѝ помогна да си намери сигурен дом. Имаш ли някаква идея откъде да започна?

— Какво ще кажеш за „Коалиция за жените“? Имам приятелка, която работи там. Извинявай за онова, което казах. Би трябвало да знам повече. — Докато говореше, Грег изглеждаше искрено разстроен.

— Добре де, сигурно е така. Все пак ти благодаря. Ще ѝ позвъня. — Маделин погледна името на листчето — Фернанда Лопец. Смътно си спомняше, че бе писала репортаж за нея още когато започна работа в телевизията. Оттогава бяха минали пет или шест години, но силното впечатление бе останало. Обади ѝ се веднага щом се върна в офиса си, но ѝ отговориха, че госпожа Лопец е в отпуск, а заместничката ѝ е по майчинство. Новата служителка, която щяла да ги замести, нямало да дойде по-рано от две или три седмици. Щели да ѝ позвънят веднага щом се появи. Мади обясни за какво става дума и получи няколко имена и телефони, на които да позвъни. Тя опита няколко пъти, но всеки път ѝ отговаряше телефонен секретар. Опита и с горещата линия „Жени срещу насилието“, но даваше заето. Каза си, че ще позвъни по-късно, но работата така я погълна, че забрави за Джанет. Спомни си отново, когато излезе в ефир в пет часа и си обеща да опита отново на сутринта.

Ако Джанет бе успяла да живее по този начин години наред, сигурно щеше да преживее още една нощ. Все пак ѝ се щеше да бе направила нещо. Жената очевидно бе толкова парализирана от страх, че дори не можеше да мисли, камо ли да действа разумно. Което беше съвсем естествено.

Новините в пет обхванаха целия спектър от местни, политически, национални и международни събития. Водеща новина в седем и половина бе катастрофата със самолет на летище Кенеди.

Вечерта Мади се прибра сама вкъщи. Джак отново имаше среща с президента и тя не преставаше да се чуди какво толкова обсъждат заедно. Докато пътуваше към къщи, тя отново се сети за Джанет и се зачуди дали да не ѝ позвъни. Страхуваше се обаче, че Пол може да подслушва телефонните разговори на жена си и реши, че е по-добре да не го прави.

Мади изчете един куп статии, които си бе набелязала, хвърли поглед на новата книга за последния стадий от техниките за лечение на

рак на гърдата, за да реши дали да интервюира автора, направи си маникюра и си легна рано. Джак се прибра около полунощ. Беше прекалено изморена, за да говори с него, и отново се унесе, още преди той да си легне. На сутринта чу в просъница, че става и отива да си вземе душ.

Когато слезе в кухнята, Джак седеше на масата и четеше „Уол Стрийт Джърнъл“. Вдигна очи и я погледна. Беше облякла тесни джинси, червен пуловер и яркочервени мокасини на „Гучи“. Изглеждаше млада, жизнена и секси.

— Като те гледам, започвам да съжалявам, че не те събудих снощи — каза Джак с двусмислена усмивка. Мади се засмя, докато си наливаше кафе и вземаше вестника. Беше смях на доволна от живота си жена, която обича мъжа си и знае, че той също я желае и обича.

— Аз пък започвам да се съмнявам. Ти и президентът ще си докарате някоя неприятност с тези тайни срещи. Като че ли се очертава нещо доста по-интересно отколкото обикновените кабинетни размествания.

— Може би — отвърна той уклончиво и двамата се задълбочиха във вестниците си. Мади внезапно изкрещя и Джак я погледна изненадано.

— Какво има?

Мади не отговори, а продължи да чете. Но очите ѝ се напълниха със сълзи и я заслепиха, така че се отказа и се обърна към съпруга си.

— Джанет Макгътчинс се е самоубила снощи. Прерязала вените на ръцете си у дома им в Джорджтаун. Едно от децата, я намерило и позвънило на Бърза помощ, но когато пристигнали, тя вече била мъртва. По раменете, ръцете и краката ѝ открили синини и предположили, че може да е насилствена смърт, но мъжът ѝ обяснил, че предната вечер се била подхлъзнала върху скейтборда на един от синовете им и паднала по стълбите. Кучият му син! Видях тези синини още в неделя! Той я е убил! — Мади се паникьоса. Цялото ѝ тяло трепереше, едва си поемаше дъх, а мислите ѝ препускаха лудо.

— Той не я е убил, Мади — отвърна спокойно Джак. — Тя се е самоубила. Ти сама го каза.

— Защото е решила, че няма друг изход — отвърна Мади е чужд глас. — И аз щях да го направя, ако ти не ме беше измъкнал от Ноксвил.

— Това са глупости и ти много добре го знаеш. По-скоро щеше да убиеш Боби Джо. Ти не си Джанет. Тя беше объркана жена с разстроена психика. Има достатъчно много други причини, поради които може да го е направила.

— Как можеш да говориш така, по дяволите! Защо не искаш да повярваш, че това дебело прасе, копелето му с копеле, я е малтретирал! Струва ти се невъзможно, така ли? Толкова ли добричък и сладичък ти изглежда? Защо смяташ, че Джанет не ми е казала истината? Само защото е жена ли?

Беше бясна. Грег също не ѝ бе повярвал. Защо?

— Защо според вас, мъжете, жените винаги лъжат?

— Може би не те е излъгала. Но фактът, че се е самоубила, потвърждава теорията, че е била с лабилна нервна система...

— Това потвърждава теорията, че е нямала друг изход, че е била отчаяна. Толкова безнадеждно отчаяна, че да остави децата си без майка и дори да рискува едно от тях да я намери мъртва. — Мад хлипаше беззвучно, обзета от ужас и състрадание. Знаеше какво означава да се чувстваш така измъчен и уплашен, притиснат в ъгъла, изпаднал в безизходица, без изгледи за промяна. Ако тя не бе толкова млада и красива и ако Джак не беше поискал да работи в неговата телевизионна мрежа, може би щеше да има същата съдба като Джанет Макгътчинс. Джак грешеше, като смяташе, че по-скоро би убила. Мисълта за самоубийство ѝ бе минавала неведнъж през главата. В тъмните нощи, когато Боби Джо заспиваше, след като ѝ бе нанесъл поредния побой, когато очите и устните ѝ бяха подпухнали и солени от кръв и сълзи, често беше мислила за това като за решение. Не беше трудно да разбере какво е чувствала Джанет. Спомни си за телефонните разговори, които бе провела от офиса си предния ден.

— Вчера се обадох на „Коалиция за жените“ и на горещата линия. По дяволите! Снощи исках да ѝ се обадя лично. Но се страхувах, че Пол може да подслушва разговорите ѝ и че моето обаждане може да ѝ причини неприятности.

— На нея едва ли ѝ е било до твоята помощ, Мад. Не се обвинявай за това. Събитията го доказват.

— Нищо не доказват! По дяволите, Джак! Тя не беше луда! Беше само уплашена до смърт. И откъде можеш да знаеш къде е бил той и какво ѝ е сторил, преди тя да посегне към бръснача?

— Той е задник, но не и убиец. Залагам си главата за това — отвърна спокойно мъжът ѝ.

— Откога вие двамата сте толкова близки приятели? Откъде, дявол да го вземе, знаеш как се е отнасял с нея?

Мади цялата се тресеше от ридания заради жената, която бегло познаваше. Но понеже сама беше минала по този път, вярваше на историята на Джанет и знаеше, че е една от оживелите щастливки. Джанет не бе имала този късмет.

Знам за какво става дума — отвърна спокойно Джак.

— Когато се ожених за теб, имаше ужасни кошмари и спеше в позата на жертва, с ръце около главата. Знам, момичето ми, знам... Аз те спасих...

— Така е. Аз също го знам — отвърна Мади, като избърса носа си и го погледна тъжно. — Никога няма да го забравя. Но ми е толкова мъчно за нея... Мисля си какво е чувствала, когато го е направила. Животът ѝ сигурно се е превърнал в агония, изпълнен с насилие и терор.

— Предполагам, че е било така — каза хладно Джак — и съжалявам за Пол и децата. Това ще им се отрази много лошо. Надявам се пресата да не го раздуха излишно и да не превърне случая във водеща новина.

— Аз пък се надявам някой млад и напорист репортер да се захване с разследването и да изнесе на всеуслушание всичко, което открие. Онова, което този задник — мъжът ѝ е правил с нея. Не заради нея самата, а заради всички жени по света, които все още са живи и се намират в същото положение. За нея вече е късно.

— Трудно ми е да разбера защо не го е напуснала, ако нещата действително са стояли толкова зле. В края на краищата не е било необходимо да се самоубива!

— Може би си е мислела, че точно това трябва да направи — отвърна Мади с ирония, но Джак не я забеляза.

— Ти как успя, Мади? Значи и тя би могла да направи същото — каза той убедено.

— Това ми отне цели осем години, а и ти ми помогна. Не всеки има такъв късмет. Аз се спасих от оня ад благодарение на теб, милостта на Бога и здравите ми нерви. Ако бях живяла още някоя и друга година с Боби Джо, това може би щеше да ме убие.

— Ти нямаше да позволиш да се случи. — Гласът му бе така уверен, че Мади се почувства объркана. Не знаеше дали това бе похвала или безучастно заключение на случаен наблюдател.

— Напротив, бях му позволявала толкова пъти, преди да се появиш, да ме унижава и пребива от бой! Така, както майка ми позволяваше на баща ми, преди той да умре. И, кълна ти се, тя така беше свикнала с това отношение, че то ѝ липсваше. Дори татко ѝ липсваше. Взаимоотношения от такъв характер са много по-болезнени, отколкото осъзнават хората, както за този, който страда, така и за онзи, който причинява страданието.

— Това е доста интересна мисъл — отвърна Джак и я изгледа скептично. — Мисля си, че някои хора просто си го просят... или го очакват, или позволяват това да се случи, защото са прекалено слабохарактерни, за да направят каквото и да е в своя защита.

— Ти не знаеш нищо за това, Джак — отвърна Мади напрегнато и излезе от кухнята. Качи се горе, за да вземе чантата и самото си. На връщане сложи пътьом диамантените обици на ушите си. Стараеше се винаги да изглежда добре, независимо дали вкъщи или на работа, защото не знаеше с кого ще се срещне през деня и къде ще се озове вечерта, а хората познаваха много добре лицето ѝ от екрана.

Пътуваха до работата в пълно мълчание. Мади беше силно разстроена от това, което каза Джак, и не знаеше дали иска да спори с него или не. В офиса я чакаше Грег. Вече беше научил новината и изглеждаше разтревожен и смутен.

— Съжалявам, Мади. Сигурно се чувстваш ужасно. Знам, че искаше да ѝ помогнеш. Но може би твоята намеса е била безсмислена. Сигурно вече го е била решила. — Той се опитваше да я успокои, но Мади се обърна и го прекъсна с нетърпящ възражение тон:

— Защо? Защото е била психарка, луда, ненормална, като всички останали измъчвани и бити жени по света и това е причината да реши да си среже вените? Така ли мислиш?

— Мисля, че е била толкова уплашена и ужасена, че не е имала дори смелостта да го напусне. Чувствала се е като затворник, като пленник в зоната на военни действия. — Как смяташ? Защо го е направила? Само защото той я е измъчвал, или все пак е била луда? — Въпросът му още повече разяри Мади.

— Точно това каза и Джак. Така мислят всички хора. Жените в подобно положение са така или иначе луди в известен смисъл, без значение какво правят или не правят мъжете им. Е, добре, някои от тях просто не могат... те просто не могат... — Гласът ѝ замря и тя избухна в ридания. Грег я прегърна и се опита да я утеши.

— Добре, момиче, знам. Съжалявам... може би ти просто не успя да спасиш една от тях.

Беше му благодарна за силната прегръдка и успокоителните думи.

— Искрах... да... ѝ... помогна... — изхлипа Мади. Мислеше си за болката, която Джанет сигурно е изпитвала, докато е режела вените на ръцете си. И за скръбта и ужаса, които изпитваха децата ѝ в този момент, от това че бяха загубили майка си.

— Как ще отразим случая? — попита Грег, когато тя най-после се съвзе.

— Мисля да изляза с редакторско въведение за жените, претърпели насилие — отвърна Мади замислено, докато той ѝ подаваше чаша кафе.

— Но това е извън прерогативите на нашето предаване. Да не би да си забравила, че ни забраниха да правим коментари?

— Ще кажа на Джак, че искам да го направя — отвърна твърдо Мади. — Ще ми се да пратя това копеле Макгътчинс по дяволите! Директно в ада!

— Ако бях на твоето място, нямаше да направя точно това. А и Джак няма да ти позволи. Не ме интересува дали спиш с него всяка нощ или не. Получихме инструкциите отгоре. Правим само новини. Никакви уводни статии, никакви социални или политически коментари, само чисти и безпристрастни новини. Това ни е работата. Ще разкажем какво се е случило, без каквито и да е коментари или изразяване на лично мнение от наша страна.

— И какво ще ми направи Джак? Ще ме уволни ли? Между другото, не знам дали си даваш сметка, но това е страхотна новина. Жената на един сенатор се е самоубила, след като е била насилвана, бита и малтретирана от мъжа си. По-гореща новина от това здраве му кажи! Да хванем бика за рогата!

— Джак няма да ти позволи никакво въведение или коментар. Би трябвало да го познаваш достатъчно добре. Освен ако не вземеш

нещата в свои ръце. А аз не мисля, че той би харесал това, Мади.

— Сериозно? Не се шегувай! — подигравателно вметна Мади. Длъжна съм да направя нещо, Грег! Ние сме живи, славя Богу, и те не могат да ме свалят от ефир, без да предизвикат скандал или бунт. Така че правим един коментар като за последно, след което се извиняваме за това. Ако Джак се ядоса, ще се опитам да го преживея все някак.

— Ти си много смела жена каза Грег и се усмихна широко. Прелестната му усмивка винаги бе очаровала жените, с които излизаше. Беше един от най-търсените ергени във Вашингтон, за което си имаше съвсем основателни причини: умен, хубав, чаровен, интелигентен, преуспял — рядка и много търсена комбинация. Мади също беше луда по него, но в чисто професионален и човешки смисъл, без каквито и да е задни помисли. Харесваше й да работи с Грег.

— Не съм сигурен дали искам да съм този, който ще предизвика Джак Хънтър на дуел и ще престъпи неговите заповеди.

— Остави на мен. Нали знаеш, че съм връзка — отвърна тя е усмивка — първата за деня, откакто прочете новината за самоубийството на Джанет Макгътчинс.

— Хм. Освен връзки, имаш и най-хубавите крака в цялата телевизия. Кое то никак не пречи на работата — пошегува се той.

Но когато излязоха в пет часа в ефир, Мади беше много нервна. Изглеждаше сериозна и съсредоточена както винаги, в червения си пуловер, безупречно сресаната коса и семплите диамантени обици на ушите. Но Грег я познаваше твърде добре, за да усети колко е объркана и нетърпелива, докато очакваха включване.

— Готова ли си да го направиш? — прошепна й той. Тя му кимна и се усмихна на камерата, докато представяше себе си и своя асистент.

Двамата свършиха работата си както всеки път в пълна хармония, после Грег се отдръпна леко назад и излезе извън обсега на камерата, знаейки какво ще последва.

— Един случай в днешните новини засяга всички нас започна Мади. — Някои повече, други по-малко. Историята на Джанет Скарбоу Макгътчинс, самоубила се в дома си в Джорджтаун, оставяйки три деца сирачета. Никой не може да каже какви са причините за тази трагедия, нито пък мотивите, подтикнали госпожа Макгътчинс да посегне на живота си. Но съществуват въпроси, които не могат да бъдат избегнати и които може би никога няма да получат отговор. Защо

го е сторила? Толкова ли непоносима мъка и скръб е изпитвала? И защо никой не чу, нито видя нейното отчаяние? В един неотдавнашен разговор Джанет Макгътчинс сподели с мен, че преди години е била хоспитализирана за кратко време поради депресия. Но източник, близък до госпожа Макгътчинс ни информира, че може би е била подложена на насилие, което е предизвикало нейното самоубийство. Ако наистина е така, Джанет Макгътчинс няма да бъде първата жена, решила да отнеме живота си, вместо да избяга от тази ситуация. Подобни трагедии се случват доста често. Възможно е госпожа Макгътчинс да е имала други причини, за да посегне на живота си. Вероятно семейството ѝ знае защо го е направила или може би съпругът ѝ, най-близките ѝ приятели, децата ѝ. Но този случай насочва вниманието на цялата общественост, на всички нас, към въпроса за насилието върху жените. Жените, които се срещат с болката, страха и отчаянието. Аз не мога да ви кажа защо умря Джанет Макгътчинс. Това не е моя работа и няма да гадая. Имаме информация, че е оставила писмо до децата си, но смея да твърдя, че това писмо никога няма да излезе на бял свят. Не можем да направим нищо, освен да се чудим защо, когато една жена плаче, светът си запушва ушите и много от нас си казват: „Не може да няма причина... тук сигурно има нещо нередно... Тя сигурно е луда“. Ами ако не е луда? Всеки ден умират жени от собствената си ръка или от ръцете на своите мъчители. А ние най-често си затваряме очите, запушваме ушите и не правим нищо, освен да не им вярваме, когато ни разказват за болката, срама и унижението, с които са принудени да живеят. Или просто не им обръщаме внимание. Може би защото за нас самите е прекалено болезнено да ги изслушваме. Жените, които правят това, не са луди. Поне повечето от тях. Те не са объркани, мързеливи или глупави, за да живеят. Те се страхуват да живеят. Те не могат да живеят. Затова предпочитат да умрат от собствените си ръце. Или пък остават живи прекалено дълго и позволяват на съпрузите си да ги убият. Това също се случва. Това е голата истина. Не можем да обърнем гръб на тези жени. Трябва да им помогнем да намерят своя път. Вих искала да ви помоля да запомните Джанет Макгътчинс. И следващия път, когато чуете за подобна смърт, да се запитате: „Защо?“ А след това да изчакате да чуете отговора, колкото и ужасяващ да е той. Лека нощ. С вас беше Мадри Хънтър.

Пуснаха реклами. В студиото царете пълна тишина. Никой не бе посмял да я прекъсне. Бяха като хипнотизирани от думите ѝ и на никого не му бе хрумнало да пусне рекламите по-рано. Грег се усмихваше и я поздрави като разпери петте си пръста.

— Как беше? — попита шепнешком Мади.

— Същински динамит! Мисля, че до четири секунди ще имаме честта да бъдем посетени от съпруга ти.

Не позна. Не след четири, след две секунди Джак връхлетя в студиото като торнадо. Целият трепереше от ярост, докато крачеше към Мади.

— Полудя ли? Пол Макгътчинс ще ме изхвърли като мръсно коте от бизнеса! — Стоеше на няколко сантиметра от нея и крещеше право в лицето ѝ. Мади пребледня, но не отстъпи нито крачка назад. Усещаше пода под краката си, макар също да трепереше цялата. Винаги се бе ужасявала, когато той или някой друг изпадне в ярост, но смяташе, че този път си заслужава.

— Споменах, че съм получила информация, че вероятно става дума за насилие. По дяволите, Джак! Та нали видях синините ѝ с очите си! Тя лично ми каза, че той я пребива от бой. Какво друго заключение би си направил, ако на другия ден жената се самоубие? Всичко, което казах на хората, бе да помислят за жените, които избират самоубийството. Той не може да ни направи нищо! Не може дори да ни обвини. Ще дам показания под клетва за онова, което тя ми каза, ако се наложи.

— И вероятно ще се наложи. Ти глуха ли си? Не можеш ли да четеш? Казах никакви редакторски коментари! И точка по въпроса! Това е заповед!

— Извинявай Джак, но трябваше да го направя. Длъжна бях, заради нея и заради всички останали жени в нейното положение.

— О, милостиви Боже... — Той прекара треперещата си ръка през косата, неспособен да повярва на онова, което бе направила Мади. Очевидно съпругата му не проумяваше какво непоправимо зло бе сторила, а той не разбираше защо техническият персонал на студиото ѝ бе позволил. Биха могли да я прекъснат уж по технически причини, но не го бяха направили. Защото им бе харесало онова, което каза за малтретираните жени. А Пол Макгътчинс се ползваше с репутацията на агресивен човек. Беше същинска драка. Като по-млад

бе участвал в множество кръчмарски битки и свади. Бе един от най-омразните сенатори във Вашингтон и демонстрираше характера си на насилник. Никой не гореше от желание да го защитава, а и историята изглеждаше съвсем правдоподобна, въпреки че Мади не спомена името му нито веднъж. Дори не намекна, че може би е биел и малтретирал съпругата си.

Джак продължаваше да вилнее из студиото. Викаше и ругаеше всеки, който се изпречеше пред очите му, когато режисьорът Ралф Томпсън му съобщи, че сенатор Макгътчинс иска да говори с него по телефона.

— По дяволите! Ето на! — изруга Джак. — Хайде да се обзаложим, че иска да ми съобщи, че ще ме даде под съд?

— Съжалявам, Джак — отвърна спокойно Мади без капчица разкаяние. В същия момент асистент — режисьорът я повика на телефона. Обаждаше се първата дама. Двамата съпрузи проведеха два свършено различни разговора. Мади веднага разпозна гласа на Филис Армстронг. Докато слушаше жената на президента, я обзе вълнение.

— Гордея се с вас, Маделин — чу тя топлия глас на по-възрастната жена, идващ от другия край на жицата. — Това, което направихте току-що, беше нещо много смело и необходимо. Прекрасно предаване. Браво, Мади!

— Благодаря, госпожо Армстронг — отвърна Мади и се изненада, че гласът ѝ звучи много по-спокойно, отколкото тя самата се чувстваше. Реши да не казва, че Джак е бесен заради изявлението ѝ.

— Смятах да ви се обадя и да ви поканя да участвате в Комисията за насилието срещу жените. Всъщност помолих Джак да ви съобщи.

— Той ми каза. Много съм заинтригувана.

— Да, той ми предаде отговора ви, но бих искала да го чуя от вашите уста. Нашите съпрузи имат понякога навика да ни карат да вършим доброволно неща, които най-малко бихме искали. Моят не прави изключение.

Като чу това, Мади се усмихна и се почувства по-добре, въпреки че Джак наистина се разпореждаше с времето ѝ, както си иска. Той често подценяваше и изобщо не зачиташе мнението или решенията ѝ. Понякога Мади имаше чувството, че не изпитва никакво уважение към нея.

— В този случай е бил прав. Би ми харесало да работя в тази комисия.

— Радвам се да го чуя. Първата сбирка ще се състои следващия петък в Белия дом, и личния ми апартамент. По-нататък ще си намерим по-подходящо място. Все още сме много малко, около дузина. Опитваме се да открием начин да въздействаме на обществото, да привлечем вниманието му върху насилието, упражнявано върху жени. Мисля, че вие току-що направихте първата крачка. Нашето първо изявление. Поздравявам ви.

— Благодаря ви отново, госпожо Армстронг отвърна останала без дъх Мади и широко се усмихна, когато Грег я прегърна.

— Звучеше все едно, че си номер едно в класацията на първата дама — рече гордо той. Хареса му как го направи. Изискваше се смелост да пренебрегнеш нарежданията на шефа си, пък бил той и собственият ти съпруг, и да направиш подобен коментар на своя глава. Мади трябваше да се прибере вкъщи и да живее със случилото се. А както всички знаеха, Джак Хънтър невинаги беше сладурче, особено когато някой го засегнеше или не му играеше по гайдата. Мади не правеше никакво изключение, не по-малко, от който и да е друг служител в мрежата. Нямаше да ѝ бъде лесно следващите дни.

Мади понечи да разкаже на Грег какво е казала президентшата, но забеляза разкритеното от ярост лице на Джак.

— Ти знаеше ли за това — обърна се той сърдито към Грег, готов да обвини всекиго и всичко, макар че всъщност искаше да удуши Мади.

— Не съвсем точно, но приблизително. Знаех, че се кани да направи някакъв коментар — съвсем честно отговори Грег. Не изпитваше страх от Джак и никак не го харесваше, макар да не бе споделил това с никого, дори и с Мади. Смяташе, че е арогантен, надменен и властен и не му харесваше начина, по който командваше Мади, но не ѝ бе казал нищо. Тя и без това си имаше достатъчно грижи, нямаше смисъл да я изправя срещу съпруга ѝ или да я настройва срещу него.

— Можел си да я спреш — обвини го Джак. — Можел си да говориш след нея и да не ѝ дадеш думата.

— Прекалено много я уважавам, за да направя подобно нещо, господин Хънтър. Освен това аз съм напълно съгласен с онова, което

каза Мади. Когато в понеделник ми разказа за Джанет Макгътчинс, не ѝ повярвах. С изявлението си тази вечер тя събуди онези от нас, които дори не искат да се замислят колко отчаяни са някои жени в подобна ситуация. А това се случва всеки ден около нас, понякога и с най-близките ни хора. Ние просто не искаме да го видим, затваряме си очите и си запушваме ушите. Но Джанет Макгътчинс ни накара да я чуем, главно заради името на съпруга ѝ. Заради онзи, за когото е била женена и който е виновен за всичко. Ако тази вечер достатъчно хора са слушали Мади, смъртта на Джанет Макгътчинс ще означава нещо и ще помогне на някоя друга нещастница. С цялото ми уважение към вас, смятам, че Мади тази вечер направи правилния избор. — Докато изричаше последните думи, гласът му трепна. Джак Хънтър го гледаше втренчено.

— Аз пък съм сигурен, че нашите спонсори няма да бъдат много доволни, ако Пол Макгътчинс ни даде под съд.

— Това ли ти каза той по телефона? — попита Мади с тревога в гласа. Не се чувстваше виновна и не съжаляваше за стореното, но не обичаше да причинява на Джак подобни безпокойства.

И все пак трябваше да се направи нещо. Беше видяла със собствените си очи какво бе причинил Макгътчинс на жена си, можеше да свидетелства и да го докаже, ако се наложи. Беше поела нещата в свои ръце, като направи изявлението, независимо каква беше цената, която трябваше да плати тя или мрежата. Според Мади си струваше.

— Сенаторът отпрати неясни заплахи и каза, че ще се свърже с адвокатите си веднага след разговора си с мен — отвърна намусено Джак.

— Не мисля, че ще отиде толкова далеч — каза замислено Грег. — Ситуацията очевидно е доста сложна. А и Джанет Макгътчинс е говорила директно с Мади. Това ще спаси задниците ни.

— „Нашите задници“? Колко благородно от твоя страна! — произнесе Джак с ирония. — Доколкото знам, моят задник е единственият, по който ще се стреля. Беше най-глупавото и тъпо нещо, което успяхте да направите. — С тези думи той прекоси студиото и се качи по стълбите към офиса си.

— Добре ли си? — Грег погледна Мади с разбиране и съчувствие.

— Знаех, че ще се ядоса, но се надявам да не ни дадат под съд.
— В гласа ѝ прозвуча тревога. Надяваше се, че Макгътчинс няма да посмее да раздуе случая и така да изложи себе си на опасност.

— Каза ли му за разговора си с Филис Армстронг?

— Нямах време — сети се тя. — Ще му кажа, като се приберем вкъщи.

Но тази вечер Мади се прибра сама вкъщи. Джак се обади на адвокатите си, за да дойдат да прегледат касетата със записа на предаването и да обсъдят проблема. Прибра се късно след полунощ в Джорджтаун. Мади все още беше будна, но той не ѝ каза нито дума, докато прекосяваше спалнята.

— Какво става? — попита го тя загрижено. Той се обърна и я изгледа враждебно.

— Не мога да повярвам, че го направи. На мен. Това бе най-глупавото нещо, което можеше да сториш. — Идеше му да я шамароса, но се въздържа и продължи да я гледа сърдито. Чувстваше се предаден.

— Първата дама ми се обади веднага след предаването. Беше много възбудена и развълнувана от думите ми и оцени постъпката ми като много смела. Отивам в Комисията другата седмица — каза Мади с извинителен тон. Не беше сигурна дали може да го умилостиви, но поне трябваше да опита. Не искаше да я мрази заради случилото се.

— Вече говорихме по този въпрос — отвърна Джак, който буквално настръхна, като я чу да споменава Комисията за насилие срещу жените.

— Правя го заради себе си — каза тихо Мади. — Имам право на това, Джак.

— И за правата на жените ли ще се бориш, както днес за пребитите тъпи лелки? Трябва ли да очаквам коментар в ефир и по тази тема? Защо, по дяволите, не си направиш собствено шоу, в което да можеш да си говориш каквото ти дойде наум и да забравиш новините?

— Ако първата дама пожелае, може и това да стане. Защо пък не? Какво лошо има?

— Доста лошо, ако адвокатите на Макгътчинс кажат, че е така.

— Може би нещата ще се поуспокоят в близките дни — отвърна с надежда Мади. Той се приближи бавно към леглото и я погледна разярено. Гневът му изобщо не бе намалял.

— Ако още веднъж направиш подобно нещо, ще те уволня на секундата. Не ми пука дали си ми жена или не. Ясно ли е? — Тя кимна мълчаливо. Изведнъж осъзна, че е сторила нещо лошо, че го е предала. През целия им деветгодишен съвместен живот Джак никога не ѝ се бе сърдил и сега Мади се чудеше дали ще ѝ прости въобще, особено ако спрат субсидиите за мрежата.

— Мислех, че е важно.

— Изобщо не ми пука какво си мислела. Пет пари не давам за това. Плащам ти, за да изглеждаш добре и да четеш новините. Това е всичко, което искам от теб. — С тези думи той влезе в банята и тръшна вратата зад себе си. Мади избухна в сълзи.

Беше ужасна нощ и за двамата. Но дълбоко в себе си тя бе убедена, че е постъпила правилно, каквото и да ѝ костваше това. Страхуваше се само, че ще загуби скъпия на сърцето си човек.

Джак се върна от банята и веднага си легна, без да ѝ каже нито дума. Загаси лампата, обърна се с гръб към нея и след малко захърка. Мади изпита страх. Неговата ярост и гняв, макар и контролирани, я върнаха обратно в миналото. Това я плашеше. Тази нощ, за пръв път от много дълго време насам, тя отново сънува кошмари.

На следващата сутрин Джак не промълви нито дума, докато закусваха. Не каза нищо и когато се качи в колата и я остави на алеята пред къщата.

— А аз как да стигна до офиса? — попита Мади, гледайки го неразбиращо.

Той я погледна, сякаш беше някаква непозната и тръшна вратата на колата под носа ѝ.

— Вземи си такси.

ГЛАВА 4

Погребението на Джанет Макгътчинс беше в петък сутринта и Джак изпрати на Мади съобщение чрез секретарката си, че смята да я придружи.

Пътуваха с неговата кола. Той беше с тъмен костюм и вратовръзка на райета, а Мади с черен ленен костюм на Шанел и тъмни очила. Църквата „Свети Джон“ се намираше в непосредствена близост до Белия дом. Само паркът „Лафайет“ я делеше от него. Службата беше дълга и отегчителна, хорът пееше „Аве Мария“. Присъстваха много хора. Първите пейки бяха заети от роднини на Джанет: трите ѝ деца, племенници, племеннички. Всички плачеха, дори сенаторът плачеше. Тук бяха и повечето важни политици. Мади гледаше Пол Макгътчинс с недоверие. Не вярваше на искреността на сълзите му, затова премести погледа си към децата. И без да се замисли, пъкна ръката си в тази на Джак. Той я погледна изненадано и бързо издърпа ръката си. Все още беше бесен. От вторник вечерта не беше ѝ проговорил нито дума.

Сложиха ковчега на катафалката, а присъстващите се качиха на лимузините, за да отидат на гробището.

Семейство Хънтър знаеха, че след това в дома на Макгътчинс ще има обяд, но никой от двамата нямаше желание да ходи, още повече че не бяха толкова близки. Затова потеглиха в пълно мълчание обратно към офиса.

— И колко време смяташ да се държиш така, Джак? — не се сдържа Мади, когато се качиха в колата.

— Колкото сметна за необходимо — отвърна грубо той. — Ти ме предаде, Мади. Не, ти направо ме съсипа.

— Ако не го бях направила, случаят със самоубийството на една измъчена жена щеше да бъде погребан завинаги. Заради децата ѝ трябваше да повдигнем въпроса и да хвърлим светлина върху възможните причини за това, пък дори и само за миг.

— И да ме хвърлиш на лъвовете. Твоето изявление не промени факта, че е мъртва и вече забравена. А истината е, че е била в психиатрия и шест месеца е била лекувана с електрошокова терапия. Колко нормална е била според теб, Мад? Дали си заслужаваше да ме превръщаш в мишена за адвокатите?

— Съжалявам, Джак. Трябваше да го направя — не отстъпваше тя.

— И ти си луда като нея — каза Джак и като я изгледа с погнуса и отвращение, извърна поглед към прозореца. Поведението му през последните три дни потвърждаваше мнението му.

— Не може ли да сключим примирие за уикенда? — попита Мади. Ако той продължаваше да се държи така и във Вирджиния, предпочиташе да не ходи с него.

— Не мисля — отвърна ледено Джак. — Освен това имам работа тук. Предстоят ми няколко срещи в Пентагона. Ти можеш да ходиш, където искаш. И без това няма да имам време за теб.

— Но това е смешно, Джак! Защо смесваш съвместния ни живот с бизнеса?

— В нашия случай тези две области са неразривно свързани. Трябваше да помислиш затова, преди да си отваряш устата.

— Готова съм да понеса наказанието си. Но, Бога ми, държиш се глупаво, да не кажа смешно.

— Ако Макгътчинс ме осъди, повярвай ми, сумата няма да е никак смешна.

— Не мисля, че ще го направи. Особено след като първата дама хареса предаването. И как би могъл да се защити. Ако има разследване, докладът на съдебния следовател ще отрази синините ѝ.

Съдебният следовател може да не е толкова силно впечатлен от твоята велика реч колкото първата дама.

— Защо не престанеш да ме обвиняваш, Джак? Не мога да си затварям очите пред явната несправедливост. А и не искам. Защо просто не загърбим цялата тази история?

Леденият поглед на Джак я прониза до мозъка на костите ѝ.

— Може би ще трябва да опресня малко паметта ти, Жана Д'Арк, и да ти напомня, че преди да предприемеш своя кръстоносен поход в името на справедливостта, ти не беше никоя. Аз те намерих и издигнах. Ти беше кръгла нула, Мад! Селянка от неznайно място, която

прекарваше живота си сред бирени кутии и юмруци във фургона на мъжа си. Каквото и да си въобразяваш, не трябва да забравяш, че аз те създадох. Длъжница си ми. До гуша ми е дошло от идеали! Не мога да понеса хленченето и оплакването на някакво си дебело непривлекателно туловище на име Джанет Макгътчинс. Тя не заслужава да си жертвам задника заради нея, нито твоя задник, нито пък моята телевизия.

Думите му я изненадаха. За пръв път виждаше съпруга си в такава светлина. Не можеше да повярва на очите си.

— Повръща ми се от теб — каза тихо тя, наведе се напред и потупа шофьора по рамото. — Спрете тук, моля. Искam да сляза.

Джак се изненада на свой ред.

— Мислех, че ще се върнеш обратно в офиса.

— Да, но предпочитам да повървя, вместо да седя и да слушам подобни думи. Беше достатъчно ясен. Разбрах какво искаш да ми кажеш. Ти ме създаде и аз съм ти длъжница. И какво по-точно ти дължа? Как да ти се отплатя, Джак Хънтър? С живота си? С принципите си? С достойнството си? Каква е цената за това, че си спасил някого от съдбата да бъде „беден бял боклук“, както обичаш да се изразяваш, през остатъка от живота му? Моля те да ме уведомиш, когато я определиш. Не искам да ти оставам длъжница. — И като каза това, Мадисон излезе от колата и тръгна бързо към офиса си. Джак не отговори, само затвори нервно прозореца.

Не й се обади и когато се качи в офиса си. Пет етажа по-долу тя ядеше сандвич с Грег.

— Е, как мина погребението? — попита я угрижено той. Мадисон изглеждаше напрегната и объркана.

— Потискащо. Задникът му със задник, плака през цялото време! Представиш ли си? Гнусен лицемер!

— Сенаторът ли?

Тя кимна, беше с пълна уста.

— Може би се чувства виновен.

— Може би. Все едно, че сам е прерязал вените й. Джак все още смята, че е психично болна, луда. Всъщност с поведението си съпругът й я караше да се чувства така.

— Той все още ли се сърди? — попита предпазливо Грег и й прехвърли киселите си краставички. Знаеше, че ги обича.

— И още как! Убеден е, че съм го направила нарочно.

— Ще му мине — рече Грег, облегна се назад и я загледа. Беше дяволски умна и съвършено искрена. Винаги беше готова да се бори за онова, в което вярваше, но сега изглеждаше объркана и нещастна. Мади не обичаше Джак да ѝ се сърди. Всъщност през седемте години на брака им той никога не беше ѝ се сърдил.

— Какво те кара да мислиш, че ще му мине? — Мади вече не бе много сигурна в това. За пръв път, откакто бе женена, почувства брака си застрашен. Подобна мисъл я ужасяваше.

— Ще му мине, защото те обича — отговори убедено Грег. — Той се нуждае от теб. Ти си една от най-добрите телевизионни репортерки в страната, ако не най-добрата. А той не е луд.

— Не съм сигурна, че това е достатъчна причина, за да ме обича. Мога да се сетя за куп други причини, които за него означават повече от мен.

— Бъди благодарна на онова, което имаш, хлапе. Ще се успокои и ще му мине. Вероятно до края на седмицата.

— През уикенда има срещи в Пентагона.

— Мъти се нещо голямо — заяви заинтригувано Грег.

— И аз тъй мисля. Джак не казва нищо, но вече имаше няколко срещи с президента.

— Може би се каним да нападнем Русия? — запита с усмивка Грег. Нещо, в което никой от двамата не вярваше.

— Не е ли малко късно за това? — усмихна му се в отговор Мади. — Предполагам, че скоро ще разберем. — Тя погледна часовника си и стана. — Трябва да вървя. В два имам среща с Комисията на първата дама. Ще се върна, за да ме гримират за новините в пет.

— И така си ослепително красива — каза Грег. — Приятно прекарване. Предай моите почитания на първата дама.

Мади кимна, махна му с ръка и слезе да си вземе такси. Пътят до Белия дом беше около пет минути и първата дама тъкмо се бе върнала от обяда в дома на Макгътчинс, когато Мади пристигна. Влязоха заедно, заобиколени от охраната. Госпожа Армстронг се заинтересува дали е била на погребението и когато Мади отвърна утвърдително, сподели колко тъжно било да гледа децата на Макгътчинс.

— Пол също изглеждаше много разстроен — каза със симпатия президентшата и добави спокойно, докато вземаха асансьора към частните крила на сградата: — Наистина ли мислиш, че той я е малтретирал? — Не беше я питала откъде има сведения, нито кой е източникът.

Мади се поколеба за миг, но от опит знаеше, че може да се разчита на дискретността на първата дама.

— Да. Тя лично ми каза, че я бие и че се страхува до смърт от него. Миналата неделя ми показва синините по ръцете си. От онова, което чух, разбрах, че говори истината. Мисля, че Пол Макгътчинс отлично си дава сметка, но има намерението да накара хората да забравят какво съм казала. Това е една от причините да смятам, че няма да съди мрежата.

Първата дама поклати слисано глава и въздъхна, докато излизаха от асансьора, където ги очакваха нейният секретар и още многобройна охрана.

— Съжалявам да го чуя. — Тя не се усъмни нито за миг в думите на Мади, за разлика от Джак и Грег. Очевидно като жена беше готова да приеме разказа ѝ за истина. А и никога не бе харесвала особено много Пол Макгътчинс. Приличаше ѝ на побойник и кавгаджия.

— Предполагам, че това е причината да сме тук днес, нали? Какъв по-добър пример за ненаказан терор върху жените. Много се радвам, че направи онзи коментар, Мади. Какви са реакциите? Имаше ли голям отзвук сред обществеността?

Мади се усмихна.

— Получихме хиляди писма от зрителки, които ни поздравяват. И нито едно от мъж. А моят съпруг е на път да се разведе с мен.

— Джак? Виж ти! Нима разсъждава толкова ограничено? Изненадана съм да го чуя. — Филис Армстронг изглеждаше наистина изненадана. И тя като съпруга си винаги бе харесвала много Джак Хънтър.

— Страхува се, че сенаторът ще го даде под съд — обясни ѝ Мади.

— Съмнявам се, че ще посмее, ако това, което казваш, е истина — отвърна Филис Армстронг, докато влизаха в стаята. Останалите членове на новосъздадената комисия вече ги очакваха. — Няма да

поеме риска да отрича нещо, което ти можеш да докажеш. Тя е оставила писмо, нали?

— Имало е писмо, адресирано до децата ѝ, но не знам дали някой изобщо го е чел. Полицията го е дала направо на Пол.

— Обзалагам се, че това писмо няма да излезе на бял свят. Няма да се случи нищо повече. Кажи на Джак да се успокои. Твоето изявление хвърли светлина върху тъмната страна на насилието и терора, упражняван върху жените. А това е особено болезнена тема за нашето общество, която винаги е оставала на заден план.

— Ще му предам какво сте казали — каза Мади с усмивка и огледа всички в стаята: осем жени и четирима мъже. Всъщност бяха седем жени, тя беше осмата. Сред мъжете разпозна двама федерални съдии. Имаше една жена — съдия в Апелационния съд и друга от пресата. Първата дама представи останалите — две преподавателки, една адвокатка, една психиатърка и една лекарка. Третият мъж също беше доктор, а последният от групата бе Бил Александър, бившия посланик на САЩ в Колумбия, който преди по-малко от година бе загубил съпругата си (отвлечена и убита от терористи). Беше се оттеглил от политическия живот, след като напусна Държавния департамент и сега пишеше книга. Всички заедно представляваха интересна група: азиатци, афроамериканци и бели, някои млади, други по-възрастни, всички професионалисти, някои от тях ползващи се с голяма популярност. Мади беше най-младата и вероятно най-известната, с изключение на първата дама, разбира се.

Филис Армстронг помоли срещата да премине бързо и делово. Секретарката ѝ се зае да води протокола, а охраната остана навън. Членовете на Комисията се разположиха удобно във всекидневната на президентшата. Върху красивата антична английска масичка имаше голям сребърен поднос с кафе, чай и чиния със сладкиши. Първата дама се обръщаше към всекиго на малко име и го гледаше с майчинско изражение. Вече им бе разказала за смелото изказване на Мади във вторник вечерта по телевизията, въпреки че някои бяха чули новините лично и бяха одобрили постъпката ѝ.

— Знаехте ли наистина, че е била бита? — попита една от жените и Мади се поколеба, преди да отговори.

— Не съм сигурна какво да ви кажа. Да, смятам, че е била бита, въпреки че не бих могла да го докажа в съда. Това бяха нейните думи.

Видях синините по ръцете ѝ. — Мади се обърна и погледна въпросително първата дама. — Надявам се, че всичко, казано тук, е поверително. — Това беше честа практика на работа в президентските комисии.

— Да, разбира се — увери я Филис Армстронг.

— Аз ѝ повярвах безрезервно, макар че първите двама души, на които казах, не споделиха мнението ми. И двамата бяха мъже. Единият е моят асистент в новините, другият съпругът ми.

— Събрали сме се тук, за да обсъдим какво можем да направим по въпроса с престъпленията, извършвани срещу жени. — С тези думи госпожа Армстронг откри заседанието. — Публичното обявяване на насилието извън закона е обект на законодателството. Как обаче ние бихме могли да се справим по-ефективно с това? Вярвам, че заедно бихме могли да направим много. — Всички в стаята кимнаха. — Искане ми се днес да направим нещо необикновено. Нека всеки един от нас разкаже на другите защо е тук, дали по професионални, или поради лични причини. Секретарката ми няма да записва нищо. А ако не искате да говорите, никой не ви насилва да го правите. Но мисля, че би било интересно за всички ни — продължи Филис Армстронг и макар да не го каза, знаеше, че ще бъде полезно. Щеше да създаде по-здрави връзки помежду им. Споделените тайни сближаваха хората. — Ако ми позволите, ще започна първа. — Думите ѝ предизвикаха любопитство, а това, което чува, надхвърли предположенията им.

— Моят баща беше алкохолик и биеше майка ми всяка неделя без изключение. Бяха женени четирийсет и девет години, докато накрая тя умря от рак. Побоят над мама беше нещо като ритуал за нас. Имах трима братя и една сестра. Всички ние приемахме боя като нещо неизбежно и естествено, както ходенето на черква в неделя. Обикновено се скривах в стаята си, защото не исках да слушам крясъците и виковете им, но те стигаха и до мен. После я чувах да плаче в спалнята им. Но тя не го напусна, не го спря, не му го върна. Ние всички ненавиждахме поведението ѝ. Когато братята ми пораснаха, започнаха да подражават на баща ми. Най-големият малтретираше жена си, вторият беше въздържател и стана министър, а най-малкият умря от алкохолизъм на трийсет години. Аз нямам проблеми с алкохола. Пия по малко и алкохолът не представлява проблем за мен. Истинският проблем, който ме е преследвал през

целия ми живот, беше убеждението и фактът, че по цял свят жените биват бити и насилвани най-често от собствените си съпрузи и никой не си мърда пръста да попречи на това зло. Обещавах си, че ако един ден имам възможност, ще направя нещо. Затова сега бих се радвала да сторя каквото мога, за да променя нещата. Всеки ден на улицата се извършват нападения и изнасилвания върху жени, всеки ден те биват бити и убивани от своите приятели, партньори или съпрузи, но по неизвестни и непонятни причини ние всички се примиряваме и приемаме това положение. Не го одобряваме и плачем, когато чуем за подобни случаи, особено ако познаваме лично жертвата. Но не правим нищо, за да го спрем. Не помръдваме дори пръста си, за да спрем пушката, ножа или ръката, които ще извършат злодеянието, така както аз никога не спрях собствения си баща. Може би не знаем как, може би не сме достатъчно заинтересовани. Предполагам, че не искаме да се задълбочаваме и да си разваляме спокойствието. Защото не си струва да се занимаваме с чуждите болки и проблеми. Нали си имаме своите собствени, те винаги ни изглеждат по-големи от тези на другите. Всеки да гледа себе си и да се оправя както може — това е нашата позиция. Искам хората да започнат да мислят, да се изправят и да тръгнат срещу насилието. Мисля, че е време, че дори сме закъснели. Имам нужда от помощта ви, за да спрем насилието срещу жените. Заради мен, заради вас, заради моята майка, заради нашите дъщери, сестри и приятелки. Благодаря ви, че сте тук и че сте достатъчно заинтересовани, за да ми помогнете в това начинание. — Първата дама завърши речта си със сълзи на очи и за момент всички я загледаха втренчено. Това, което чуха, не беше нещо необикновено. Но то направи Филис Армстронг по-истинска. Накара ги да я чувстват по-реална, една от тях, обикновена американка от обикновено американско семейство.

Психиатърката, която беше родена и израснала в Детройт, разказа подобна история, но с друг край. Баща ѝ беше убил майка ѝ и бе отишъл в затвора. Сподели още, че е лесбийка. На петнайсет години била изнасилена и пребита от момчето на съседите, с което израсли заедно. Това вероятно я бе подтикнало към общуването с жени. Вече четиринайсет години живеела с жена с подобна съдба. Чувствала се излекувана от ранното изнасилване в живота ѝ, но била загрижена за нарастващия брой престъпления и насилия срещу жените, дори и сред тяхното хомосексуално общество, и от способността на хората да си

извържат главата на другата страна, когато се сблъскат с подобен проблем.

Никой от останалите не бе имал персонален сблъсък с насилието. Двамата федерални съдии разказаха, че бащите им пребивали майките им и докато не пораснали, смятали, че това поведение е нормално, че всички правят така.

Беше ред на Мади и тя за миг се поколеба. Никога по-рано не бе разказвала своята тъжна история пред хора. Никой, освен Джак, не знаеше за срамното ѝ минало и сега се притесняваше да разголи душата си.

— Предполагам, че моята история не е по-различна от вашите — започна Мади. — Израснах в Чатануга, Тенеси, и баща ми редовно пребиваше майка ми. Тя понякога му отвърщаше, но по-често приемаше боя безропотно. Понякога беше пиян, друг път я биеше просто защото го беше ядосала, или защото му се беше случило нещо неприятно през деня. Трябваше да си го изкара на някого. Бяхме бедни, той така и не можа да си намери добра работа и да я запази. Това също беше причина да бие майка ми. Тя бе виновна за всичко. За всичко, което му се случеше или не му се случеше. Когато тя не беше наблизко, биеше мен, но не така често. Техните битки бяха част от моето ежедневие, музиката на моето детство, с която израснах. — Мади като че остана без дъх, когато произнесе тези думи, и за пръв път от години долови остатъците от южняшкия си акцент. Сякаш се бе завърнал със спомените назад във времето. — Всичко, което исках, беше да порасна и да избягам. Мразех дома си, мразех родителите си и начина, по който се отнасяха един към друг. Така че на седемнайсет години се омъжих за първото си гадже от гимназията — Боби Джо. Много скоро след това той започна да ме бие. Пиеше много и въобще не работеше, а аз му вярвах, когато казваше, че съм виновна за всичко. Ако не съм била толкова лоша съпруга, толкова глупава и лекомислена, нямало да има причина да ме бие. Веднъж ми счупи ръцете, друг един път ме изхвърли по стълбите, така че си счупих крака. Тогава работех в телевизионното студио в Ноксвил. То принадлежеше на един господин от Тексас, който се канеше да закупи кабелна телевизионна мрежа във Вашингтон. Той ме взе със себе си. Предполагам, че повечето от вас знаят тази част от историята. Става въпрос за Джак Хънтър. Оставих венчалната си халка и една бележка на кухненската маса в Ноксвил.

Когато отидох на автобусната спирка, за да се срещна с Джак, носех само едно куфарче с единствените си две рокли в него. Бях готова да тичам по целия път до Вашингтон. Получих развод и на следващата година се омъжих за Джак. Оттогава никой не ми е посягал. Не бих го позволила. Сега знам повече. Ако някой ме погледне накриво, бягам далече. Очевидно съм имала късмет. Джак спаси живота ми. Направи от мен онова, което съм днес. Без него вероятно вече щях да съм мъртва. Боби Джо щеше да ме блъсне по стълбите или да ме намушка с кухненския нож в стомаха. Или щях да се самоубия, като Джанет Макгътчинс, защото нямаше да имам друг изход. Не съм разказвала на никого за това. Срамувах се. Но сега се чувствам длъжна да помогна на жените, които не са имали такъв късмет. На онези, които смятат, че са хванати до живот в капана, на жените, които Джак Хънтър няма да чака с лимузина, за да ги отведе в друг град. Те имат нужда от нас — завърши Мади и очите ѝ се напълниха със сълзи — и ние сме длъжни да им помогнем.

— Благодаря ти, Мади — каза тихо Филис Армстронг.

Всички те имаха почти еднакви съдби. Адвокати, доктори, съдии и дори първата дама на страната бяха изпитали насилието и бяха оцелели само благодарение на случайността. Но безброй други жени не бяха имали този късмет и те бяха твърдо решени да им помогнат.

Последен взе думата Бил Александър, за да разкаже една необикновена история. Беше израснал в Нова Англия, обграден от любов. Със съпругата си се оженили, докато тя следвала в Уелсли, а той в Харвард. След като защитил докторат по политически науки и външна политика, преподавал няколко години в Дортмунд, сетне в Принстън и в Харвард, докато го назначили за посланик в Кения. Тогава бил на петдесет. Предложили му пост в Мадрид, а после в Колумбия. Имал три големи деца — доктор, адвокат и банкер. Всеки от тях бил високо ценен и изключително популярен в своята област. Водел относително спокоен живот, макар и малко скучен. Последните думи той произнесе с известна тъга.

Колумбия представлявала интересно предизвикателство за него. Политическата ситуация била доста деликатна, тъй като търговията с наркотици предопределяла обществения живот в страната. Наркотиците били обхванали всички форми на бизнеса, били отровили дори политиката, вихрела се страшна корупция. Работата не му тежала

и я вършел до мига, в който жена му била отвлечена. Тук гласът му трепна и Бил Александър замълча. Държали я затворена седем месеца, опита се да продължи той, но сълзите го задавиха. Психиатърката, която седеше до него протегна ръка, сякаш да му вдъхне кураж. Той я прие с усмивка. Вече всички се чувстваха като приятели. Споделените тайни ги бяха сближили.

— Опитахме всичко, за да я освободим — промълви развълнувано Бил. Мади пресметна, че е около шейсет годишен, като взе предвид времето, през което бе заемал трите дипломатически поста. Беше с бяла коса и сини очи. Лицето му имаше младежки израз, беше висок и слаб, със силно и атлетично тяло.

— Държавният департамент изпрати специален екип от хора, които трябваше да се срещнат с представителите на терористичната група. Похитителите искаха да я разменят срещу сто политически затворника, но Държавният департамент не се съгласи. Разбирах причините, но не исках да я загубя. ЦРУ се опита да я спаси, но безуспешно. Тогава реших лично да платя откупа, който искаха и сторих голяма глупост. — Гласът му се пречупи, но той продължи разказа си. Мади не откъсваше очи от него. — Опитах се да преговарям с тях сам. Бях обезумял от тревога и твърдо решен да я спася. Но те ме надхитриха. Постъпиха по особено жесток начин. Три дни, след като платих откупа, я убиха. Подхвърлиха тялото ѝ на стълбите на посолството — изхълца той. — Ръцете ѝ бяха отрязани. — Настъпи тишина. Никой не помръдваше. После той си пое дълбоко въздух, докато изслушваше съболезнованията на хората около себе си, които не криеха учудването си, че е способен да преживее подобен ужас. — Чувствах се отговорен за случилото се. Може би не трябваше да се опитвам да преговарям с тях. Това само ги бе раздразнило и влудило още повече. Тогава мислех, че мога да помогна, но сега преценявам, че ако не бях се намесил, те щяха да я държат година или две, както правеха с другите затворници, и щяха да я пуснат. Намесвайки се, аз все едно я убих.

— Това са глупости, Бил — възрази Филис. — Би трябвало да го знаеш. Тези хора са безмилостни, липсва им морал, за тях животът е без никаква стойност. Така или иначе щяха да я убият.

— И все пак винаги ще изпитвам вина. Все едно, че аз я убих — повтори тъжно той. — Пресата каза същото по един или друг начин.

Мади си спомни мнението на Джак, че Бил Александър е глупак, и се зачуди как може да бъде толкова безсърдечен. Сега, след като знаеше цялата история, тя му съчувстваше и напълно го оправдаваше.

— Пресата обича да прави сензации от подобни неща. В повечето от случаите те не знаят за какво говорят — каза тя, когато срещна тъжния му поглед. Досега не бе виждала в други очи толкова много болка. Прииска ѝ се да посегне и да го погали, но седеше прекалено далеч от него. — Единственото им желание е да продадат историята по-добре. Знам го от опит. Много съжалявам за това, което сте преживели — повтори тя съчувствено.

— Благодаря ви, госпожо Хънтър — отвърна Бил Александър, докато издихваше носа си.

— Всеки от нас има своята тъжна история. Затова и сме се събрали тук. Но не това бе целта ми — възобнови темата Филис Армстронг. — Когато ви помолих да дойдете тук, не знаех повече от току-що чутиите изповеди. Поканих ви, защото сте интелигентни и добри хора. Вие се отзовахте и решихте да помогнете на работата на Комисията. Всички ние сме се поучили от опита си, някои от нас по особено мъчителен начин. Ясно е за какво говорим и какво изпитваме. Предстои ни да решим как да помогнем на хората, които все още са в подобно положение. Ние сме оцелели, но те може и да не успеят. Ще използваме медиите, ще се обърнем към обществеността. Часовникът не спира да тиктака и да отчита времето. Трябва да стигнем до тях, преди да е станало късно. Хиляди жени се превръщат в жертва на насилието, което цари по улиците. Голяма част от тях умират от ръцете на най-близките си хора — съпрузи, годеници, приятели. Трябва да алармираме обществото и да осигурим убежище за тези жени. Да внесем поправка в закона, като изискваме наказание за насилниците. Актът на насилие подлежи на присъда, а извършителят трябва да бъде изпращан в затвора. Започваме война, която трябва да спечелим. Приберете се вкъщи и мислете как бихме могли да променим нещата. Предлагам да се срещнем след две седмици, преди повечето от вас да излязат в отпуск, и да се опитаме да вземем някакво решение. Познавам всички ви, някои от вас доста добре, други не толкова, но вече сте наясно с кого ще работите и защо сте заедно. Събрали сме се тук поради една съществена причина. На някои от нас това може би причинява страдание, но всички заедно ще постигнем повече,

отколкото поотделно. Всеки от вас има възможности, а заедно ще се превърнем в сила, на която никой няма да може да устои. Вярвам ви и се осланям напълно на вас. Мислете задълбочено и отговорно до следващата ни среща. — Тя стана, усмихна се широко и прегърна всеки от присъстващите. — Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми. Можете да останете да си поприказвате, ако разполагате с време и желание. За съжаление, аз трябва да се оттегля.

Когато погледна часовника си, Мади не можа да повярва, че само за два часа е станала свидетел на толкова много неща. Струваше й се, че е прекарала с тези хора дни наред. Преди да си тръгне, реши, че трябва да поговори с Бил Александър. Изглеждаше възпитан човек с толкова вълнуваща и трагична история. И сякаш още не беше се възстановил и бе напълно отдаден на трагедията, случила се преди седем месеца. Но не се беше предал.

— Толкова съжалявам — обърна се към него Мади. — Спомням си случая. Но е съвсем различно да го чуя от вашите уста. Какъв кошмар сте преживели!

— Не съм сигурен, че съм се излекувал — отвърна искрено той. Продължавам да имам кошмари. — На въпроса на психиатърката дали се лекува с нещо, той отговори, че е бил на терапия няколко месеца, но сега се опитва да се справи без помощта на лекарствата. Всъщност изглеждаше напълно разумен и нормален и високо интелигентен. Мади не преставаше да се чуди как бе могъл да преживее всичко това и да запази разсъдъка здрав и чувствеността си непокътната. Очевидно беше изключителна личност.

— Много се радвам, че ще работим заедно — каза тя с усмивка.

— Благодаря, госпожо Хънтър — отвърна той и също й се усмихна.

— Наричайте ме Мади.

— А вие мен Бил. Онази вечер гледах изявлението ви по телевизията за Джанет Макгътчинс. Беше много вълнуващо.

Тя се усмихна и му благодари за комплимента.

— Съпругът ми още не ми е простил. Смята, че думите ми ще се отразят неблагоприятно на мрежата.

— Вие сте смела жена и постъпвате правилно. Знаете го толкова добре, колкото и аз. Човек трябва да слуша сърцето си. Сигурен съм, че и съпругът ви го разбира. Направихте това, което трябваше.

— Джак не е на същото мнение. Но се радвам, че постъпих точно така — съгласи се Мади.

— Хората трябва да чуват тези неща — каза Бил със спокоен и уверен тон. Сега изглеждаше по-млад. Мади бе силно впечатлена както от присъствието на духа му, така и от начина, по който се държеше. Можеше да разбере защо Филис го бе поканила.

— И аз така мисля — съгласи се тя и погледна часовника си. Минаваше четири и трябваше да се върне в студиото, за да направят прическата и грима ѝ. — Съжалявам, но трябва да тръгвам. В пет часа излизам в ефир. Ще се видим на следващата среща. — Мади се ръкува с останалите, преди да излезе от стаята, и побърза да напусне Белия дом.

Когато влезе в студиото, Грег вече седеше на стола си, гримиран и напудрен.

— Е, как беше? — попита той искрено заинтригуван. Смяташе, че Комисията, която първата дама организира, щеше да свърши добра работа.

— Много интересно. Хареса ми. Запознах се с Бил Александър, бившия посланик в Колумбия. Жена му бе убита от терористи миналата година. Спомняш ли си? Ужасна история!

— Смътно. Изглеждаше напълно объркан, когато подхвърлиха тялото ѝ пред посолството, така че не го виня. Горкият човечец. Как е сега?

— Добре, макар че все още е дълбоко разстроен. Пише книга за това.

— Звучи обнадеждаващо. Кой друг беше там? — Тя спомена няколко имена, но не му разказа личните истории, които чу. Нямаше право.

Когато я гримираха и оправиха косата ѝ, Мади се върна в студиото и прегледа новините. Нищо особено или сензационно. Така, че след като излязоха в ефир, отиде в кабинета си, за да прочете няколко статии и да направи едно проучване, преди да излезе отново за новините в седем и половина. В осем часа бе приключила с още един дълъг ден.

Преди да напусне офиса, тя позвъни на Джак.

— Ще ме закараш ли или ще се наложи отново да си ходя пеша?
— попита го тя закачливо. Той остана сериозен. Личеше, че още ѝ се сърди, но това не можеше да продължава вечно.

— Смятам да те накарам да тичаш след колата през следващите шест месеца, за да изкупиш греховете си и онова, което ми причини.

— Филис Армстронг не мисли така и е убедена, че сенаторът няма да ни съди.

— Надявам се да е права. Но ако греши, я попитай дали президентът ще плати сметката. Защото тя ще бъде доста солена.

— Не мисля, че ще се стигне дотам — отвърна спокойно Мад.
— Между впрочем в Комисията има няколко наистина забележителни персони. — Беше първият човешки разговор, който водеха от няколко дни насам.

— Ще се видим долу след десет минути — каза той бързо. — Трябва да довърша нещо тук.

Джак се появи навреме и макар да не изглеждаше доволен, че я вижда, поне не бе толкова ядосан както през последните три дни след нейното „провинение“. И двамата избягваха да споменават темата по пътя към къщи. Спряха да хапнат пица и тя му разказа за срещата на Комисията. Разбира се, в най-общи линии какво смятат и се надяват да направят заедно, без да споменава подробности от живота на всеки. Чувстваше се отговорна за тези хора.

— Има ли някаква връзка помежду ви, нещо, което да ви обединява? Или си заинтригувана само от работата?

Джак винаги бе притежавал страхотен нюх. Това бе една от причините да преуспее в живота.

— И двете. Всички бяха много искрени и разказаха потресаващи истории за насилието, което са преживели. Предполагам се досещаш, че не мога да споделя с теб нито дума от онова, което чух. Става въпрос за лични преживявания. — Това беше всичко, което смяташе да му каже.

— Надявам се, че не си им разказала своята история? — попита Джак загрижено.

— Напротив, разказах им я.

— Ама че си глупачка, Мад — каза рязко Джак и даде воля на гнева си. — Ами ако някой се изтърве пред пресата? Това ли целиш? Що за имидж ще имаш тогава?

— Какво ще си мислят хората за теб, докато те гледат на екрана? Как Боби Джо те търкаля по стълбите в Ноксвил? — Прозвуча доста грозно, но тя запази хладнокръвие.

— Може би ще е полезно да си го мислят, ако помогне на някого да разбере, че подобни неща се случват и на хора като мен. Може би ще си струва истината да излезе наяве, ако това спаси нечий живот или даде някому надежда.

— Ще си навлечеш единствено главоболие и публикуване на снимката на фургона, в който Боби Джо те пребиваше до смърт. А аз инвестирах толкова много в теб, за да те спася! Не мога да разбера как можеш да се държиш като пълна глупачка!

— Бях откровена. Останалите също. Някои от тях бяха имали пострашни преживявания, първата дама не се различаваше от нас. Бил Александър също е в Комисията. Той ни разказа за жена си и за това как е била отвлечена. — Случаят беше известен на широката общественост, така че поне за него можеше да говори открито. Но Джак сви рамене в отговор и не прояви никакво съжаление.

— Глупости! Все едно я уби със собствените си ръце. Беше ужасно недомислено да смята, че може да преговаря сам с терористите. Целият Държавен департамент му го казваше, но той не искаше да слуша никого.

— Бил е отчаян и вероятно не е можел да мисли рационално. Жена му е била държана затворена цели седем месеца, преди да я убият. Вероятно е полудял от това да чака в неизвестност. — Мадисън изпитваше жал към Бил и мнението на Джак я разстрои. Той очевидно не се интересуваше от чувствата му и от онова, което бе преживял.

— Но какво имаш против него? Имам усещането, че не го харесваш.

— За кратко време бе един от съветниците на президента, след като бе преподавал в Харвард. Идеите му са от Средновековието и е абсолютен педант по отношение на принципите и морала. Един оригиналничещ пилигрим.

Мадисън се почувства неизвестно защо засегната заради непознатия човек.

— Мисля, че притежава много добри качества. Изглежда чувствителен, интелигентен и много искрен.

— Просто не го харесвам. Може би няма достатъчно живец или сексуално излъчване, или кой знае какво.

Прозвуча ѝ странно, защото Бил беше хубав мъж и не беше лишен от чар. Изглеждаше ѝ пълна противоположност на обкръжението на Джак, макар и да не бе сигурна, че е напълно запозната със стила и идеите му. Но очевидно той не представляваше интерес за съпруга ѝ.

Прибраха се вкъщи около десет и противно на навиците си, Мади включи телевизора. Когато чу по новините, че войските на САЩ са нападнали Ирак, застина. Инстинктивно се обърна към Джак и забеляза странното изражение в очите му. Той също следеше предаването.

— Знаел си, нали? — попита го директно Мади.

— Не съм съветвал президента за войната, Мад. Само за медийните изяви.

— Глупости! На кого ги разправяш! Знаел си! Ето защо ходи миналата седмица в „Кемп Дейвид“! Затова тази седмица не излизаш от Пентагона. Защо не ми каза? — Той обикновено споделяше с нея всяка секретна информация, но този път не го беше направил. За пръв път Мади почувства, че Джак вече не ѝ вярва достатъчно и от това я заболя.

— Беше твърде секретно. И важно.

— Но ние ще изгубим там много войници, Джак — разтревожи се тя. Беше доста объркана. В понеделник това щеше да е основната тема за разговор в новините.

— Понякога е нужна саможертва — отвърна хладно Джак. Смяташе, че президентът е взел правилно решение. И преди бяха имали разногласия с Мади по разни въпроси.

В края на новините говорителят съобщи, че са били убити деветнайсет морски пехотинци. Джак изключи телевизора и двамата се запътиха към спалнята.

— Интересно, че президентът Армстронг е споделил това с теб. Защо, Джак? — Мади го изгледа подозрително.

— А защо не? Той ми вярва.

— Вярва ти или те използва като средство, с помощта, на което ще накара американския народ да преглътне по-безболезнено новината, без това да засегне рейтинга и имиджа му?

— Президентът има право да бъде съветван как да се справи с медиите. В това няма нищо престъпно.

— Не е престъпление, но не е честно да поднасяш на публиката изопачени факти, които могат впоследствие да се окажат съdboносни.

— Спести ми личното си мнение за политиката, Мад.

Президентът знае какво прави — каза пренебрежително Джак.

Мади се раздразни, но в същото време бе силно заинтригувана от факта, че съпругът ѝ поддържа подобни контакти с администрацията в Белия дом. Може би точно затова се бе ядосал така на коментара ѝ относно смъртта на Джанет Макгътчинс. Сигурно се страхуваше това да не наруши крехкия деликатен баланс, който бе постигнал с властимащите. Джак винаги беше нащрек и си даваше сметка кое колко може да му струва. Обмисляше добре всичко, което предприемаше и още повече мерките, които можеха да бъдат предприети срещу него.

Когато си легнаха, Джак я запрегръща пламенно, както не го правил отдавна. Мади почувства, че е зажаднял за нея.

— Съжалявам, че седмицата бе така лоша и за двама ни — промълви тя.

— Не го прави никога повече, Мад. Следващия път няма да ти простя, а знаеш ли какво би могло да ти се случи, ако те уволня? — Гласът му звучеше студено и заплашително. — Де бъдеш мъртва, унищожена. Кариерата ти зависи само от мен, никога не го забравяй. Не ме предизвиквай. Само да духна и ти ще угаснеш, така както угасва пламъчето на свещта. Не си звездата, за която се мислиш, а ако си такава, то е само защото си женена за мен. — Тонът му я натъжи и я накара да се почувства нещастна. Не заради онова, което щеше да загуби, ако я уволнеше, а заради начина, по който го каза. Но тя не отвърна нищо.

Джак сграбчи с дива ярост зърната на гърдите ѝ и я облада грубо, показвайки без думи кой командва тук. Мади започваше да мисли, че единственото, което го вълнува и което има значение за него, е властта и възможността да я упражнява. Независимо над кого. Най-вече над нея.

ГЛАВА 5

Беше събота и когато Мади стана, Джак вече беше облечен и готов да излезе за поредната си делова среща. Предупреди я, че ще бъде в Пентагона през целия ден, така че да не го чака преди вечеря.

— Защо ще ходиш там? — попита го невинно Мади, докато го изучаваше с поглед. Беше облечен елегантно, с панталон и сако и сив мохерен пуловер с висока яка. Навън беше топло, но Джак знаеше, че ще прекара повечето време в стая с климатична инсталация и по някое време сигурно щеше да му стане студено.

— Ще участвам в брифинга. Така ще имам по-широк поглед върху събитията. Няма да можем да излъчим всичко, което чуя, но информацията ще ни бъде от полза. А и президентът има нужда от съвет как да поднесе новините на медиите. Мисля, че бих могъл да му помогна.

Беше точно това, от което се опасяваше. Джак се бе превърнал в машина на президента.

— Да кажеш на американския народ истината би било интересен подход. Поне със сигурност ще е нов и различен — обърна се Мади доста язвително към съпруга си. Не одобряваше подхода му да редактира истината, уж за да постави нещата в правилните им орбити. Това я изваждаше извън равновесие. Тя беше човек на крайностите. За нея черното бе черно, а бялото — бяло. Средно положение нямаше. Истината или беше истина, или не беше. Такава бе нейната позиция. А Джак виждаше цяла дъга от възможности и скрити цветове. За него истината имаше милион лица, значения и нюанси.

— Има различни истини, Мад. Ние просто искаме да открием онази, която ще е най-удобна и приемлива за хората.

— Това са глупости и ти много добре го знаеш. Какво значи удобна истина? Няма такова понятие. Това не са ти връзки с обществеността! Става дума за истината, Джак! Тя винаги е само една!

— Предполагам, че точно това е причината аз да отида на среща с президента, а не ти — отвърна Джак и бързо смени темата, за да не ѝ

даде възможност да разсъждава върху думите му и да си прави съответните изводи. — Всъщност какво смяташ да правиш днес?

— Не знам. Най-вероятно ще се размотавам. Възнамерявам да си почина. Може да отида на пазар. — Обичаше да обикаля магазините с приятелки, а не беше го правила от години. Всъщност нямаше никакви приятелки, нито пък възможност да си намери такива, защото Джак бе монополизирал цялото ѝ свободно време. А през останалото време работеше. Единствените хора, с които се виждаха понякога, бяха свързани с бизнеса, като например семейство Макгътчинс, когато идваха през уикендите на ранчото във Вирджиния.

— Защо не вземеш самолета и не отидеш в Ню Йорк? Знам, че обичаш да пазаруваш там.

Мади кимна, сякаш обмисляше предложението.

— Това е интересна идея. Бих искала да посетя изложбата в музея „Уитни“. Наистина ли нямаш нищо против да взема самолета? — Мади си помисли, че никога не бива да забравя, че Джак ѝ осигуряваше лукс и възможности, каквито не бе и сънувала дори, докато бе живяла в караваната в Ноксвил. Спомни си и думите, които ѝ бе казал през нощта. Нямаше да представлява нищо, нямаше дори да има работа, ако не беше той. Беше болезнено да го чуе, но не можеше да го отрече. Всичко хубаво, което ѝ се бе случило, беше благодарение на Джак. Мади бе убедена в това.

Преди да излезе, Джак се обади на пилота, и му нареди да чака Мади около десет часа на летището, както и да вземе разрешително за полет „Ла Гуардия“ — отиване и връщане.

— Приятно прекарване — усмихна се Джак. Това ѝ напомни малките саможертви, които бе принудена да прави за него, но затова пък той ѝ даваше толкова много като компенсация. Трудно бе да си затвори очите и да не го оцени, дори и когато беше раздразнена или ядосана.

Мади пристигна на летището в десет и петнайсет. Носеше бял ленен костюм с панталон и бе прибрала косата си. След половин час вече летяха към Ню Йорк. Приземиха се на „Ла Гуардия“ в единайсет и половина и по обяд тя вече беше в града. Отиде в „Бергдорф Гуудман“ и в „Сако“, сетне се разходи по Медисън Авеню, обикаляйки любимите си бутици. Пренебрегна обяда и около три и половина се озова в музея „Уитни“. Господи, колко ѝ харесваше да живее така!

Джак я водеше в Лос Анджелис, в Ню Орлиънс, Сан Франциско, Маями и от време на време в Лас Вегас, за да поиграят в казината или да гледат пищните нощни шоу програми. Мади знаеше, че в известен смисъл я ограбва, като обсебва цялото ѝ свободно време само за себе си, но въпреки това му беше благодарна. Даваше си сметка за големите предимства на живота си с Джак, както и за блестящата кариера, която ѝ бе осигурил. Джак беше прав. Имаше всичко това само, защото беше госпожа Джак Хънтър. Без него щеше да бъде едно нищо. И тази ѝ убеденост ѝ придаваше странно чувство на покорство, което другите намираха за неискрено, но в същото време за привлекателно. Мади не приемаше нищо на доверие, но същевременно нямаше усещането за собствената си значимост. Джак бе успял дори да я убеди, че журналистическите награди, които бе получила са негова заслуга. Сякаш той ги бе извоювал, не тя. Това доста я потискаше. Излизаше, че всъщност не е направила нищо сама.

Мади се върна обратно на летището в пет часа, в шест вече бяха излетели и в седем и половина си бе у дома, на „Ар Стрийт“ във Вашингтон. Беше прекарала един чудесен ден, беше се забавлявала и бе доволна. Когато влезе в къщата с покупките в ръка — няколко костюма, панталони, бански и една великолепна нова шапка, изглеждаше във великолепно настроение. Джак седеше на дивана с чаша вино в ръка и гледаше съсредоточено новините в седем и половина. Темата на деня бе Ирак.

— Здравей, скъпи! — поздрави го тя. Враждебността, която цареше помежду им през последната седмица, беше изчезнала предишната нощ и Мади се чувстваше отлично и се радваше да го види. Джак се обърна към нея с усмивка при първото прекъсване на новините.

— Как прекара, Мад? — попита я той, докато си наливаше втора чаша вино.

— Прекрасно. Обиколих магазините и посетих музея „Уитни“. А ти? — За него очевидно бе голяма чест да бъде съветник на президента и тя искаше да повдигне самочувствието му.

— Страхотно. Мисля, че свършихме добра работа — отвърна той важно. Изглеждаше доволен от себе си. Всъщност никой, който го познаваше, не би очаквал да се държи по друг начин. Най-малкото Мади.

— Ще ми кажеш ли нещо или е строго секретно?

— Свърхсекретно. — Е, щеше да чуе новините по телевизията. Онова, което никога нямаше да научи, нито пък който и да е друг, беше истината. Истината за нещата такива каквито бяха.

— Какво ще вечеряме? — попита той.

— Мога да приготвя нещо набързо — отвърна Мади като остави пакетите. Изглеждаше прекрасно въпреки дългото и уморително бродене по магазините. — Или да поръчам нещо по телефона.

— А защо да не излезем? Бях затворен през целия ден, заобиколен от банда сериозни момчета, някои от тях с патлаци. Сигурно ще ми поддейства ободряващо да видя нормални хора. — Той вдигна телефона и направи резервация за девет часа в „Цитронел“, който бе най-модният ресторант в цял Вашингтон през този сезон. — Върви си облечи нещо хубаво.

— Слушам, сър — усмихна се тя и изкозирува шеговито, след което бързо изчезна в спалнята с всички неща, които бе накупила в Ню Йорк. След половин час се появи изкъпана, парфюмирана, с прическа и елегантна черна рокля за коктейли. Беше с обувки на висок ток и носеше диамантени обеци и перлена огърлица. Джак ѝ купуваше от време на време красиви неща, с които Мади изглеждаше великолепно. Не бе никак лошо за хлапето от фургона в Чатануга. Или както Джак я наричаше „бедния бял боклук“, когато искаше да я подразни. Определението не ѝ харесваше, но си беше самата истина. Не можеше да го отрече, въпреки че много бързо научи правилата на играта и порасна. Очевидно я наричаше така само на шега, макар че когато чуеше тези думи, тя цялата потръпваше от образа, който изникваше пред нея.

— Добре си се издокарала — каза Джак вместо комплимент, но тя не му се разсърди. Обичаше да излиза с него. Харесваше ѝ да бъде негова и да показва това на целия свят. Вълнението да бъде омъжена за Джак Хънтър не намаля, не изчезна с течение на времето. Дори сега, когато се бе превърнала в звезда и светеше със собствената си светлина. Познаваха я много повече хора, отколкото него. Той беше магнатът в сянка, мъжът, с когото президентът се консултираше и съветваше по повод медийните си изяви, но тя беше жената, чието място другите жени и момичета искаха да заемат. Беше лицето и тялото, за което много мъже в тази страна мечтаеха и сънуваха. Мади

бе присъствието в техния дом, гласът, на когото вярваха, жената, която им казваше истината за нещата. Е, дотолкова, доколкото можеше. Както каза истината за Джанет Макгътчинс и безброй други жени като нея. Беше много искрена и това личеше дори на екрана. Освен това имаше изключително привлекателен външен вид. Както Грег обичаше да повтаря, тя беше „ослепителна и великолепна“. Точно така изглеждаше и в този момент.

Джак караше сам колата, което се случваше рядко. По пътя си говореха за Ню Йорк. Беше очевидно, че няма да ѝ каже и дума за разговорите си с президента. Когато пристигнаха в „Цитронел“, оберкелнерът ги посрещна и ги настани на челно място. Посетителите извързваха глави към тях и си шушукаха. Мъжете бяха заплениени от нейната красота, а жените се прехласваха по неговия чар. Всичко в тях двамата излъчваше власт и успех, а във Вашингтон това бе особено важно качество. Хората се спираха до масата им, за да ги поздравят и побъбрят. Повечето бяха политици, имаше и един съветник на президента. Непознати приближаваха колебливо Мади и я молеха за автограф. Тя се подписваше и разменяше по някоя и друга дума с тях.

— Всичко това не те ли уморява, Мад? — попита я Джак, докато ѝ наливаше вино. Сервитьорът го бе оставил да се изстудява в шампаниера на съседната маса. Беше „Шато Шевал Блан“ от 1959 година. Джак беше експерт по вината. А това наистина бе превъзходно.

— Не, наистина не. Много мило от тяхна страна, че знаят коя съм и че ме молят за автограф. — Мади се чувстваше поласкана и се държеше така естествено и любезно, та хората придобиваха усещането, че са станали приятели и я харесваха още повече, отколкото на телевизионния екран. Да се установи контакт с Джак беше доста по-трудно. Той не бе така дружелюбно настроен.

Беше почти полунощ, когато напуснаха ресторанта. На другия ден щяха да отлетят за Вирджиния. Джак обичаше да прекарва там всяка минута от свободното си време.

Във Вирджиния той поязди малко, после обядваха навън. Изглежда лятото щеше да бъде доста горещо.

— Ще ходим ли някъде? — попита Мади. Джак не обичаше да прави предварително планове, решаваше нещо в последния момент.

Напълно в негов стил беше да я остави да изчете новините, след което да я грабне и да я отведе някъде, било то и на друг континент. Но това ѝ допадаше повече, отколкото ако ѝ разкриеше предварително плановете си. Понякога я осведомяваше на самия ден или на сутринта, преди да отпътуват. Мади никога не се оплака, че ѝ е необходимо време, за да се приготви. Нямаха деца, той ѝ беше началник, така че ако Джак решише тя да го придружи, нямаше кой да му попречи или да я спре. Мади винаги беше свободна и готова да тръгне с мъжа си.

— Още не съм решил — каза той разсеяно. Никога не я питаше къде иска да отиде, но винаги избираше места, в които тя просто се влюбваше. Животът бе пълен с изненади, когато го живееш с Джак. И коя беше тя, че да се оплаква? Без него нямаше да може да посети нито едно от тези места. — Мисля да отидем до Европа. — Това беше само предупреждение, нямаше да научи нищо повече. Но и то беше достатъчно.

— Поне ми кажи кога да си приготвя багажа — засмя се тя, въпреки че нямаше защо да се приготвя. Можеше да зареже всичко на минутата.

— Ще ти кажа — обеща Джак и извади някакви документи от куфарчето си. Очевидно разговорът бе приключил.

По пътя към къщи Мади дочете книгата, която първата дама ѝ бе препоръчала. Книгата съдържаше изследване върху криминални престъпления срещу жени. Макар и потресаваща, доста интересна статистика.

— Какво четеш? — попита я Джак, когато самолетът се приземи.

— Филис ми я даде. Става въпрос за престъпления, свързани с насилие срещу жените.

— И как го правят? Като им режат кредитните карти ли? — попита той. Мади не харесваше несериозното отношение на Джак към неща, които според нея бяха важни.

— Не се обвързвай много — много с тази комисия, Мад. Тя наистина ще бъде полезна за имиджа ти и аз имах точно това предвид, когато ти го предложих, но не искам да полудяваш заради тази работа. Няма защо да се превръщаш в мъченица заради всички пребити жени по света.

— Харесва ми какво правят и докъде са стигнали. Това наистина е важно за мен и ти го знаеш — отвърна спокойно Мади, но гласът ѝ

издаваше вълнението ѝ.

— Много добре знам каква си. Вземаш нещата прекалено присърце. А не бива. Правим всичко единствено и само заради имиджа. Няма защо да се напъваш да ставаш Жана Д'Арк, нито Майка Тереза. Повечето от онова, което разказват за насилениите жени, си е чиста измислица.

— Така ли? — попита Мади и усети как я побиват студени тръпки. Зачуди се дали е чула добре думите му.

— Целият брътвеж за сексуално насилие си е точно това — чиста измислица. И вероятно повече от половината жени, които са били набити от съпрузите си или твърдят това, са си го заслужили — продължи Джак убедено. Мади го гледаше и не вярваше на ушите си.

— Ти сериозно ли говориш? Не мога да повярвам. А аз? Нима мислиш, че заслужавах Боби Джо да ме пребива от бой? Това ли си мислиш?

— О, той бе само един нехранимайко и освен това беше непрекъснато пиян. Един Бог знае с какво си го провокирала. Повечето хора се бият, Мади. Някои получават повече удари, други биват наранявани, но това не значи, че трябва да обявим кръстоносен поход, а и не е от национално значение. Повярвай ми, Филис също има някакви причини да го прави. Така както и аз. Защото цялата работа изглежда добре отстрани.

— Наистина не мога да повярвам на ушите си — промълви Мади. — Майка ѝ е била пребивана от баща ѝ през целия им съвместен живот. Филис е израснала в такова семейство. Аз също. Това се случва на доста хора. Така правят повечето мъже, а в някои случаи боят не е достатъчен. Те дори убиват жените си, за да докажат колко са могъщи и колко безполезни сме ние. И на това ли му казваш обикновен бой? Кога за последен път си блъскал жена по стълбите с ритници, изхвърлял си я заедно със стола или си вдигал горещия ръжен срещу нея, хвърлял си киселина в очите ѝ или си я горил с пурата си? Изобщо имаш ли представа какво са преживели тези хора?

— Вече ти казах, вземаш прекалено присърце всичко, Мад. Има изключения, разбира се, но те не са правило. Тези, които убиват, сигурно са убили и други хора. Те просто са си убийци. Никой не казва, че няма луди на този свят.

— Разликата е, че някои от тези жени живеят със своите мъчителни и евентуални бъдещи убийци десет, дванайсет или петнайсет години и им позволяват да ги измъчват и малтретират.

— Значи наистина са луди! Не съм ли прав? Винаги могат да сложат край на това, като си отидат, а не го правят. По дяволите, може би им харесва да живеят така.

Никога досега не се бе чувствала толкова разгневена. Но докато го слушаше, Мадис си даваше ясна сметка, че в момента той не бе само гласът на арогантността. Повечето хора по света мислеха по този начин. И тя се зачуди дали би могла да преодолее чувството, което я обзема. Чувство на безпомощност.

— Защото са прекалено уплашени през по-голямата част от времето. Повечето от мъжете, които заплашват жените си, че ще ги убият, в крайна сметка го правят. Статистиката е направо отчайваща. Жените го знаят, но се страхуват да избягат. По много причини. Заради децата, или заради това че няма къде да отидат. Повечето от тях са без работа, нямат никакви доходи, нямат дори налични пари. Оказват се в задънена улица — срещу тях стои един мъж, който казва, че само ако мръдне, ще убие нея, децата, всички. Ти какво би направил в подобна ситуация? Може би ще повикаш адвоката?

— Не. Ще си вдигна задника, точно както направи ти, и ще се запиля на другия край на света.

Мадис смени подхода си.

— Джак, разбери. Този вид насилие е навик. Той просто е нещо познато, нещо фамилиарно, с което си свикнал. Приемаш го за нормално. Израстваш в такава атмосфера, виждаш го през цялото време, всички ти казват, че си лоша, отвратителна, че си го заслужаваш. И ти започваш да им вярваш. То е като хипноза, просто те парализира. Чувстваш се изолиран, сам, уплашен до смърт. Но няма къде да отидеш. Искат ти се да умреш, защото смъртта изглежда единственият изход. — Докато говореше, в очите ѝ напиряха сълзи. — Защо си мислиш, че позволявах на Боби Джо да ме удря? Защото много го обичах ли? Мислех си, че нямам друг избор и вярвах, че си го заслужавам. Родителите ми непрекъснато повтаряха, че съм лоша. Боби Джо ми казваше, че аз съм виновна, за всичко. Не познавах друго отношение, докато не срещнах теб, Джак. — Той никога не бе вдигал

ръка срещу нея, а в мисълта и съзнанието ѝ, това че не я биеха, означаваше, че има добър съпруг.

— Тогава си спомни добре всичко това следващия път, когато решиш да ме ядосаш, Мад. Никога не съм ти посягал и няма да го направя. Ти си една щастлива жена, госпожо Хънтър. — Той се усмихна и стана. Изглежда бе загубил интерес към темата, която толкова много я вълнуваше.

— Може би това е причината да се чувствам длъжна към другите. Искам да помогна на онези, които не са така щастливи като мен — заключи Мад. Защо ли се чувстваше толкова нещастна от всичко, което съпругът ѝ току-що каза. Беше забелязала отегчението му и реши да не подновява темата на разговора. Слязоха от самолета и се отправиха към дома си в Джорджтаун.

Прекараха една спокойна вечер. Хапнаха спагети, почетоха, след това правиха любов, но Мад не бе сигурна какво точно изпитва. Лежеше в тъмното и мислеше върху думите на Джак. Бе я засегнал и наранил дълбоко. Когато най-сетне заспа, сънува Боби Джо. Събуди се посред нощ, обляна в пот. Образът му отново изплува пред очите ѝ — с разкривено от омраза лице и свити юмруци, готов да ѝ нанесе поредния удар. В съня ѝ неочаквано се появи и Джак, който стоеше и клатеше осъдително глава. Бе допуснала грешка, като си бе тръгнала и сега я наказваше за това.

ГЛАВА 6

На следващия ден имаше много работа. Трябваше да изчете купища материали за войната в Ирак и за жертвите, дадени от американска страна през последните дни. Бяха убити още петима морски пехотинци, един самолет бе свален заедно с двамата пилоти. Каквото и да правеше Джак, за да помогне на президента да представи нещата в благоприятна светлина, той не можеше да промени фактите, нито ужасната истина, че там умираха хора. Мади работи до осем вечерта, когато свършиха с последните новини. Трябваше да отидат на официална вечеря у посланика на Бразилия, затова бе взела вечерна рокля. Тъкмо се преобличаше, когато вътрешният телефон зазвъня. Беше съпругът ѝ.

— Ще бъда готова след пет минути.

— Ще се наложи да отидеш без мен. Току-що ми съобщиха, че трябва да се явя на друго място. — Този път обаче Мади знаеше къде и защо. Беше сигурна, че президентът е обезпокоен от общественото мнение и реакцията в страната след смъртта на американските войници в Ирак.

— Предполагам, че срещата ти е в Белия дом.

— Нещо такова.

— Ще дойдеш ли по-късно? — Беше свикнала да ходи на приеми и вечери сама, но предпочиташе да бъде с него.

— Съмнявам се. Имаме много работа. Ще се видим у дома. Ако свърша по-рано, ще дойда, но вече им се обадох да се извиня. Съжалявам, Мади.

— Няма нищо. Положението в Ирак не изглежда никак добре, нали?

— Всичко ще бъде наред. Това е нещо, с което трябва да свикнем да живеем. — И той възнамеряваше да убеди американците в думите си. Мади обаче не можеше да бъде така лесно измамена, нито пък Грег, чието мнение съвпаднаше с нейното. Но по време на новините не

направиха никакви коментари по този въпрос. Запазиха личното си мнение за себе си.

— Ще се видим по-късно. До скоро.

Мади приключи с преобличането. Роклята ѝ беше бледорозова на цвят и подходеше на тъмната ѝ коса и кремавата ѝ кожа. Носеше бледорозови обици от топаз, които проблясваха загадъчно. Взе розовото си копринено наметало и напусна офиса. Джак беше изпратил неговата кола да я вземе, а за себе си бе осигурил друга.

Посолството се намираше на авеню „Масачузец“. Вътре имаше поне стотина гости. Отвсякъде се носеше испанска, португалска и френска реч, придружена от звуците на самба. Бразилският посланик и съпругата му проявяваха добър вкус при организиране на приемите, които даваха, затова всеки във Вашингтон ги посещаваше с голямо удоволствие. Мади се поогледа, забеляза Бил Александър и се запъти към него.

— Здравейте, Мади — поздрави я той топло. — Как сте?

— Добре. А как мина вашият уикенд? — попита го на свой ред тя. Чувстваше го като близък приятел след всичко, което бяха чули един за друг.

— Нормално. Ходих до Върмонт да видя децата. Синът ми има къща там. Срещата при Филис беше интересна, нали? Вълнуващо е да разбереш колко много от нас са засегнати по един или друг начин от домашно насилие, терор или престъпления. Странно, че всички ние си мислим за някого, че води нормален живот, а изведнъж се оказва, че това не е истина. — Очите му бяха тъмносини, почти като нейните, но по-тъмни, а бялата му коса беше гладко сресана назад. Изглеждаше прекрасно във вечерния си костюм. Беше висок над метър и осемдесет и до него Мади, макар и висока жена, изглеждаше като малка кукла.

— Научих това много отдавна. — Дори първата дама не правеше изключение и също беше жертва на насилие в детството си. — Понякога изпитвам вина заради онова, което преживях в младостта си, но вече разбрах, че това се е случвало и се случва и на другите хора. Кой знае защо обаче, винаги се чувстваш така, сякаш грешката е твоя.

— Точно там е въпросът. Да осъзнаеш, че грешката не е твоя. Поне в твоя случай. Когато се върнах от Колумбия, си мислех, че всеки, който ме погледне си казва: „Ето го, той уби Маргарет“.

Мади се изненада от онова, което чу, затова го погледна внимателно, преди да зададе следващия си въпрос.

— Защо сте мислили така?

— Защото аз самият смятах така. Едва сега осъзнах, че всичко това е абсолютна глупост.

— Това можеше да се случи, независимо от вашите действия. И сигурно щеше да се случи. Терористите не играят почтено, Бил. Вие би трябвало да го знаете най-добре.

— Малко трудно е да го преглътнеш, когато цената, която трябва да платиш, е някой, когото обичаш. Не знам дали някога въобще ще мога да го приема.

Мади харесваше начина, по който говореше с нея. Прямотата му беше знак, че е благороден човек.

— Не мисля, че насилието може да бъде разбрано. Сблъсках се с нещо много по-елементарно. И въпреки това не мога да проумея защо хората си причиняват болка? И защо аз позволявах на съпруга си да го прави?

— Не си имала друг изход — нито някого, който да ти помогне или място, където да отидеш. Поне някоя от тези причини звучи ли ти разумно? — попита замислено Бил.

Тя кимна. Този мъж изглежда имаше способността да схваща бързо ситуацията. За разлика от съпруга ѝ и от повечето хора въобще.

— Мисля, че сте напълно прав — усмихна се Мади. — Какво е мнението ви за войната в Ирак? — попита тя, за да смени темата.

— Според мен е непечелившо разиграна комбинация и ми се струва, че обществото е настроено да задава неприятни въпроси. Особено, ако продължим да губим войниците си с такова темпо както досега. — Мади бе напълно съгласна с него въпреки увереността на Джак, че истината може да се прекрои и хората да се накарат да продължат да подкрепят действията на президента. Джак очевидно гледаше много по-оптимистично на нещата. — Не одобрявам действията на страната ни — продължи Бил. — Хората се страхуват, че печалбата няма да бъде достатъчно голяма, за да покрие загубите. — Мади се радваше да чуе, че Бил е на същото мнение като нея. Побъбриха още малко, после той я попита какви са планове ѝ за лятото.

— Все още не съм сигурна. Трябва да довърша едно предаване. Съпругът ми не обича да крои планове предварително. Казва ми да си стягам куфарите в последния момент, обикновено един ден преди пътуването.

— Е, така животът сигурно е много интересен — усмихна се Бил, чудейки как ли се справя Мади. Повечето хора обичат да бъдат предупредени от по-рано. Не можеше да си представи как го приемат децата ѝ. — Имате ли деца?

Мади се поколеба за миг, преди да отговори.

— Не. Нямам.

Отговорът ѝ не го изненада много. Тя беше млада, със забележителна кариера и все още имаше достатъчно време, за да си роди деца.

Мади не можеше да му обясни, а и не му беше тук мястото, че изобщо не може да има деца, защото условието на Джак да се ожени за нея бе тя да си направи операция на тръбите.

— Бъдещето е пред вас. Вие сте млада жена — продължи Бил, не можейки да потисне предположението си, че преживяното детство и травмиращият първи брак бяха повлияли на решението ѝ.

— А вие какво ще правите през лятото? — смени отново темата Мади.

— Обикновено ходим в Марта Вайнярд. Но си помислих, че сега ще ми бъде много тежко, затова предоставих къщата на дъщеря ми. Тя има три деца, които обичат да прекарват ваканциите си там, а и ако искам да отида, мога да се настаня в гостната. — Изглеждаше добър човек и очевидно беше много близък с децата си.

Малко по-късно към тях се присъедини интересна двойка французи. Бяха млади дипломати. Посланикът на Аржентина също спря, за да поздрави Бил. Заговориха на испански, който Бил очевидно добре владееше.

Когато стана време за вечеря, Мади с изненада установи, че бяха настанени на масата един до друг и се опита да му се извини, че е отнела толкова много от времето му преди това.

— Бих искал да кажа, че аз съм го уредил — засмя се Бил, — но истината е, че не съм. Просто смятам, че съм късметлия.

— Аз също — отвърна Мади. Той пое ръката ѝ и двамата се запътиха към огромната трапезария.

Беше прекрасна вечер. От едната ѝ страна седеше възрастен сенатор — демократ от щата Небраска, когото не бе срещала досега, но чието държане я възхити. От другата ѝ страна Бил я занимаваше с истории от годините, когато бе преподавал в Принстън и Харвард. Той очевидно харесваше работата си като преподавател, а и кратката му кариера на дипломат също беше интересна и впечатляваща, докато не се бе случил трагичният инцидент.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита го Мади, когато поднесоха десерта. Неусетно бяха преминали на „ти“. Бе ѝ казал, че почти завършва книгата си.

— Откровено казано, не знам, Мади. Не съм сигурен каква посока да избира и накъде да поема. Имам няколко предложения от академични институции, единият университет разбира се е Харвард. Изкушавам се да отида на Запад, мога да преподавам в Станфорд или да изкарам една година в Европа. Маргарет и аз винаги много сме обичали Флоренция. Или може би Сиена. Имам предложение да преподавам една година в Оксфорд американска външна политика, но не съм сигурен дали искам, а и зимите в Англия са доста влажни. В Колумбия доста се разнежих.

— Можеш да избираш — отвърна Мади. Разбираше защо го канят на толкова места. Той беше изключително интелигентен, добър и благороден човек, открит към новите, нетрадиционни идеи и концепции. — А какво ще кажеш за Мадрид, говориш така добре испански?

— Интересно предложение, не бях мислил за това. Може би ще трябва да стана тореадор и да се науча да се боря с бикове.

Двамата се разсмяха, като си представиха Бил в ролята на тореадор. Мади изпита истинско съжаление, когато стана време да си вървят. Той беше прекрасен събеседник. Бил ѝ предложи да я изпрати до вкъщи, но тя му каза, че има кола и шофьор на разположение.

— Ще се видим на следващата среща на Комисията. Групата ни е доста разнородна, но с общи възгледи. Мисля, че е много интересна и еkleктична. Но лично аз не знам какво мога да предложа и с какво бих могъл да помогна. Не съм особено добре запознат с въпроса. Поне не и в областта на насилието, по-точно семейното насилие. Опасявам се, че моята среща с насилието е малко необичайна, но съм поласкан, че Филис ме покани.

— Тя знае какво прави. Мисля, че ще сформираме добър екип, след като уточним насоките на действие. Надявам се да привлечем вниманието на медиите.

— Ти си най-подходящият ни говорител — каза Бил и Мади му се усмихна. Поговориха още няколко минути, след което тя си тръгна.

Намери Джак да чете в леглото. Изглеждаше спокоен и отпочинал.

— Изпусна страхотно парти — каза Мади, докато сваляше обещите и събуваше високите си обувки.

— Когато свършихме, вие вече сигурно сте вечеряли. Имаше ли интересни хора?

— Много. Прекарах в компанията на Бил Александър. Той е чудесен човек.

— Винаги съм смятал, че е доста отегчителен и досаден. — Джак затвори книгата и огледа преценяващо жена си. Дори боса и без обещи, тя изглеждаше възхитително. — Страхотна си, Мад! — възкликна той. Беше напълно искрен и тя се наведе да го целуне.

— Благодаря.

— Идвай веднага в леглото! — В очите му блесна познато пламъче, което ѝ подсказа какво се върти в главата му. Миг по-късно Мади се сгуши в него и Джак ѝ показа, че не е сбъркала. Понякога имаше известни предимства човек да няма деца. Нямаше нужда да обръща внимание на никой друг, освен на себе си. Двамата можеха да правят каквото си искат и когато си искат, без да им пречи никой.

— Какво става в Белия дом? — попита Мади, преди да заспи.

— Всичко е наред. Президентът взе важно решение, не без наша помощ, разбира се. Аз само му казах какво мисля и като имаше предвид мнението на останалите, реши какво ще направи. Той е мъдър човек и обикновено постъпва правилно. Не му е лека работата.

— Ако питаш мен, възможно най-тежката. Не бих се наела да я върша дори и за всички пари на света.

— Би се справила чудесно — подразни я Джак. — Ако станеш президент, всеки в Белия дом ще бъде изрядно облечен, Белият дом ще изглежда прекрасно, а всички в него ще са учтиви и добри и ще внимават какво говорят. Членовете на кабинета ще бъдат с любящи и всеотдайни сърца, като дядо Коледа. Един прекрасен свят, нали, Мади?

Думите му прозвучаха по-скоро като подигравка, отколкото като комплимент. Опита се да забрави и да заспи, защото знаеше, че на сутринта я чака работа.

На другия ден Мади помогна на Грег да подготви специално издание за американските танцьори. Късно следобед те продължаваха работата си, когато навън настъпи неочаквано раздвижване и суматоха.

— Какво става? — попита Грег и вдигна глава.

— Не знам. Може би в Ирак става напечено. Снощи Джак пак беше при президента. Подушвам, че са намислили нещо, но да видим какво ще излезе.

Двамата излязоха в коридора, за да чуят какво говорят хората. Мади веднага се обърна към един от режисьорите.

— Нещо важно?

— Самолетът за Париж току-що е бил взривен, докато е излитал от летище „Кенеди“. Казват, че експлозията се чула в целия Лонг Айленд. Няма оцелели. — Беше съкратена версия на случилото се, но Мади и Грег бяха опитни репортери и веднага разбраха за какво става дума. Никой не бе поел отговорност за експлозията. Мади обаче беше сигурна, че има нещо скрито, въпреки че все още не знаеха никакви подробности.

— Получихме анонимно обаждане от някой, който очевидно знаеше твърде много по въпроса — продължи режисьорът. — По думите му въздушната компания е била предупредена за евентуална бомбена заплаха. Знаели са още в ранния следобед, но не са спрели полета.

Грег и Мади удивено се спогледаха. Та това беше лудост! Никой нормален човек не би постъпил така. Не би позволил да се случи подобно нещо. С американска авиокомпания, с която летяха американски граждани!

— Кой е източникът — попита навъсено Грег.

— Нямам представа, но човекът бе добре запознат със случая, защото съобщи доста изобличаващи улики. Всичко, което знаем, е, че хората от ФБР са получили днес следобед някакво неясно предупреждение и изглежда не са си мръднали пръста.

— Откъде го знаеш, кой ти каза? — попита отново Грег.

— Анонимният глас продиктува списък на хората, на които да се обадим за потвърждение. Има няколко доста известни имена, както и

подробни напътствия.

Грег сви рамене и погледна Мади.

— Да се поровим, а? Какво ще кажеш?

— Давай — отвърна тя и двамата се запътиха към асистент — режисьора, у когото вероятно беше въпросният списък. Мади продължи да коментира:

— Не мога да повярвам. Не биха качили хора на самолет, ако знаят, че на борда му може да има бомба.

— Вероятно са го направили, но ние не го знаем — промърмори Грег.

Те взеха списъка с хората, на които трябваше да звънят, и след два часа седяха един срещу друг на бюрото на Мади и се гледаха невярващо. Историята бе потвърдена от всички, с които говориха. Наистина е имало предупреждение, но много общо и мъгляво. Във ФБР са били предупреждени, че международен полет от летище „Кенеди“ ще бъде взривен през някой от следващите три дни. Това беше всичко, което знаеха. На най-високо ниво на секретност бе взето решение да не се спират международните полети, докато не се намерят доказателства за бомба или не се получи допълнителна информация. Повече предупреждения не бе имало.

— Много мътна работа — каза Мади. — Може би са решили, че е някаква шега. Но властите подозират, че заплахата произтича от една от двете терористични групи, които и преди това бяха вършили подобни зверства, така че всъщност са имали причина да вярват на предупреждението.

— Тук има нещо — каза замислено Грег. — Мирише ми на гнило. На кого, по дяволите, бихме могли да се обадим във ФБР? Някой по-висш началник? — Вече бяха използвали всичките си налични източници на информация. Докато седяха и умуваха, Мади изведнъж се сети и стана.

— Какво ти дойде наум?

— Знам кого да питам. Може и нищо да не излезе, но поне ще опитам.

Тя не каза нищо друго, но Грег разбра къде отива, защото се качи на асансьора за горните етажи, където беше офисът на Джак. Предната нощ той бе в Белия дом. Ако е имало заплаха от подобен мащаб, сигурно са я обсъждали. Искаше да го попита дали знае нещо.

Джак имаше делова среща, когато влезе в приемната му и Мади помоли секретарката да му съобщи, че иска да ѝ отдели няколко минути за нещо важно. Той веднага излезе от залата за конференции. Имаше угрижен вид. — Добре ли си?

— Да. Работя върху новините за взривения самолет. Имаме информация, че е получено предупреждение за бомбата, но полетът не е бил спрян. Всъщност нито един полет не е бил спрян. Предполагам, защото не са знаели точно на кой самолет е била бомбата — довърши Мади. Джак не изглеждаше никак разстроен или изненадан.

— Случват се такива неща, Мад. Няма какво да се направи в подобни ситуации. Предупреждението звучи много общо, неясно и може да е неоснователно.

— Търсим някаква следа или улика, които да водят нанякъде. Ти чу ли нещо снощи при президента? — погледна го тя настойчиво. През очите му премина смях, което ѝ подсказа, че знае повече, отколкото казва.

— Не, нищо особено — отвърна Джак.

— Това не е отговор. Важно е, Джак! Ако са били предупреждени, е трябвало да спрат всички полети. Кой взе това решение?

— Не съм ти казал, че знам нещо. Но какво е трябвало да направят според теб, ако са били предупреждени? Да спрат всички международни полети от летище „Кенеди“ за три дни, така ли? Господи, тогава по-добре да закрийт цялата гражданска авиация на Щатите.

— Откъде знаеш, че става дума за международни полети и че заплахата се отнася за три дни напред? Не съм казвала нещо подобно. Знаел си предварително, нали?

Мади млъкна, като осъзна, че точно това бе причината да го извикат така ненадейно в Белия дом предната вечер. Трябвало е да ги посъветва какви обяснения да дадат на американския народ, ако се случи нещо. И как да покрият задниците си, ако самолетът бъде взривен. Но дори това да не бе негово решение, Джак със сигурност беше имал доста решаващ глас по въпроса дали да предупредят обществеността или не.

— Мади, не можеш да спреш международните полети за цели три дни! Знаеш ли какво би означавало това? По същата логика би трябвало да спреш и всички пристигащи самолети, за да не ги засегне

ударната вълна. Та икономиката на тази страна ще отиде по дяволите, а заедно с нея и страната!

— Не ти вярвам — отвърна Мади, позеленяла от гняв. — Ти и един господ знае кой още вземате решения, без да предупредите никого, защото цялата икономика щяла да пострада! Кажи ми, че не е вярно това, което мисля. Кажи ми, че четиристотин и двайсет души не са умрели, само и само за да спасят нашата авиационна индустрия от фалит! Това ли се опитваш да ми внушиш? Това ли е умното „бизнес“ решение, което взехте снощи? Кой по дяволите има правото да разполага с живота на хората? Този ще живее, а този не! Кой взе решението?

— Нашият президент, глупачке! Ти какво си мислиш? Че аз вземам решенията вместо него? Това беше въпрос от изключително значение с оглед международната обстановка, войната в Ирак, жертвите и общественото настроение. А и предупреждението беше доста неясно. Не можеха да направят нищо друго, освен да проверяват щателно всеки самолет, преди да излети. И ако си позволиш да ме цитираш, Мад, ще ти изтръгна езика.

— Пет пари не давам какво ще направиш! Става дума за живота на невинни граждани, които са се качили в самолета, в който е била поставена бомба, и вие сте знаели, но никой не е имал достатъчно ум и кураж да затвори летище „Кенеди“ за три проклети дни! По дяволите, Джак! Трябваше да го направят!

— Не знаеш какво говориш! Не можеш да затвориш международно летище за три дни заради някакво си анонимно телефонно обаждане! Не и ако искаш да останеш в бизнеса.

— Защо? Затварят го поради снеговалеж или стачки и икономиката не изпада в колапс. Защо да не го затворят заради бомба?

— Защото ще изглеждат като глупаци и всички ще се паникьосат.

— Добре. Най-после разбрах. Значи четиристотин и двайсет човешки живота са нормална цена, за да се избегне паниката. Господи, не мога да повярвам на ушите си! Не мога да повярвам, че си знаел и не си направил нищо, за да предотвратиш трагедията!

— А ти какво очакваше да направя? Да отида на летището и да раздавам листовки на пътниците?

— Не, задник такъв! Имаш собствена телевизионна мрежа. Можеше да предупредиш гражданите, дори анонимно ако трябва, и да

ги принудиш да затворят летището!

— И тогава вратата на Белия дом щеше да бъде затворена за мен. Мислиш ли, че не биха се досетили откъде изтича информацията? Не ставай смешна! — Той сграбчи грубо ръката ѝ и я изви болезнено. — И никога не ме наричай задник! Ясно ли ти е? Знам какво правя.

— Аз пък знам, че ти и момчетата, с които си бил снощи, убихте четиристотин и двайсет души днес следобед — извика тя. Не вярваше, че мъжът ѝ е бил част от тази мръсна игра. — Защо просто не си купиш пушка и не започнеш да стреляш по хората? По-чисто е, и което е по-важно, много по-честно. Знаеш ли какво означава това? Означава, че бизнесът в тази държава е по-важен от човешкия живот. Парите са по-ценни от хората. Значи, че всеки момент, когато някоя жена се качи на самолета с децата си, тя няма да знае дали някой не е предупредил, че на борда има бомба, но поради много по-важни неща, като бизнес например, и в името на тяхно величество парите, тя и нейните деца трябва да бъдат пожертвани. Защото някой е решил, че нейният живот не е толкова важен. Не е достатъчно важен, за да оправдае спирането на полета.

— Точно така, не е важен. В глобален мащаб. И престани да нервничиш, защото нищо не разбираш. Понякога хората трябва да бъдат жертвани заради по-висши цели и интереси. — Мади изпита желанието да го удари, докато го слушаше. — И ще ти кажа нещо. Ако продумаш и една дума за това, аз лично ще те върна в Ноксвил и ще те оставя пред вратата на Боби Джо. Ако от устата ти излезе една-единствена думичка, ще си имаш работа с президента на Съединените американски щати. А след като изкажеш становището си, ще те тикнат в затвора за предателство към нацията. Това беше строго секретно и беше обсъждано от хора, които знаят какво правят и заемат възможно най-високите постове. Това не ти е някакво си събрание, на което си говорите за психянали домакини или за тлъсти хленчещи сенатори. Ако отвориш кутията на Пандора, ще си навлечеш гнева на президента, а по петите ти ще тръгнат ФБР, ЦРУ и всяка важна институция в тази страна. Обаче заедно с теб и аз ще изгоря в пламъците адови. Няма изобщо да повдигаш този въпрос! Не знаеш нищо, нищо не си чула, нищо не си разбрала. Големите риби ще те съдвчат за нула време, след което ще те изплюят и погребат за пет минути. Никога няма да спечелиш тази битка!

Мади знаеше, че в думите му има много истина. Щяха да се надпреварват в лъжите си. Щеше да стане голям скандал, вероятно по-голям от Уотъргейт. И което беше най-лошото, обществото едва ли щеше да ѝ повярва. Тя бе само един самотен глас сред много по-големи и могъщи гласове, които не само щяха да я заглушат, но и да я погубят. Можеха дори да я убият. Тази мисъл я ужасяваше не по-малко от това да остави обществеността в пълно неведение. Ако не кажеше истината на хората, щеше да се чувства като предател. Народът на тази страна имаше право да знае, че полет 263 е бил пожертван поради икономически съображения. И че за онези, които взимат важните решения, хората не означават нищо.

— Ти чу ли ме какво ти казах? — попита Джак и я изглежда свиреп. Той сигурно щеше да бъде първият, който щеше да я хвърли на вълците, ако изложеше на опасност телевизията му.

— Чух те — отвърна тихо Мади. — И те мразя за това.

— Не ми пука какво мислиш или чувстваш! Пет пари не давам! Интересува ме само какво правиш и ще бъде най-добре този път да постъпиш правилно, иначе с теб е свършено. Край, Мад! Край с мен, край и с моята телевизия. Ясно ли ти е? — Тя го изглежда продължително, сетне се завъртя на токовете си и започна да се изкачва по стълбите. Дори не изчака асансьора. Когато влезе в кабинета си, беше бледа като платно и цялата трепереше.

— Какво става? Той знаеше ли нещо? — попита я Грег. Никога досега не беше я виждал такава. Мади не отговори. Вместо това си взе три аспирини и чаша кафе.

— Не, не знаеше — най-сетне промълви тя.

Мади никак не се изненада, когато след десетина минути влезе главният режисьор и я изглежда строго.

— Трябва да прегледаме текстовете ви, преди да излезете в ефир тази вечер. Ако кажете нещо, което не е одобрено от нас, ще бъдете уволнени. Ясен ли съм?

Напълно — спокойно отвърна Грег. Много добре знаеше кой е издал заповедта. Мади също. Грег нямаше представа какво са си говорили горе, но можеше да предположи, че не е било особено приятно. Само като я погледнеше и разбираше всичко. Той изчака режисьорът да излезе и се обърна към нея, но не я попита нищо, само каза:

— Значи е знаел. Не ми казвай, щом не искаш.

— Не мога да го докажа. Не можем и да го обявим на всеослушание. Всеки, който е замесен в тази история, ще отрича.

— Мисля, че ще е най-добре да не подхващаме тази тема, Мад. Няма защо да си пъхаме ръцете в огъня. Ако са знаели, можеш да бъдеш сигурна, че ще се прикриват един друг. Ще се защитават до дупка. Тази каша е забъркана от много по-големи и по-важни от нас хора. — Не се съмняваше, че Джак Хънтър е един от тях. Беше подочул, че е станал доверен съветник на президента. Очевидно вече играеше във Висшата лига.

— Заплаши ме, че ще ме изхвърли от телевизията, ако от устата ми излезе дори една дума по този въпрос — каза Мад, не особено впечатлена от заканата. — Не ми дреме, не обичам да лъжа хората.

Понякога се налага — отвърна Грег, — дори и да не ти харесва. Но в този случай ония горе направо ще ни обесят.

— Джак каза, че ще ме тикнат в затвора за държавна измяна или нещо подобно. Много любезно от негова страна, нали?

— Ама че ексцентрик — изхили се Грег. Мад не се сдържа и също се разсмя. Постепенно в главата ѝ изплува образът на Джак. Никога досега не бе виждала Джак толкова ядосан или може би изплашен.

После се заеха да подготвят новините в пет, преди да ги връчат на режисьора. Час и половина по-късно копията им бяха върнати без допълнителни редакционни поправки. Информацията за самолетната катастрофа бе сведена до минимум и бе доста неясна. Шефовете от горния етаж изискаха да се придържат основно към видео — материала, с който разполагаха, докато коментират случая.

— Внимавай, Мад — прошепна Грег, докато сядаха пред камерите, изчаквайки сигнала, че излизат в ефир. Тя само кимна. Грег знаеше, че жената до него е истински рицар, принципен и понякога безскрупулен воин. Сигурно воините — камикадзе, които са жертвали живота си в името на някоя кауза, са били като нея — поставяли са истината над всичко. Но въпреки това бе уверен, че Мад няма да направи нищо самоубийствено.

Тя изчете новината за катастрофата на полет 263 с много тъжен, почти траурен глас. Говореше с прискърбие за хората на борда и за броя на децата сред тях. Снимковият материал, който показаха,

подчерта още повече мащаба на трагедията. Кадрите бяха направени случайно от любител фотограф в Лонг Айленд, забелязал експлозията, докато правил снимки с фотоапарата си. Когато приключи, Грег видя как скръсти ръце върху бюрото си и отмести очи от екрана, на който ѝ подаваха текста. Испита страх и почти произнесе, „Мади, недей“, защото можеше да види на монитора на камерата, че не го гледа. Мади бе насочила погледа си към обектива, сякаш искаше да проникне в сърцата на зрителите.

— Има много слухове около днешната катастрофа — започна внимателно тя, — някои от тях доста тревожни. — Грег чу, как продуцентът стана от мястото си и го проследи с очи. На лицето му бе изписана паника. — Според тях във ФБР са имали предварителна информация от анонимен източник, че през тази седмица един от самолетите ще излети от летище „Кенеди“ с бомба на борда. Не знаем нищо повече, освен че четиристотин и двама души загубиха живота си и не можем да повярваме, че ако от ФБР са знаели за възможността да очакват атентат, не са споделили информацията с американската общественост. — С тези думи Мади приближи забранената линия, но не я прескочи. Грег задържа дъха си, обезумял от тревога. — Всички ние тук, в студиото на Би Би Ти, се присъединяваме към скръбта на тези, чиито приятели, семейства и любими загинаха в полет 263. Тази трагедия няма измерение. Тя излиза извън рамките на нашите представи за добро и зло. Бог да пази Америка. Лека нощ. С вас беше Мади Хънтър.

С това Мади приключи предаването и пуснаха реклами. Грег изглеждаше не по-блед от нея, докато сваляше микрофона от ризата си.

— Дявол да те вземе, така ме изплаши! Помислих си, че ще изплюеш камъчето! Почти щеше да го направиш, нали?

— Казах онова, което можах — промълви Мади.

А то не беше кой знае колко много. И двамата го знаеха. Мади се изправи и видя режисьора да говори с Джак пред вратата на студиото. Джак тръгна право към нея.

— Беше на косъм да го направиш, нали, Мади? А ние пък бяхме готови да те прекъснем всяка секунда. — Не беше очарован от изявлението ѝ, но не изглеждаше и особено сърдит. Не го беше предала, а и да се бе опитала те нямаше да ѝ позволят.

— Знам, че щеше да го направиш — отвърна хладно Мади. Очите ѝ го пронизваха и сякаш достигаха до дъното на душата му. Този следобед помежду им се бе случило нещо ужасно и тя никога нямаше да го забрави. — Е, доволен ли си?

— Ти спаси себе си, а не мен — прошепна той, макар че нямаше кой да ги чуе. Режисьорът се бе отдалечил, а Грег се бе върнал обратно в офиса. — На огневата линия беше само ти.

— Хората бяха измамени.

— Те щяха да се побъркат много повече, ако всички полети от и за летище „Кенеди“ бяха отменени за три дни.

— Съгласна съм. Радвам се, че не ги побъркахме. И се обзалагам, че пътниците от полет 263 също са били много щастливи. Къде по-добре е да убиеш хора, вместо да ги ядосаш или побъркаш — довърши тъжно Мади.

— Не си подритвай късмета, Мад! — предупреди я Джак. Тя отлично знаеше за какво намеква, но му обърна гръб и тръгна към офиса си. Грег тъкмо се канеше да си върви.

— Добре ли си? — попита тихо той, защото не беше сигурен, че Джак не върви след нея. Той обаче бе останал в студиото и говореше с режисьора.

— Била съм и по-добре — призна си тя. — Всъщност не знам как съм. Предадох се, Грег — Мади се бореше със сълзите, които напиреха.

— Ти нямаше избор, Мади. Забрави. Залозите бяха прекалено големи за теб. А той? — Грег имаше предвид съпруга ѝ. — Доволен ли е? Сигурно. Ти му направи подарък, като окачи на ченгела ФБР и другите, свързани с тях.

— Мисля, че го уплаших до смърт — отвърна Мади, усмихвайки се през сълзи.

— Остави него, ти мен уплаши до смърт. Мислех да хвърля сакото си върху лицето ти, за да ти затворя устата, преди някой да те е убил. А те като нищо могат да го направят, знаеш това, нали? Ще кажат, че си се побъркала, че си имала постоянни нервни кризи и депресии месеци наред, непрекъснато си била на успокоителни и под лекарски контрол, защото си шизофреничка и че те са направили каквото могат. Радвам се, че не извърши нищо глупаво.

Тя понечи да каже нещо, но в същия момент влезе Джак.

— Вземай си нещата, тръгваме.

Държеше се, сякаш изобщо не забелязва присъствието на Грег. Всъщност беше доволен от рейтинга му, но не го харесваше и дори не правеше опити да го скрие. Беше се обърнал към Мади като към слугинята си, като че ли беше в правото си да ѝ заповядва, а тя трябва безпрекословно да му се подчинява. Мади си взе чантата и тръгна, без да промълви дума. Беше сигурна, че след днешния ден отношенията между двамата щяха да се променят. Всеки се чувстваше предаден от другия.

Джак я последва мълчаливо. Проговори ѝ чак когато седнаха в колата.

— Днес беше на косъм да се разделиш с кариерата си. Надявам се, че го разбираш.

— Ти и твоите приятели убихте четиристотин и двайсет човека, без да ви мигне окото. Не зная какво точно изпитвам, но в сравнение с това моята кариера не означава нищо.

— Играеш си с огъня. Беше ти наредено да четеш само онова, което бе одобрено.

— Реших, че смъртта на повече от четиристотин човека заслужава малко повече коментар. Не съм казала нищо, което да те засегне или да те постави под съмнение.

Когато стигнаха до дома си, Джак я погледна с пренебрежение, сякаш да ѝ напомни, че нейната дума не значи нищо.

— Събирай си багажа, Мад. Утре заминаваме.

— Къде? — попита тя без всякакъв интерес.

— В Европа — отвърна той, както обикновено, без да дава каквито и да било обяснения.

— Няма да дойда — отвърна твърдо Мади, този път решена да се бори с него.

— Не те питам. Заповядвам ти. За две седмици си свалена от екран. Трябва да охладиш малко страстите си и да слезеш на земята. Да си спомниш основните правила, преди да се върнеш в ефир. Ще те замества Елизабет Уотс. А ако предпочиташ, може и за постоянно.

Елизабет Уотс беше говорителката, чието място зае Мади, когато се премести с Джак във Вашингтон. Тя продължаваше да я замества по време на отпуските ѝ. Клаузата бе записана в договора ѝ, въпреки че

Елизабет все още бе огорчена от факта, че жената на шефа я бе изместила от предаването. Но такива бяха правилата на играта.

— Изобщо не ме интересува, Джак — възпротиви се Мади. — Щом искаш да ме уволниш, давай — продължи тя смело, макар че вътрешно трепереше. Изпитваше ужас от него. Джак никога не бе упражнявал физическо насилие над нея, но винаги я бе плашил. Силата, която се излъчваше от всяка пора на тялото му, бе насочена не само към другите, но и към нея.

— Ако те уволня, ще се наложи да миеш чинии в някоя долнопробна закусвалня. По-добре помисли за това, преди да си отваряш устата. Идваш с мен. Отиваме в Южна Франция, после в Париж и Лондон. И ако не си приготвиш багажа, аз ще го направя. Искam да се махнеш от Америка. Няма да правиш нито коментари, нито редакторски предавания, от какъвто и да е сорт. От този момент официално си в отпуск.

— Това твоя идея ли е или на президента?

— Моя. Тук заповядвам аз. Телевизията е моя и ти работиш за мен. И не забравяй, че си моя жена и че те притежавам — довърши с такава ярост Джак, че дъхът на Мади спря.

— Ти не ме притежаваш, Джак. Може да работя за теб, може да съм женена за теб, но не ме притежаваш — отвърна тя тихо. Опитваше се да превъзмогне ужаса, който я бе завладял. От дете мразеше конфликтите.

— Е, аз ли ще ти събирам багажа или ти? — попита Джак, без да обръща внимание на думите ѝ.

Мади се поколеба за миг, после отиде да вземе куфара си. В очите ѝ имаше сълзи и докато слагаше в куфара бански костюм, шорти, тениски и летни сандали, тя не издържа и се разплака. Нещата изглежда изобщо не се бяха променили. Боби Джо я риташе и хвърляше по стълбите. Днес Джак направи същото, без да я докосне с пръст дори. Какво им ставаше на тези мъже? Защо всички си мислеха, че могат да я притежават? Дали тя не беше виновна, че си ги избираше точно такива или пък сама си го просеше? Така и не можа да си отговори, докато сгъваше четири ленени костюма и слагаше три чифта високи обувки в куфара. След двацет минути беше готова с багажа и отиде да си вземе един душ. Джак беше в банята си.

— Кога тръгваме? — попита го Мади, когато влезе в спалнята.

— Утре, в седем сутринта. Ще летим за Париж. Това беше всичко, което научи за пътуването. Не я и интересуваше повече. Така или иначе трябваше да изпълнява заповедите му. След всичко, което бе казала, осъзна, че наистина му принадлежи. Беше негова собственост. „Ето, това си ти Мади“ — помисли си тъжно тя.

— Все пак имаме едно предимство. Ще ползваме личния ти самолет, нали? — заяви тя, докато си лягаше до него.

— Какво искаш да кажеш?

— Поне ще знаем има ли бомба в него. Това определено е голям плюс — отвърна Мади и му обърна гръб.

Той не отговори, само изгаси лампата и за пръв път, откакто се познаваха, дори не я докосна.

ГЛАВА 7

Пристигнаха в Париж в десет вечерта местно време. Колата ги очакваше на летището, за да ги закара до хотел „Риц“. Нощта беше топла, а площад „Вандом“ — целият облян в светлини. Портиерът веднага ги позна. Семейство Хънтър бяха чести и уважавани гости тук.

Но макар всичко наоколо да бе прекрасно, Мади не можеше да се пребори с тягостното усещане, че е затворник.

Винаги бе обичала да ходи в Париж с Джак, но сега не изпитваше нищо, освен отчуждение и празнота. В гърдите ѝ се надигаше същото чувство, както някога, когато беше била жертва на насилие. Джак не бе я докоснал, но все едно я беше пребил. Бе проявил една тъмна страна от характера си, която тя така и не бе успяла да разгадае. Чудеше се колко често и по какъв начин щеше да се проявява отсега нататък. Никога досега не беше си позволявала да мисли за него по този начин, но сега чувството не я напускаше. Все едно отново беше в Ноксвил и Боби Джо я пребиваше от бой. Само обстановката беше различна — прекалено луксозна, — но това не променяше факта, че до нея стои същият човек. И че е третирана по същия начин. Беше хваната в капан. Думите на Джак от предната вечер все още звучаха в ушите ѝ:

„Аз те притежавам. Ти си моя собственост.“

Бе се съгласила да тръгне с него като послушна робиня.

Апартаментът в „Риц“, с изглед към площад „Вандом“, имаше приемна и спалня с две бани. Стените бяха облепени с жълти копринени тапети, а жълтите рози, поставени в три старинни вази, допринасяха за уют. При други обстоятелства обстановката щеше много да ѝ допадне, но сега се чувстваше толкова нещастна, че не ѝ обръщаше внимание.

— Има ли някаква специална причина, поради която сме тук? — попита Мади незаинтересовано, докато той ѝ подаваше чаша с шампанско. — Само за да ме държиш далеч от студиото ли дойдохме, или има и друга причина?

— Помислих си, че се нуждаеш от почивка — отвърна Джак. Яростта и гневът от предишния ден се бяха стопили и изчезнали. Мади пое от ръката му кристалната чаша. Не ѝ се пиеше, но трябваше да прави нещо, за да излезе от вцепенението.

— Знам колко много обичаш Париж и реших, че ще ни бъде приятно тук.

— Как можеш да говориш така след всичко, което каза през последните два дни? — Идеята, че нещо с него може да ѝ бъде приятно, беше направо абсурдна.

— Ставаше въпрос за бизнес — отвърна спокойно Джак. — Ти се намеси в област, която засяга националната сигурност на страната. Опитвам се да те предпазя.

— Това са пълни глупости — отвърна Мади, отпивайки от шампанското. Все още не бе готова да му прости всички заплахи, обидните думи и онова ужасно изречение: „Аз те притежавам“. Но нямаше сили да спори с него. Чувстваше се прекалено изчерпана.

— Защо просто не забравим всичко и не се наслаждаваме на Париж? И двамата имаме нужда от малко почивка.

Мади по-скоро се нуждаеше от лоботомия. Съпругът ѝ я беше предал. Не бе изпитвала подобно чувство през всичките години, прекарани заедно, и се питаше дали изобщо можеха да поправят стореното.

— Аз те обичам, Мад — каза той, като я приближи и прекара пръсти по ръката ѝ. Преди ден подобен жест щеше да я възбуди до такава степен, че да се разтрепери. Джак винаги я бе вълнувал.

— Не знам какво да ти кажа — призна тя. — Сърдита съм ти и се чувствам наранена, а може би и малко уплашена от теб. Боли ме от всичко, което се случи. — Винаги беше много искрена с него, много повече, отколкото той с нея.

— Точно затова сме тук, Мад. За да забравим работата, проблемите и разногласията в мисленето ни. Дойдохме тук — продължи той, като я прегърна и остави чашата си върху масичката в стил „Луи XV“, за да бъдем само любовници.

Но тя изобщо не бе настроена любовно. Искаше ѝ се да се скрие някъде и да ближе раните си. Да бъде сама за известно време, докато осъзнае какво всъщност изпитва към него. Но той изглежда нямаше

намерение да ѝ го позволи. Вече я целуваше и разкопчаваше роклята ѝ и преди тя да успее да го спре, свали сутиена ѝ.

— Джак... недей... Трябва ми малко време. Не мога така...

— Можеш, разбира се — отвърна той и я целуна по устните. Почти ги погълна, после се спусна надолу към гърдите ѝ, смъкна роклята и бельото ѝ, положи я на пода и продължи да я целува и гали. Езикът му беше така умел и властен и толкова изкусителен, че Мади, макар да повика на помощ всичките си сили, за да му се противопостави, не можа да устои. А и за свое най-голямо огорчение осъзна, че не иска да го спира. Облада я на пода. Двамата тръпнеха и се извиваха в прегръдката си, докато настъпи оргазмът, така мощен и опустошителен, че я изненада. Отново беше негова. Лежеше, останала без дъх на пода, прилепена към тялото му и се чудеше как и защо беше станало така.

— Добро начало за отпуск — каза Мади. Чувстваше се доста глупаво. Правиха любов, така чувствена и толкова всепоглъщаща, та имаше усещането, че е била залята от огромна вълна, но не се чувстваше удовлетворена. В тази любов нямаше нищо истинско. Тя доказваше единствено и за пореден път, че той я притежава. А Мади нямаше сили да се бори срещу това.

— Не знам какво става.

Джак лежеше гол на пода до нея.

— Мога да ти покажа още веднъж, ако искаш. Може би малко шампанско ще ти помогне.

Той се подпря на лакът и ѝ се усмихна. Мади не беше сигурна дали в момента го мрази, или го обича, но знаеше едно. Джак беше хубав и я привличаше така неудържимо, че тя нямаше сили да му устои. Той не ѝ даваше подобен шанс.

— Вчера те мразех. За пръв път изпитвах подобно чувство към теб — призна тя. Той не изглеждаше никак объркан или стъписан.

— Знам, че ме мразеше. Но тази игра е опасна. Надявам се, че си взела поука. — В думите му имаше скрита заплаха, предупреждение.

— И кой урок по-точно трябва да съм научила?

— Да не си пъхаш носа там, където не ти е работа. Всичко, което трябва да правиш, е да четеш новините. Не е твоя работа да раздаваш правосъдие или пък да търсиш под вола теле.

— Така ли трябва? — Чувстваше се леко пияна, но това беше без значение за момента.

— Така. Твоята работа е само да изглеждаш красива на екрана и да четеш новините. Остави на другите да се оправят. Те ще решат как, защо и какво точно си искала да кажеш.

— Звучи много просто — засмя се Мади, но в гърлото ѝ бе заседнала огромна буца. Имаше чувството, че се е смалила и е Палечка върху дланта на великан.

— Просто е, Мад. Нещата между нас също са съвсем прости. Аз те обичам, ти си ми жена. Не е хубаво да се караме и да водим войни, нито пък да ме предизвикваш по този начин. Искам да ми обещаеш, че никога повече няма да правиш така.

— Не мога, Джак — отвърна честно Мади. Не искаше да го лъже, въпреки че ненавиждаше конфликтите. — Ставаше дума за професионална етика и морал. Нося отговорност пред хората, които ме гледат.

— Носиш отговорност пред мен — каза Джак. За миг тя отново почувства страх, без да знае защо. В момента той с нищо не я заплашваше, дори напротив, галеше я по начин, който винаги я бе възбуждал. — Казах ти какво искам. Искам да ми обещаеш, че ще бъдеш добро момиче. — Езикът му преминаваше по най-ерогенните точки на тялото ѝ и в същото време произнасяше думи, които я объркваха.

— Аз съм добро момиче — засмя се Мади.

— Не, не си. Вчера например се държа като едно много лошо момиче и ако направиш това отново, ще трябва да те накажа. Може би трябва да те накажа още сега — каза той, дразнейки я, но гласът му звучеше прелъстително. — Не искам да те наказвам, Мад. Искам да ти бъде приятно. Тя нямаше сили да го спре, толкова беше уморена и объркана, а и шампанското я бе замаяло. Всъщност така беше по-добре. Това, че бе пийнала, ѝ помагаше и улесняваше нещата.

— На мен ми е приятно — отвърна Мади с дрезгав глас. Беше забравила, че му е сърдита. Но то беше вчера. Вчера бяха в Америка, а днес — в Париж. Беше ѝ трудно да си спомни колко бе ядосана, колко изоставена, предадена и излъгана се чувстваше. И колко уплашена. А когато се опита да си спомни, Джак отново започна да я люби и цялото ѝ тяло се отдаде на огъня на страстта.

— Обещавах ли да бъдеш добро момиче вече? — попита Джак.

— Обещавам — прошепна останала без дъх Мади. Повтори, го отново. — Беше истински майстор във всичко, което правеше. Резултат на дългогодишна практика.

— Обещай го пак!

— Обещавам... обещавам... обещавам... ще бъда добра, кълна се. — Всичко, което искаше, беше той да я обича, да я гали и люби. Макар да знаеше, че ще се мрази за това. Беше се продала отново, беше му се отдала напълно, но той бе прекалено властен и потискаше всяка нейна съпротива.

— Кой те притежава, Мад? Кого обичаш? Аз те притежавам... А ти ме обичаш... Кажи го, Мад!

— Аз те обичам... ти ме притежаваш...

Неочаквано Джак я обърна настрани и я облада така яростно и грубо, че я заболя. Мади нададе лек вик и се опита да се отдръпне от него, но Джак я притискаше здраво към пода. Движенията му ставаха все по-бързи, тласъците все по-мощни и по-дълбоки. Мади едва прошепна през болката да спре, но това го накара да продължи още по-ожесточено. Тя се опита да му каже нещо, но той затисна устните ѝ със своите и продължи да ги смуче, докато достигна кулминацията, откъсна устните си от нейните и захапа със зъби зърното на гърдата ѝ. Когато се отпусна, то кървеше, а Мади бе така заслепена от болка, че плачеше. Не бе съвсем сигурна какво се бе случило. Джак сърдит ли беше или това бе проява на необузdana страст? Любов ли беше или наказание? Или я искаше толкова отчаяно и силно, че дори не осъзнаваше, че я наранява? Мади не бе сигурна какво изпитва към него. Любов, желание или омраза?

— Заболя ли те? — попита Джак невинно. — О, господи, Мад! Та ти кървиш! Съжалявам, извинявай! — Малка струйка кръв се стичаше от лявата ѝ гърда, където бе захапал зърното, а вътрешностите ѝ сякаш бяха прогорени с нажежено желязо. Бе изпълнил заканата си и това беше наказанието, но очите му бяха пълни с любов, когато взе студената мокра кърпа, с която бе обвито шампанското, и я сложи върху гърдата ѝ. — Извинявай, бебчо. Искях те толкова много, че полудях.

— Няма нищо — отвърна тихо Мади, все още объркана и замаяна.

Джак ѝ помогна да стане. Събраха дрехите си от пода и отидоха в банята. Мади копнееше да си легне. Нямахте сили за душ. Ако го направеше, щеше да припадне под него.

Джак я сложи в леглото и стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Обичам те, Мади.

— И аз те обичам, Джак — отвърна в просъница Мади. След миг вече спеше дълбоко.

Джак стоеше над нея и я наблюдаваше. После загаси лампите, върна се в дневната и си напълни една чаша с уиски от минибара. Изпи го пред прозореца, докато гледаше със странна усмивка площад „Вандом“. Беше доволен от себе си. Беше ѝ дал особен урок. Но според него Мади го бе разбрала отлично.

ГЛАВА 8

Посетиха най-известните и скъпи парижки ресторанти — „Тайлеван“, „Тур Д'Аржан“, „Ше Лоран“ и „Лукас Картън“. Вечеряха много изискано, а обедите прекарваха в различни малки бистра на левия бряг на Сена. Денем пазаруваха и обикаляха антикварните магазинчета и художествените галерии. Джак купи на Мади прекрасна смарагдена огърлица от „Картие“. Беше като втори меден месец. Мади съжаляваше, че първата вечер се напи, макар да си спомняше смътно какво се бе случило тогава. Но в съзнанието ѝ се бе запазило нещо злокобно, тъжно и ужасяващо. След онази вечер тя пиеше съвсем малко. Нямаше нужда. Джак я глезеше с подаръци и внимание и Мади се чувстваше опиянена от любов. Бе готов на всичко, за да я изкуши. Когато напуснаха Париж, за да се отправят на юг, тя отново бе изпаднала под влиянието на неговото обаяние и чар. Джак беше изключително добър и ловък в тази игра и винаги излизаше победител.

Отседнаха в „Отел дю Каб“ в Каб Д'Антиб. Апартаментът им имаше прекрасен изглед към океана. Прекарваха дните си в кабина на плажа, която бе достатъчно уединена и им предоставяше възможност да правят любов. Джак беше по-влюбен и по-щедър от всякога. Имаше моменти, когато Мади чувстваше, че главата ѝ се замайва. Струваше ѝ се, че всичко, което бе изпитвала към него преди — гняв, обида, възмущение, предателство — са били измислени и нереални чувства и само онова, което става в момента е истинско. Прекараха пет прекрасни дни на морето. На Мади не ѝ се тръгваше за Лондон. Наеха яхта, отидоха до Сен Тропе, спряха да пазаруват в Кан и вечеряха в Жуан льо Пин, а когато се прибраха в Антиб, Джак я заведе на танци. Беше прекрасно, романтично, спокойно. Мади се чувстваше щастлива. Никога досега не бяха правили любов толкова често. Беше ѝ приятно и смешно, че докато летяха към Лондон, тя едва седеше на седалката.

В Лондон Джак имаше повече работа, но въпреки това правеше всичко възможно, за да бъде постоянно с нея. След като обиколиха магазините, вечеряха в „Харис Бар“ и танцуваха в „Анабел'с“, отидоха

в „Графе“, където Джак ѝ купи пръстен със смарагд в тон с огърлицата, която ѝ подари в Париж.

— Защо ме глезиш толкова много? — засмя се Мади, докато излизаха от магазина на Ню Бонд Стрийт.

— Защото те обичам. Ти си моята най-добра служителка. Моята звезда!

— Аха! Значи ми купуваш всички тези дрънкулки, вместо да ми увеличиш заплатата или да ме повишиш. — Мади беше в прекрасно настроение, но се чувстваше и доста объркана. Беше толкова мил сега и толкова необяснимо жесток, преди да заминат. Коя беше истинската му страна?

— Тайните ми намерения бяха да те съблазня — отвърна Джак строго и тя отново се разсмя. Искаше да го обича, искаше и той да я обича.

— Но сигурно искаш нещо в замяна, Джак — подразни го Мади.

Джак не го отричаше. Искаше тялото ѝ. Денем и нощем. Мади имаше чувството, че се превръща в машина за секс. Веднъж или два пъти, докато се любеха, Джак ѝ напомни, че я притежава и то съвсем сериозно, не на шега. Очевидно му доставяше удоволствие да го повтаря, затова Мади не му противоречи. Щом това означаваше толкова много за него, щеше да го остави да си го повтаря, макар че понякога се чудеше дали пък наистина не го вярва. Но бързо отхвърляше подобна мисъл. Та това беше глупаво! Джак не я притежаваше. Тя не беше негова собственост. Обичаха се и той ѝ беше съпруг.

— Започвам да се чувствам като лейди Чатърлей — каза Мади през смях, когато Джак започна да сваля дрехите ѝ още от вратата на хотелската стая. — Какви витамини вземаш? И не са ли малко много?

— Когато става дума за секс, нищо не е прекалено много. Нали ни е хубаво! Обичам да правя любов с теб, когато сме в отпуск. Искам и на теб да ти е хубаво. — Но всъщност той обичаше да прави любов с нея и когато си бяха вкъщи. Сякаш имаше някакъв непрестанен и незадоволен апетит. Обикновено на Мади ѝ беше много приятно, с изключение на случаите, когато беше груб. Както в Париж.

Последната нощ в „Кларидж“ се държа по същия начин. Танцуваха в „Анабел'с“ и когато се прибраха в хотела, той я притисна

към стената, смъкна грубо панталоните ѝ и почти я изнасили. Тя се опита да го спре, но той проникна грубо в нея, после я завлече в банята и я облада върху мраморните плочки на пода. Тя го молеше да престане, защото ѝ причиняваше силна болка, но Джак беше толкова възбуден, че не чуваше молбите ѝ. Когато свърши, сякаш дойде на себе си, извини се и я вдигна внимателно на ръце, за да я занесе във ваната, пълна с топла вода.

— Не знам какво става с мен, Мад. Ти си виновна — опита се да се оправдае той, докато търкаше гърба ѝ. Когато влезе при нея, тя го изгледа подозрително, защото предполагаше, че отново ще пожелае да правят любов, но Джак само продължи да я гали нежно и внимателно. Животът с Джак беше една непрестанна въртележка от удоволствие и болка, страх и страст, безкрайна нежност, придружена от ужасяваща грубост и бруталност. Мади не можеше да си го обясни и съвсем се обърка. Джак я караше да прави такива неща, че след това тя се чувстваше неудобно. Но той я убеждаваше, че няма нищо нередно, защото са мъж и жена и той я обича. А когато я нараняваше, винаги повтаряше, че става така, защото тя го подлудявала и вината била нейна. В известен смисъл беше ласкателно, но понякога доста болезнено.

Двете седмици отпуск ѝ се сториха месеци. Бяха преживели толкова много и забавни неща. Той непрекъснато я бе обграждал с внимание. Не я оставяше нито за минута сама, глезеше я по всевъзможни начини и се любиха толкова пъти, че Мади напълно загуби представа колко често са го правили.

Когато се прибраха в Джорджтаун, Мади имаше чувството, че е прекарала меден месец. Джак я целуна и се качи да занесе багажа, заедно с куфара, който купиха в Лондон, за да приберат новите ѝ дрехи и бижута. През това време Мади преслуша съобщенията на телефонния секретар и се изненада, когато чу четири съобщения от асистента си, Грег Морис. Звучеше сериозно. Тя погледна часовника си и реши, че е много късно, за да му звъни. Така или иначе щеше да го види на другия ден.

Сред писмата нямаше нищо интересно и след една лека вечеря двамата си взеха душ и си легнаха. На следващата сутрин трябваше да стават рано.

По пътя към офиса бърбиха за незначителни неща. Мади остави Джак във фоайето и тръгна към кабинета си. Нямаше търпение да види Грег и да му разкаже за пътуването и впечатленията си. Затова остана силно изненадана, когато не го намери в стаята му. Върна се в кабинета си и изчете съобщенията и пощата си, която както обикновено беше пълна с писма на почитатели. Когато към десет часа Грег все още не беше се появил, Мади започна да се тревожи и отиде при секретарката си, за да я попита дали не е болен. Деби я погледна изненадано и очевидно се почувства неудобно.

— Ами... той... аз... Изглежда никой не ви е казал — смотолеви тя.

— Какво да ми кажат? — попита ужасено Мади. В гърдите ѝ се надигна паника. — Да не би да се е случило нещо лошо? — Може би беше катастрофирал и никой не бе искал да разваля почивката ѝ.

— Той напусна — отвърна секретарката.

— Как така напусна? — Мади все още не разбираше нищо.

— Ами така, не работи вече тук. Мислех, че знаете. Новият ви асистент започва от утре. Днес ще водите новините сама. Грег напусна на другия ден след вашето заминаване.

— Защо? — Мади не можеше да повярва на ушите си. — Да не би да се е скарал с някого?

— Не знам подробности — излъга секретарката, защото не искаше точно тя да бъде човекът, който ще ѝ каже истината. Думите още не бяха заглъхнали, когато Мади изфуча и влетя като фурия при режисьора на предаването.

— Какво, по дяволите, е станало с Грег? — попита наистина тя.

Рейв Томпсън имаше уморен външен вид, сякаш носеше тежестта на цялата земя върху плещите си. Понякога това беше самата истина. Но си разбираше от работата и бе изключителен професионалист.

— Напусна — беше всичко, което успя да каже той.

— Това вече го знам. Къде? Кога? И защо?

— Шефовете промениха формата на предаването ви. Грег не пасваше на новата схема, нямаше нужда от него. Мисля, че отиде в Ен Би Си. Ще води спортните новини. Не знам подробности.

— Дрън — дрън! Всички повтарят едно и също: „Не знам подробности, не знам подробности“. И кой знае? — Нямаше нужда да пита. Вече се досещаше за отговора, затова излезе и се качи направо в офиса на Джак. Врхлетя вътре, без да почука или изчака секретарката му да предупреди за пристигането ѝ. Той тъкмо оставяше телефона, а пред него на бюрото му имаше цяла камара документи. Работата, която се бе събрала за двете седмици почивка.

— Ти ли уволни Грег? — попита без заобикалки Мади. Джак я изгледа, преди да отговори.

— Взехме решение.

— Какво означава това и защо не ми каза, докато бяхме в Европа? — Чувстваше се измамена.

— Не исках да те разстройвам, Мад. Мислех, че заслужаваш истинска почивка.

— Имам право да знам, защо си уволнил асистента ми! — Това обясняваше четирите обаждания на Грег, както и тона му. Звучеше разстроено и разтревожено. — Защо го уволни? Та той беше много добър! И рейтингът му беше висок! Бяхме страхотен екип.

— Ние пък не мислим така — отвърна Джак. — Той не е чак толкова добър, колкото си ти, скъпа. Нуждаем се от по-силен човек, за да постигнем равновесие.

— Какво имаш предвид под „по-силен“? — Мади не разбираше какво ѝ говори, защото беше прекалено ядосана на решението и на начина, по който го бяха взели.

— Грег беше прекалено мек, прекалено женствен. Ти го превъзхождаш и си по-голяма професионалистка. Съжалявам. Той някак се губеше, оставаше в сянка. До теб трябва да седи човек с по-голямо излъчване и с опит.

— И кой е този човек? — попита тревожно Мади. Тя харесваше Грег, беше ѝ приятно да работи с него, освен това бяха много добри приятели.

— Брад Нюбъри. Не знам дали си го спомняш. Водеше новините от Средния изток по Си Ен Ен. Страхотен е. Мисля, че ще ти хареса да работиш с него.

— Брад Нюбъри? Този сухар? Чия беше тази идея?

— Взехме решението колективно. Той е професионалист и е много известен и опитен репортер. Смятаме, че ще е идеалният

партньор за теб. — Мади не харесваше стила на Нюбъри, не харесваше и човека. По време на малкото им срещи той се бе държал арогантно и пренебрежително с нея.

— Той е сухар и е тъп като задник. Няма никакво излъчване — каза тя ядосано. — Ще накара всички зрители да заспят пред телевизорите. Дори най-горещите новини от Средния Изток звучаха отегчително, когато ги водеше той.

— Той е много опитен репортер.

— Грег също. Нашият рейтинг никога не е бил толкова висок!

— Твоят рейтинг никога не е бил толкова висок. Неговият беше започнал да спада. А аз няма да позволя да те завлече със себе си на дъното.

— Все пак не мога да разбера — продължи Мади, макар да не прие обясненията му за свалянето на Грег, — защо не ми каза.

— Защото не исках да те разстройвам, Мад. Разбери, това е бизнес. Шоу — бизнес! Трябва винаги да бъдем нащрек! Едното ни око винаги трябва да следи противниковия играч!

Мади се върна в кабинета си и се обади на Грег.

— Не мога да повярвам! Никой не ми каза и дума. Помислих, че си болен или че кой знае какво ти се е случило, когато не дойде до десет часа. Какво стана, когато излязох в отпуск, по дяволите? Да не си ядосал някого?

— Доколкото знам, не — отвърна тъжно Грег. Той харесваше работата си, както и партньорството с Мади. И двамата знаеха, че предаването им е хит. Но Грег виждаше и разбираше много повече неща от нея. — Сутринта, след като ти замина, Том Хелмси — това беше изпълнителният продуцент на предаването — ме извика, за да ми съобщи, че ме освобождават от работа. Уволняват, е поточната дума. Каза ми, че сме станали прекалено фамилиарни и близки и сме започнали да напомняме на публиката за Лаурел и Харди.

— Това пък от къде на къде? Кога за последен път сме пускали някоя шегичка?

— Не много отдавна, но аз мисля, че ключовата дума е: „близки“. Някой е решил, че ние с теб започваме да проявяваме персонално отношение към нещата. И освен това е подушил, че сме доста близки помежду си. По дяволите, Мади! Ти наистина беше най-добрият ми приятел! А на някого определено не му харесва това положение.

— Имаш предвид Джак? Грег, та това е лудост! — Не можеше да повярва. Нямаше причина да уволняват Грег, а и Джак никога нямаше да жертва рейтинга на най-доброто си и най-гледаното в страната предаване, заради личния си интерес. Но всъщност изборът на Брад Нюбъри беше доста странен. Грег дали смяташе, че Джак ревнува, или... Не, това беше абсурд! Не можеше да мисли така.

— Знам, че ти звучи налудничаво. Но на това му казват изолация. Замисляла ли си се колко приятели имаш? Можеш ли да ги изброиш? Колко пъти Джак те е пуснал да се видиш с някого? С мен нямаше избор, ние работехме заедно, аз ти бях колега. Нямаше как да ти забрани да ме виждаш. Затова намери начин да ме отстрани. Само помисли!

— Защо ще иска да ме изолира? — обърка се Мади. Грег отдавна бе забелязал, че Мади не проумява някои неща, но все не бе намирал време да ѝ го каже.

— За да може да те контролира, Мади. Джак направлява живота ти, взема решенията вместо теб, никога не се консултира с теб. Дори не те бе предупредил, че тръгвате за Европа. Той те третира като парцалена кукла, която може да мести, където си иска, и ако не му хареса онова, което си направила, ти казва, че си едно нищо. Не е ли истина? Казва ти, че идваш от копторите, нарича те „беден бял боклук“, който пак ще се върне там, където му е мястото, ако не е той. Колко пъти ти е казал, че без него си нищо? Знаеш ли каква нелепа глупост е това? Защото е точно обратното. Той е нищо без теб. Благодарение на теб той има най-гледаните новини в страната. Ако напуснеш мрежата, можеш да отидеш, в която телевизия поискаш. Ще те лапнат като топъл хляб. Е, как ти звучи това, Мади? Като поведение на любящ съпруг ли, или като нещо друго, но също така добре познато?

Никога досега не беше се замисляла върху тези неща. Думите на Грег я ужасиха. Ами ако Джак наистина искаше да я изолира от хората? Колко пъти ѝ бе повтарял, че я притежава, че е негова собственост. Тази мисъл я накара да потръпне.

— Звучи доста оскърбително — прошепна едва чуто Мади.

— Е, значи вече виждаш нещата в друга светлина. А виждаш ли нещо ново? — продължи Грег. — Да не би да искаш да ми кажеш, че всичко това не ти е познато? Единственото нещо, което той не прави с

теб, е, че не те налага с юмруци и не те блъска по стълбите. Но той няма нужда от това. Защото те контролира по друг начин. И когато не изпълниш онова, което той иска или пък той не хареса нещо, което си направила, сваля те от екран за две седмици без предупреждение, замъква те в Европа и уволнява асистента ти. По моему си омъжена за мръсник, който те контролира. — Щеше му се да употреби думата насилник, но за него това бе едно и също.

— Може би, Грег — отвърна Мади. Разкъсваше се между желанието да защити Джак и между това да се съгласи със своя вече бивш асистент. Това, което чу, никак не й харесваше. Лошото беше, че не знаеше какво да прави.

— Съжалявам, Мад — каза малко по-спокойно Грег. Тя означаваше много за него, беше най-добрият му приятел и той не можеше да се примири с това, което й причиняваше Джак. Най-много го безпокоеше фактът, че Мади не го забелязваше. Но Грег го виждаше много добре. И беше сигурен, че точно това бе една от причините, ако ли не единствената, за неговото уволнение. Присъствието му и близостта му с Мади бяха прекалено опасни за Джак. Можеше да й отвори очите. — Онова, което прави, начинът, по който постъпва с теб, си е чиста форма на насилие.

— Така ми изглежда и на мен — съгласи се тъжно тя. — Но не съм съвсем сигурна. Може би преувеличаваме нещата, Грег. Той никога не ми е посягал, не ме е бил. — Всъщност много добре знаеше истината, но не искаше да я приеме. В същото време й беше трудно да я отрече.

— Смяташ ли, че те уважава?

— Мисля, че ме обича — отговори тя мигновено. — Мисля, че иска само най-доброто за мен, дори ако невинно избира правилния път, за да го постигне. — Грег не можеше да се съгласи с нея. Призова я да помисли, да погледне по-задълбочено, по-отблизо върху живота, който водеше с Джак.

— Обикновено мъжете — насилници обичат жените, които насилват. Мислиш ли, че Боби Джо те е обичал?

— Не, не мисля. — Мади бе категорична. Не можеше да повярва, че Грег сравнява Джак с Боби Джо. Ужасяваше я самата мисъл и Мади не искаше и да чуе за това. Нещата стояха по съвсем различен начин.

Освен това придобиваха друго измерение. Беше едно да мисли, че Джак е насилник, и друго да чуе какво казва Грег за него. Това превръщаше страха ѝ от насилие в прекалено реална възможност.

— Добре. Може би Боби Джо не те е обичал. Но само си помисли какво прави Джак с теб. Той се отнася с теб като с предмет. Разпорежда се, сякаш си вещ, която си е купил в магазина и за която си е платил. Колко много би трябвало да те обича, за да ти каже, че без него си кръгла нула? И иска от теб да му повярваш. — Всъщност положението беше още по-лошо, защото Грег бе напълно убеден, че Мади му вярваше. — Мади, той иска да си мислиш, че те притежава. Че си негова собственост. — Докато произнасяше тези думи, Мади почувства как я побиват тръпки. Същото ѝ бе казал Джак, докато бяха в Европа. А Грег нямаше откъде да знае това.

— Какво те кара да мислиш така?

— Отстрани нещата се виждат по-добре. Мен не може нито да ме насили, нито да ме притежава, нито да ме измами. Мади, бих искал да направиш нещо за мен.

Мади си помисли, че Грег сигурно ще я помоли да говори с мъжа си да го върне обратно на работа. Самата тя искаше, макар да не бе сигурна, че Джак изобщо ще я изслуша.

— Ще направя всичко за теб — обеща Мади, без да се замисли.

— Смятам да ти го напомням непрекъснато. Искам да отидеш в група за терапия на жени, претърпели насилие.

— Но това е глупаво! Нямам нужда от подобна терапия! — Предложението му наистина я изненада.

— Ще прецениш това, след като отидеш. Мисля, че ти изобщо нямаш представа какво става с теб, нито кой го прави. Искам да ми обещаеш, че ще отидеш заради мен. Ще ти потърся подходяща група. — Смяташе да направи същото за Джанет Макгътчинс, но Джанет беше цялата в синини, докато Мади нямаше и една драскотина по тялото си. — Трябва да си отвориш очите. Ще дойда с теб, за кураж.

— Добре де... Може би... ако намериш група. Ами ако някой ме разпознае?

— Винаги можеш да кажеш, че си там заради мен, да ми помогнеш. Мади, сестра ми изпита същото на гърба си. Два пъти направи опит за самоубийство, преди да осъзнае какво става. Животът

й протичаше като филм на ужасите, който непрекъснато се повтаря, а тя имаше и четири деца.

— И какво стана с нея?

— Разведе се и сега е щастливо омъжена, но й трябваха цели три години терапия и лечение, за да се отърве от кошмара. Въобразяваше си, че мъжът ѝ е велик герой само защото не я биеше, докато загуби съзнание, както правеше баща ми с мама. Не всички форми на насилие оставят следи, Мади.

Тя го знаеше много добре, но част от нея все още искаше да вярва, че Джак е различен. Не искаше да се чувства жертва, или пък да гледа на Джак като на насилник.

— Мисля, че си луд, но те обичам. И какво ще правиш сега, Грег? — попита Мади разтревожено. Опитваше се да не мисли за онова, което бе казал за Джак. Беше прекалено страшно. Искаше ѝ се да вярва, че Джак не е насилник. Грег му беше ядосан, затова говореше така за него.

— Ще правя спортните новини на Ен Би Си. Предложиха ми добра оферта и след две седмици започвам. Знаеш ли кой ще ме смени?

— Брад Нюбъри — отвърна Мади. Ставаше ѝ неприятно, когато произнасяше името му. Грег ѝ липсваше много повече, отколкото би могла да сподели. И може би щеше да си струва да ходи на терапия заедно с него само за да го вижда. Беше сигурна, че Джак няма да ѝ позволи да се среща с бившия си колега. Беше намерил начин да отстрани Грег напълно от живота ѝ, „за нейно добро“ както би казал, и щеше да направи и невъзможното, за да не го вижда и занапред. Мади добре познаваше съпруга си.

— Оня от Си Ен Ен? — попита Грег. Не вярваше на ушите си. — Сигурно се шегуваш. Та той е ужасен!

— Мисля, че рейтингът на предаването ще отиде по дяволите без теб.

— Не. Това няма да стане. Нали ти оставаш. Всичко ще бъде наред, хлапе. Само помисли сериозно над онова, което ти казах. Това е единственото, което искам от теб. — Брад Нюбъри беше най-малкият ѝ проблем.

— Добре — обеща Мади не много уверено.

Прекара остатъка от сутринта в размишления над това, което ѝ бе казал Грег. Изпитваше безпокойство и страх. Не можеше да приеме факта, че всичко това бе истина. Когато Джак ѝ бе казал, че я „притежава“, той бе имал предвид, че я обича страстно, до полуда. Сега обаче Мади си даваше сметка, че любовта им имаше някаква зловеща окраска, особено напоследък. Спомни си как я бе наранил в Париж. Трябваше да мине цяла седмица, докато зърното на гърдата ѝ заздравее, а когато я люби на плочките в „Кларидж“, натърти задните ѝ части и тя все още чувстваше болка като сядаше. Но не го бе направил умишлено, а от страст, от прекалена сексуалност. Едва ли го бе планирал предварително. Едва ли бе намислил да я заведе в Париж, да отседнат в „Риц“ и да я люби до болка и кръв? Ами подаръците — огърлицата от „Картие“ и пръстена от „Графе“. Не, Грег беше луд. Вероятно бе прекалено разстроен от уволнението, което наистина бе неоснователно. А най-безумното нещо бе сравнението с Боби Джо. Та те нямаха нищо общо помежду си! Джак и Боби Джо! Нали точно Джак я спаси от него!

Но явно доводите в полза на Джак не бяха достатъчни, за да прогонят болката, страха и отчаянието, предизвикани от думите на Грег. Мади не можеше да си намери място. Мисълта за насилие я изнервяше.

Тази мисъл продължи да я преследва, когато отиде на сбирката на Комисията на първата дама. Седна до Бил Александър. След последната им среща, той беше ходил при сина си във Върмонт, а после бе посетил и дъщеря си в Мартас Вайнярд.

— Как върви книгата? — прошепна Мади, когато срещата започна.

— Напредвам — усмихна ѝ се той. Нито той, нито останалите се стремяха да прикрият възхищението си от нея. Тя носеше синя памучна мъжка риза и бели ленени панталони. Беше красива и изпълнена с лятно настроение и слънце.

Първата дама беше поканила психиатърката Южени Флауърс да изнесе лекция за насилието. Тя бе специализирала в терапията на жертви на насилието и подкрепи изказването си с безброй примери. Мади беше чувала за нея, но не беше я срещала досега. Доктор Флауърс обърна внимание на всички. Изглеждаше като добрата фея от

приказките, с умни и интелигентни очи и сякаш знаеше какво точно да попита. Макар че въпросите се свеждаха до едно: „Какво представлява насилието?“ Както и отговорите: „побой, измъчване на жертвата, физическо насилие, смърт.“

— Добре, така е — съгласи се д-р Флауърс. — Това са най-често срещаните форми. — След което назова някои други, които бяха толкова перверзни и неясни, че накараха слушателите ѝ да потръпнат. — Но насилието има много лица. Какво ще кажете за това например да контролираш действията на човека до теб, всяко негово движение, всяка дума, мисъл или постъпка? Или да разрушиш самочувствието и самоувереността му, да го изолираш, да го плашиш и ужасяваш от бъдещето? Да го подтикнеш към непредпазливи, опасни действия? Да го заплашваш? Да му показваш през цялото време, че е нищожество? Да го накараш да повярва, че бялото е черно, а черното бяло, докато го стъпчеш напълно, докато го объркаш? Да го убедиш, че без теб той е нищо, че ти го „притежаваш“? Че можеш да разполагаш с живота и тялото му, защото те са твоя собственост? Да отнемеш свободната му воля, да го накараш насила да взема решения каквито не иска, например да ражда деца едно след друго или да прави непрекъснато аборти, или да не му позволиш изобщо да има деца? Можете ли да определите подобно поведение като акт на насилие? Не, нали? Е, аз пък казвам, че това са класически форми на насилие, които са толкова болезнени, толкова опасни и смъртоносни, колкото побоят, ритниците и всичко, от което остават синини, белези и рани.

Мади имаше чувството, че дишането ѝ се затруднява. Беше смъртно бледа. Бил Александър забеляза това, но не каза нищо.

— Има много и различни видове насилие върху жени — продължи лекторката, — някои от тях очевидни, други не толкова, но всички еднакво опасни. И особено коварни, защото жертвите не само не вярват, че са подложени на насилие, ами обвиняват себе си за всичко онова, което им се случва. Ако насилникът е достатъчно умен, той може да използва ситуацията в своя полза, като убеди жертвата си, че всичко е по нейна вина. Жертвата на подобно насилие може да бъде доведена до самоубийство, до наркотици, до депресия или дори до убийство. Насилието, от какъвто и да е вид, по което и да е време е потенциално опасно за жертвата. То носи заложи в себе си смъртоносни последици. Но скритите форми на насилие се откриват

по-трудно и по-трудно могат да бъдат спрени, защото не се виждат. Най-лошото от всичко е, че човекът, превърнал се в жертва, е убеден, че всичко става по негова вина. Затова се завръща отново и отново и помага на насилника, защото смята, че му е дължен. Чувства се лош и безполезен, защото е убеден, че насилникът е прав и той си го заслужава. Убеден е, че без него няма да бъде нищо на този свят. Кръгла нула.

Мади имаше чувството, че тази жена говори за нея и Джак. Разказва за нейния брак. Всеки детайл, всяка подробност бяха взети от живота ѝ. Той никога досега не ѝ бе посягал, освен веднъж, когато бе сграбчил силно ръката ѝ, но беше правил всяко едно от нещата, които тази жена описваше. Искаше ѝ се да избяга от стаята, да се скрие в някое ъгълче и да се наплаче. Вместо това седеше като парализирана на стола и не можеше да помръдне.

Доктор Флауърс говори повече от половин час. Имаха думата за въпроси. Повечето се интересуваха как може да се помогне на тези жени да разберат какво всъщност става с тях и да предприемат мерки.

— Първо, те трябва да го осъзнаят, да си го признаят и да искат да се спасят. Но както измъчваните деца, така и повечето от тези жени защитават своя насилник, отричат, крият, обвиняват себе си. Прекалено болезнено е да признаеш какво ти се случва и да го обявиш пред света. Те изпитват срам, защото вярват на всичко, което насилникът им казва. Така че първо, трябва да им се помогне да видят насието, след това да излязат от ситуацията, като се отдалечат, избягат или скрият от насилника. Но това невинаги е лесно. Обикновено вече са подредили живота си, имат дом, деца. А вие ще ги карате да скъсат с всичко и да избягат от опасност, за която не са съвсем сигурни, че съществува в действителност. Опасността, срещу която са изправени, може да се сравни със заредено оръжие, чийто спусък може да бъде натиснат всеки миг. Повечето от тях дори не го подозират. Някои успяват да се спасят, защото просто са по-уплашени от другите. При това забележете, аз говоря за умни, начетени, образовани и интелигентни жени, които (както вие може би смятате) би трябвало да знаят повече. Нищо подобно. Това може да се случи на всеки. Дори жената да има най-престижната работа, най-доброто образование, най-високите доходи. Понякога се случва на толкова красиви, умни и известни жени, за които не бихте и предположили, че е възможно. Но те обикновено са

най-лесните жертви. По-обикновените и по-малко образовани жени знаят по-добре да се пазят. Точно те са предмет на обикновения терор. При тях най-често се срещат побоищата, ритниците, счупените глави и носове. Другите са предмет на скрито насилие. Запомнете: насилието няма цвят, то не прави разлика в расите, нито в общественото положение. При него не действат никакви социално — икономически закони. Може да се случи на всеки от нас, особено ако има основа, среда, която да го предразположи. Да вземем например една жена, която е свидетел на домашно насилие още от дете. Физическият насилник в дома е бащата. Тя е толкова отвратена от побоищата, че когато порасне, ще е склонна да мисли, че ако един мъж не я бие, значи той е велик, истински герой. А всъщност въпросният герой може да е десет пъти по-голям насилник от баща ѝ, но много по-скрит и опасен. Той може да контролира живота ѝ, да я изолира, да я заплашва, да я тероризира и насилва, да омаловажава личността ѝ, да я унижава и уронва престижа и авторитета ѝ, да отказва да ѝ дава пари или подкрепа. Да я пренебрегва или пък да я заплаши, че ще ѝ вземе децата. Но видни белези няма и той непрекъснато я убеждава, че е щастливка. Истинска късметлийка със съпруг като него! И което е най-лошото, тя му вярва. Няма как да го тикнете в затвора, защото когато обвините копелето за онова, което е сторил на жена си, той ще ви се изсмее. Ще ви каже, че сте луд, глупак, психар, ненормалник, лъжец. А тя ще е склонна да му вярва. Затова трябва да подходите много внимателно към преустановяване на връзката и да скриете жената на безопасно място. Тя ще продължи да се бори по всички възможни начини с вас, ще защитава насилника си до смърт. Трябва да бъдете търпеливи.

Мади чувстваше, че всеки миг ще се разплаче. Костваше ѝ огромно усилие на волята да запази спокойствие. Краката ѝ трепереха, когато срещата свърши. Бил Александър я погледна и си помисли, че сигурно страда от горещината.

— Искаш ли чаша вода? — попита учтиво той. — Интересна среща, не мислиш ли? Макар да не съм съвсем сигурен как трябва да помагаме на жени в подобна ситуация, освен може би като ги подкрепяме и обучаваме.

Мади кимна и отново седна на стола си, защото стаята започна да се върти пред очите ѝ. За щастие никой друг не забеляза, че не се

чувства добре.

Докато чакаше Бил да ѝ донесе вода, към нея се приближи лекторката.

— Аз съм голяма ваша почитателка, госпожо Хънтър — каза тя. Мади не можеше да помръдне, затова само ѝ се усмихна в отговор. — Всяка вечер гледам предаването ви. Това е единственият начин да науча какво става по света. И особено много ми хареса словото ви за Джанет Макгътчинс.

— Благодаря — едва успя да продума Мади.

Бил се върна с чаша вода. Мислеше си, че може да е бременна. Симптомите бяха подобни. Лекторката я наблюдаваше как отпива с топъл и приятелски поглед. Мади се изправи, като се молеше никой да не заподозре колко са омекнали краката ѝ. Чудеше се как ще излезе навън и ще си вземе такси. Бил Александър изглежда прозря съмненията ѝ и се притече на помощ.

— Трябва ли да отидеш някъде? — попита загрижено той.

— Трябва да се върна в офиса.

Не беше сигурна дали ще успее да застане пред камерата. За миг се зачуди дали слабостта ѝ не се дължи на развалена храна. Чувстваше се зле, стомахът ѝ се бунтуваше, краката ѝ се огъваха. Но много добре знаеше, че не е така. Не бе яла нищо развалено. Не храната беше виновна, а човекът, за когото бе женена.

— Ще се радвам да се срещнем — каза д-р Флауърс, докато се ръкуваше с нея за довиждане и ѝ даваше визитната си картичка. Мади ѝ благодари и я пхна в джоба на ризата си. След всичко, което чу, първо от Грег, а сега и от д-р Флауърс, имаше чувството, че е изпила двойна доза приспивателно и не бе сигурна дали е будна или сънува кошмари. Но каквото и да беше, бе минало през нея като товарен влак и я бе премазало.

Слязоха с асансьора и тръгнаха към колата на Бил. Слава Богу, бе паркирал наблизо. Бил ѝ отвори вратата, седна зад волана и я погледна загрижено. Тя наистина изглеждаше ужасно.

— Добре ли си? Помислих си, че ще припаднеш.

Тя кимна, но не каза нищо. Чудеше се дали да го излъже, или да му каже, че е болна, но изведнъж реши, че не може. Чувстваше се напълно изоставена и самотна, сякаш всички хора, на които бе вярвала и бе искала да вярва, се бяха отдръпнали от нея. Седеше безпомощна и

отчаяна като сираче и по бузите ѝ се стичаха сълзи. Когато Бил посегна и нежно я докосна по рамото, тя не можа да се сдържи и избухна в ридания.

— Всички тези неща наистина звучаха ужасно разстройващо — каза любезно Бил и инстинктивно я прегърна през раменете. Не знаеше как другояче да постъпи и си спомни, че хората правеха точно това, когато той страдеше за жена си, а и той би направил същото за децата си в подобна ситуация. Нямаше нищо сексуално или неприлично в жеста му. Продължи да я прегръща мълчаливо, докато Мади не спря да плаче и го погледна. В очите ѝ прозираше страх.

— Тук съм, Мади. Нищо лошо не може да ти се случи. Ето, вече си добре.

Но тя поклати глава и отново заплака. Не, нищо не беше добре от години и може би никога нямаше да бъде. Мади едва сега осъзна колко изолирана е била от хората. От всички, които са можели да ѝ помогнат. Джак целенасочено и систематично бе елиминирал приятелите ѝ, дори Грег. Беше се превърнала в негова плячка, самотна и незащитена отникъде. Всичко, което бе правил или бе казвал през годините, придоби нов зловещ смисъл.

— Какво мога да направя, за да ти помогна? — попита Бил, когато тя се сгуши разплакана до него. Това беше жест, който не бе правила никога в живота си, с никой мъж, дори с баща си. Той никога не беше я прегръщал.

— Съпругът ми прави всяко едно от нещата, които лекторката описва този следобед. Сутринта друг един човек ми каза същото, но аз не исках да повярвам, нито да прозра истината. Когато обаче тя започна да говори, вече знаех... Той ме изолира напълно и ме тероризира седем години, а аз си мислех, че е герой, защото не ме бие. — Мади се отдръпна и се облегна на седалката. Бил я гледаше смаяно и с недоверие.

— Какво говориш? Сигурна ли си?

— Напълно.

Беше я насилил и сексуално — помисли си тъжно Мади. И не изглеждаше никак разтревожен от това, беше се оправдал с прекалената си възбуда. Но сега Мади си даде ясна сметка, че това е друг начин да я контролира и потиска. Всъщност това бе един определено приемлив и добре завоалиран начин да я наранява и Джак

го правеше от години. Просто ѝ се струваше невероятно, че не бе го осъзнавала досега.

— Не мога да ти опиша нещата, които прави с мен. Но мисля, че тя не пропусна нито едно от тях. — Устните ѝ трепереха, когато погледна Бил. — Какво да правя сега? Той непрекъснато ми повтаря, че аз не представлявам нищо без него. Нарича ме „беден бял боклук“ и ме заплашва, че ще се върна отново във фургона, ако не съм с него. — Беше точно същото, което Южени Флауърс им бе описала и Бил я изгледа напълно объркан.

— Той шегува ли се? Та ти си най-голямото име в новините в цяла Америка! Можеш да си намериш работа навсякъде, където поискаш. Единственият начин да видиш отново фургонът е ако си купиш един за лично ползване.

Мади се засмя на тази шега и се загледа през прозореца. Имаше чувството, че къщата ѝ току-що е изгоряла до основи, че повече няма покрив над главата си и не знае къде ще живее. Не можеше дори да си представи, че ще се върне у дома при Джак, ще го срещне, ще го погледне в очите. Сега, когато ѝ бе съвършено ясно какво беше правил и продължаваше да прави с нея, тя не знаеше как ще продължи да живее с него. Все още ѝ беше трудно да го повярва. Или може би Джак не го правеше нарочно, може би тя грешеше.

— Не знам какво да правя — повтори малко по-спокойно Мади. — Нито какво да му кажа. Искам само да го питам защо постъпва така.

— Може би не познава друг начин на поведение — отвърна благородно Бил. — Но няма причина, нито извинение да те измъчва. Как мога да ти помогна?

— Трябва да помисля — замисли се Мади.

— Искаш ли да отидем някъде да пием кафе? — Това беше единственото, което му дойде наум.

— Да — съгласи се Мади.

Той се държеше като истински приятел и тя му бе благодарна за това. Топлотата и искреността, които излъчваше, я караха да се чувства в безопасност. Прегръдката му ѝ носеше спокойствие и защита. Инстинктивно усещаше, че той никога не би я наранил. За разлика от Джак, който имаше някаква тъмна, скрита страна. Той винаги казваше неща, които я объркваха и я караха да се чувства нищожна, глупава и невежа. Сякаш ѝ бе направил огромна услуга и тя трябваше да му бъде

благодарна цял живот. Бил Александър постъпваше така, като че ли той ѝ бе благодарен, че му дава възможност да ѝ помогне и тя инстинктивно разбираше, че е постъпила правилно, като е била искрена с него.

Спряха в малко кафене. Мади все още беше прекалено бледа, когато седнаха на ъгловата маса. Бил си поръча чай, а тя капучино.

— Съжалявам — извини се Мади. — Не исках да те занимавам със семейните си драми. Не знам какво ми стана. Думите на д-р Флауърс ми дойдоха в повече и чашата преля.

— Може би точно така е трябвало да стане. Предопределение от съдбата. Това, че тя дойде на тази среща, не е случайно. Мади, какво смяташ да правиш? Не можеш да продължиш да живееш с мъж, който те измъчва. Чу какво каза доктор Флауърс. Все едно да държиш зареден пистолет до слепоочието си. Може би не можеш да видиш нещата съвсем ясно, но се намиращ в голяма опасност.

— Мисля, че започвам да го осъзнавам. Но не мога да си отида просто така.

— Защо не?

За него това очевидно изглеждаше съвсем просто — трябваше да си отиде, за да не може Джак да я тормози повече. Той смяташе, че това е единственото разрешение на проблема, но не и Мади.

— Дълга му много. Той направи от мен това, което съм в момента. Работя за него. Къде да отида? И какво мога да правя? Ако го напусна, трябва да напусна и работата си. Не знам нито къде да ида, нито какво да правя. Освен това — очите ѝ отново се напълниха със сълзи — той ме обича.

— Не съм толкова сигурен — възрази Бил. — Това не е любов! Да измъчваш човека, когото обичаш, по начините, които ни описа д-р Флауърс! Наистина ли мислиш, че те обича?

— Вече не знам — отвърна тихо Мади. Бе изпълнена с противоречиви емоции, страх, угризения на съвестта, отчаяние. Чувстваше се виновна за онова, което мислеше и бе казала за Джак. Ами ако грешеше? Ако в случая нещата не стояха точно така?

— Мисля, че се страхуваш и че отново отричаш истината. Добре, тогава ми кажи: Ти обичаш ли го, Мади?

— Мислех, че го обичам. Първият ми съпруг ме измъчваше, биеше и блъскаше по стълбите. Гасеше цигарата си върху гърба ми. —

Все още имаше белег, макар и почти незабележим. — Джак ме спаси от него. Доведе ме във Вашингтон и ми осигури работа и възможности за нов живот. Ожени се за мен, създаде ми дом. Как мога да го изоставя и да си отида?

— Можеш, защото не е добър човек. Разбрах го от онова, което ми разказа. Поведението му е прикрито и не така очевидно като нещата, които е правил първият ти съпруг, но ти чу д-р Флауърс. То също е смъртоносно. И не ти е направил никаква услуга или благодеяние, като се е оженил за теб. Ти си най-хубавото нещо, което се е случило в живота му, и най-ценният актив в бизнеса му. Той не е филантроп, а бизнесмен и знае много точно какво прави. Нали чу доктор Флауърс? Той те контролира и манипулира.

— А ако го напусна?

— Може би ще те замени с някой друг и ще продължи да го измъчва. Ти не можеш да го излекуваш, нито промениш, Мади. Трябва да спасиш себе си. Ако иска да се промени, може да направи опит. Но ти първа трябва да си отидеш, преди да е намерил други начини да те измъчва или да те отчае до такава степен, че да не виждаш повече смисъл да живееш. Вече можеш да прозреш какво става. Трябва да спасиш себе си и да не мислиш за никой друг. Рискуваш живота си. Може да няма белези по тялото ти, но ако Джак наистина прави всичко онова, което ти ми разказа, не можеш да си позволиш да губиш нито минута. Тръгни си веднага.

— Той ще ме убие, ако го напусна. — Бе произнесла същите думи преди девет години. Но положението сега бе по-различно. Джак беше инвестирал много пари в нея и нямаше да бъде никак очарован от изчезването ѝ.

Щеше да направи всичко възможно, за да я спре или върне.

— Трябва да отидеш на някое сигурно място. Имаш ли семейство?

Тя поклати глава. Родителите ѝ бяха починали преди години, а с роднините си в Чатануга бе прекъснала всякакви контакти. Би могла да отиде при Грег, но това щеше да е първото място, където щеше да я потърси Джак и да обвини Грег за бягството ѝ, а Мади не искаше да го замесва. На практика нямаше никакви истински приятели. Джак се бе погрижил добре за това. Бе направо смешно, че макар и толкова

известна, нямаше къде да отиде. На света не съществуваше сигурен дом за нея.

— Какво ще кажеш да отидеш при семейството на дъщеря ми в Мартас Вайнярд? Тя е на твоите години и има достатъчно място в къщата. Освен това има очарователни деца.

Тези думи я накараха да си спомни какво ѝ бяха причинили мъжете, с които бе живяла. Беше направила шест аборта, докато бе женена за Боби Джо. Първите два, защото бе казал, че не е готов да гледа деца, а другите, защото тя не искаше да има деца от такъв баща, нито да ги обрече на живота, който водеше с него. Джак пък бе настоял да си направи операция на тръбите, когато решиха да се оженят. И двамата бяха решили, че за нея е по-добре да няма деца. Бяха я убедили, че това е най-правилното и тя им бе повярвала. Сега се чувстваше не само предадена и излъгана, а и много глупава, че ги бе послушала. Бяха я лишили от сладостта и красотата на майчинството.

— Не знам какво да мисля, Бил. Трябва ми малко време.

— Може би не можеш да си го позволиш — каза той. Ако д-р Флауърс беше права, Мади трябваше да действа много бързо. Не биваше да чака и да отлага. — Не мисля, че ти трябва много време, за да вземеш решение. Ако си отидеш и след това нещата се променят, ако той се промени, винаги можеш да се върнеш.

— А ако той не ми позволи?

— Това ще означава, че не се е променил и ще е безсмислено да се връщаш. — Точно това би казал на собствената си дъщеря. Щеше да направи всичко, на което е способен, за да я защити и да ѝ помогне. — Трябва бързо да предприемеш някакви мерки. Джак също може да се усети, че отношението ти към него се е променило, да се почувства застрашен и положението ти да се влоши. Не бива в никакъв случай да го допускаш.

Мади погледна часовника си и установи, че до часа за гримиране остават десет минути. За съжаление трябваше да се връща на работа. Бил я закара до офиса.

— Ще се притеснявам за теб, докато не направиш нещо — каза ѝ той с тревога в гласа. — Обещай ми, че няма да се опитваш да игнорираш положението. Осъзнаваш много добре положението си и трябва да направиш нещо, за да го промениш.

— Обещавам — отвърна Мади с усмивка, макар и да нямаше никаква представа какво ще предприеме.

— Ще ти се обадя утре — каза сериозно Бил. — И ако няма развитие, ще те отвлека и ще те заведа при дъщеря ми.

— Звучи чудесно. Как да ти се отблагодаря? — въодушеви се Мади. Бил ѝ беше като баща, но в същото време го чувстваше като приятел. Имаше му пълно доверие и нито за миг не си помисли, че той може да разгласи тайната ѝ.

— Единственият начин да ми благодариш, Мади е като направиш нещо за себе си. Разчитам на теб. И съм насреща, ако имаш нужда от нещо — отвърна той и надраска телефона си върху късче хартия. Тя го пхна в чантата си, благодари му отново, като го целуна по бузата, и изтича към сградата. Днес щеше да излезе за пръв път в ефир с Брад Нюбъри. Трябваше да се преоблече и да направят прическата и грима ѝ.

Когато изчезна от погледа му, Бил продължи да се взира в стъклената врата. Беше дълбоко развълнуван от всичко, което чу. Човек трудно можеше да си представи, че една жена като нея може да бъде сплашена до такава степен. Или че някой може да я накара да вярва, че ще остане без работа, без приятели и без дом и ще се върне във фургона, ако го напусне. Подобна представа бе толкова далеч от истината, колкото земята от небето. Единствено Мади не го осъзнаваше. Тя бе живото доказателство за всичко, което Южени Флауърс разказа за психологическото насилие. Този факт го удивляваше.

Когато потегли, Мади вече седеше в гримьорната и наблюдаваше Брад Нюбъри, докато реше косата и правеха грима му. Изглеждаше неопишимо надут, като пуяк. Не можеше да повярва, че Джек го е наел да работи с нея. Той от своя страна се опита да бъде любезен и я заприказва, докато правеха прическата ѝ. Каза, че бил очарован, че са в един екип, но прозвуча така, сякаш ѝ правеше услуга или някакво благодеяние. Мади учтиво му отговори, че очаква съвместната им работа да върви добре. Това я накара да почувства още по-силно липсата на Грег. Мислеше за него и за Бил Александър, когато се върна в офиса си, за да се преоблече. Не бе решила какво ще прави с Джек. Но нямаше време да мисли за това сега. След по-малко от три минути трябваше да застане пред камерата.

Когато излязоха в ефир, тя представи Брад на зрителите. Той имаше сух технически стил и в процеса на работа Мади установи, че е интелигентен и професионалист, но начинът им на водене на новините бе толкова различен, та изглеждаше сякаш не са в синхрон, по-скоро в пълен контраст помежду си. Мади бе мила, очарователна и приятелски настроена към зрителите, една истински земна жена, докато партньорът ѝ беше надут, високомерен и надменен. Помежду им липсваше хармонията, както и лекотата, с която си партнираха с Грег и Мади не преставаха да се чуди какво ще покаже рейтингът.

Поприказваха си в коридора, преди отново да излязат в ефир. Този път мина малко по-гладко, но не достатъчно, за да впечатли публиката. Предаването беше вяло и режисьорът се начумери, когато Мади стана от мястото си.

Предадоха ѝ съобщение, че Джак тази вечер има късна среща и че е напуснал сградата, но е оставил кола за нея. Мади обаче реши да повърви известно време пеша и после да вземе такси. Беше топла вечер и все още достатъчно светло. Докато вървеше, Мади имаше странното усещане, че някой я следи, но реши, че страда от параноя. Денят беше толкова необикновен и вълнуващ. Сигурно въображението ѝ се бе развинтило и затова ѝ се привиждаха какви ли не неща. Това се отнасяше и до чувствата ѝ към Джак. Усъмни се в заключенията, които си бе направила за него и се почувства като невярна съпруга заради онова, което бе казала на Бил. Може би Джак не бе нито едно от нещата, в които го обвиняваше, и имаше милиард обяснения за поведението му.

Когато слезе от таксито, видя двама полицаи да стоят близо до дома ѝ, както и една кола без регистрационни номера от другата страна на улицата и се зачуди какво се е случило. Приблужи към полицаите и ги попита.

— Нищо тревожно, госпожо Хънтър. Просто държим под око съседите — усмигнаха се полицаите и тя влезе в къщата. Два часа по-късно обаче видя, че те все още са навън и сподели с мъжа си, когато той се прибра след полунощ.

— И аз ги видях. Очевидно някой от съседите има проблеми с охраната. Щели да останат тук за малко, да не се притесняваме. Може би съдията от Върховния съд, който живее в другия край на улицата, е получил заплаха. Във всеки случай това дава много повече сигурност и

на нас, останалите съседни. — После я попита защо не е ползвала колата, а е взела такси. Трябвало да ходи навсякъде с неговия шофьор.

— Исках да се поразходя малко — отвърна раздразнено Мадри. Ако той беше всичко онова, което си мислеше за него, не знаеше как да му говори. Отново се почувства виновна и гузна. Беше толкова мил и загрижен, когато говореше за колата и за нейната безопасност.

— Как мина тази вечер с Брай? — попита Джак, като се мушна в леглото. Мадри едва не потрепери при мисълта, че може да поиска да прави любов с нея.

— Доста безинтересно и вяло, поне аз така мисля — отвърна тя. — Той е добър, но не е особено приятен за гледане. Прегледах записа от новините в пет. В него няма живот.

— Тогава му влей малко — отвърна неясно мъжът ѝ, стоварвайки отговорността върху нея.

Мадри изведнъж откри, че го гледа, така сякаш някакъв напълно непознат мъж лежи до нея в леглото. Не знаеше какво да му отговори. Той малтретираше ли я или просто искаше да управлява и контролира нещата в живота ѝ само защото я обичаше? Всъщност какво толкова непроситимо бе сторил? Беше ѝ предоставил възможност за блестяща кариера, беше ѝ осигурил прекрасен дом, кола и шофьор, който да я води и връща от работа, купуваше ѝ скъпи модни дрехи, великолепни бижута, развеждаше я из Европа и света, имаше частен самолет, който тя можеше да използва винаги, когато поиска да отиде до Ню Йорк или където и да е другаде. Сигурно беше луда щом си въобразяваше, че я измъчва и малтретира. Тъкмо си казваше, че не е честно от нейна страна дори да си помисли подобни неща, когато той се обърна към нея. Лицето му имаше странно изражение. Усмиваше се, когато посегна към гърдите ѝ, но в усмивката му имаше нещо зловещо и преди тя да успее да го спре, ги сграбчи толкова грубо и жестоко, че Мадри извика и започна да го моли да спре.

— Но защо? — попита Джак и се разсмя. — Защо, бебчето ми? Кажете ми! Не ме ли обичаш?

— Обичам те, но ми причиняваш болка — отвърна тя със сълзи на очи. Но Джак изглежда не я чу, защото вдигна нощницата ѝ, разголи тялото ѝ и разтвори грубо краката ѝ, като се вмъкна между тях, което предизвика у нея стенание, примесено с възбуда. Беше позната игра,

нещо, което Джак бе правил и друг път, като предизвикваше сменящи се усещания на болка и удоволствие.

Но преди Мади не бе осъзнавала същността на действието му. И не беше го приемала като насилие.

— Не искам да правя любов тази вечер — опита се да каже тя.

Джак не ѝ обърна внимание, сграбчи косата ѝ и силно я дръпна назад, като целуна шията ѝ толкова чувствено, че цялото ѝ тяло се напрегна, а после проникна в нея грубо и с такава сила, та Мади си помисли, че ще я пробие. Мади не издържа на мощните тласъци и започна да го дере с нокти, за да спре. Джак като че ли се поуспокои малко и стана по-внимателен. Мади хълцаше от отчаяние. Когато свърши, се отпусна целият разтреперан върху нея и ѝ прошепна:

— Обичам те, бебчо.

Тя се зачуди какво ли означават за него тези думи. И как би могла да избяга от него? В начина, по който правеха любов имаше нещо насилствено, ужасяващо и страшно. Мади и преди бе долавяла у него някаква тъмна страна, която я плашеше, но никога досега не бе могла да я различи или осъзнае. Но вече знаеше какво е това. Заплаха и опасност.

— Обичам те — повтори той отново.

— И аз те обичам — прошепна през сълзи Мади. Най-страшното от всичко бе, че тя наистина го обичаше.

ГЛАВА 9

Когато на другия ден Джак и Мади излязоха за работа, двамата полицаи все още стояха навън, а охраната в сградата на телевизията изглеждаше засилена. Проверяха всеки, който влиза и Мади трябваше да премине три пъти през детектора за метал, докато открият, че реагира на гривната ѝ.

— Но какво става? — попита тя Джак.

— Предполагам рутинна проверка. Може би някой е подметнал, че сме се отпуснали.

Мади се качи горе, за да се срещне с Брад и повече не се замисли над този въпрос. Двата постигнаха съгласие да прекарат известно време заедно, за да поработят върху общото си представяне. Стилите им на водене бяха толкова различни, че Мади дори го помоли да направят няколко репетиции, за да свикнат един с друг и да се отпуснат. Новините бяха много повече от просто четене пред камерата, въпреки твърдението на Джак.

След това Мади се обади на Грег, за да му разкаже за срещата с д-р Флауърс, но не го откри и реши да излезе, за да си вземе един сандвич. Беше прекрасен следобед, подухваше ветрец, който разхлаждаше горещия въздух, типичен за лятото във Вашингтон. Отново имаше усещането, че някой я следи, но когато се огледа, не видя нищо подозрително. Двама мъже минаха покрай нея, увлечени в разговора си. Когато се върна в офиса, се обади Бил.

Искаше да знае как е и дали е взела някакво решение.

— Не знам — отвърна Мади, — може би греша. Може би е само по-различен. Знам, че звучи налудничаво. Но аз го обичам и съм убедена, че и той ме обича.

— Ти най-добре можеш да решиш — отвърна спокойно Бил. — Но след като чух д-р Флауърс вчера, не мога да престана да мисля, че си в положението на щраус. Криеш си главата в пясъка и не виждаш истината. Може би трябва да ѝ се обадиш и да говориш с нея, за да разбереш какво мисли тя по този въпрос.

— Имам визитката ѝ. Ще ѝ се обадя.

— Направи го непременно.

— Добре — обеща Мади и каза, че иде му се обади на следващия ден.

Бил беше добър човек и тя му бе благодарна за приятелското отношение и вниманието, което ѝ обръщаше.

Мади посвети целия следобед на репортажите и предаването в пет часа мина малко по-гладко, но не толкова добре, колкото искаше. Дразнеше я тромавостта и несъобразителността на Брад. Нещата, които казваше, бяха смислени, но начинът, по който ги представяше, го правеше да изглежда новак. Преди това никога не бе работил като асистент — говорител и въпреки интелигентността си нямаше капчица чар или стил.

Когато си тръгна, Мади все още беше ядосана от представянето им.

Преди да потегли за срещата си в Белия дом, Джак ѝ каза да вземе колата и да заключи вратите, когато се прибере вкъщи, което ѝ прозвуча доста глупаво. По принцип никога не оставяше отворено. А и с тези полицаи, които патрулираха пред къщата, беше в пълна безопасност. Вечерта бе много приятна, затова Мади каза на шофьора да спре няколко пресечки преди къщата им. Чувстваше се по-щастлива и спокойна в сравнение с предния ден. Мислеше си за Джак, когато зави зад последния ъгъл. Неочаквано нечия ръка я сграбчи и преди да успее да реагира, я завлече в храстите. Нападателят я дърпаше със страшна сила и държеше здраво ръцете ѝ. Мади започна да пищи, но непознатият затисна с ръка устата ѝ. В опитите си да се освободи, тя го блъскаше и дращеше като тигрица. Паниката ѝ нарастваше, но тя продължи да се бори с нападателя. В един момент успя да се извърти и да го изрита, но загуби равновесие и падна на земята. Мъжът неочаквано се оказа върху нея, като се опитваше с едната си ръка да вдигне полата, а с другата да свали бикините ѝ. Затова му бяха необходими и двете ръце, така че той освободи устата ѝ и Мади завика колкото сили имаше. Дочуха се приближаващи се стъпки и в момента, в който той все пак успя да смъкне бикините ѝ и започна да откопчава ципа на панталоните си, някой го дръпна от нея. Мъжът сякаш полетя във въздуха, а Мади остана да лежи задъхана на земята. От всички страни се появиха полицаи и я осветиха с фенерчетата си. Някой ѝ

помогна да стане, тя оправи дрехите си и си пое въздух. Косата ѝ беше разрошена, а полата изцапана, но не бе наранена. Само дето трепереше цялата, докато един полицаи я придържаше:

— Добре ли сте, госпожо Хънтър?

— Да, така мисля.

Мади продължи да трепери, докато наблюдаваше как вкарваха нападателя ѝ в полицейската кола.

— Какво всъщност се случи? Вие откъде се появихте?

— Хванахме го. Бях сигурен, че ще го хванем! Беше въпрос на време. Макар и да е болен, ще отиде в затвора. Не можехме да направим нищо, преди да ви нападне.

— Нима сте го следили? — Тя остана изненадана. Смяташе, че нападението е съвсем случайно.

— Да, откакто започна да ви изпраща писма.

— Какви писма?

— По едно на ден през последната седмица, доколкото знам. Съпругът ви се срещна и говори с лейтенанта.

Мади кимна, защото не искаше да изглежда глупаво, както всъщност се чувстваше, и се зачуди защо Джак не беше ѝ споменал нито дума за това. Най-малкото можеше да я предупреди. И тогава се сети за предупрежденията му: да вземе колата, да не ходи пеша по тъмно, да заключи вратите, когато се прибере вкъщи. Но не ѝ беше казал защо, каква е причината за подобна предпазливост и затова тя се чувстваше спокойна, вървейки последните метри към къщата, докато попадна право в ръцете на нападателя.

Когато Джак се прибра вкъщи, Мади все още не беше се успокоила от инцидента. Но не само това я караше да трепери, беше възмутена от поведението му. От полицията се бяха обадили в Белия дом и го бяха известили, че нападателят е хванат.

— Добре ли си? — попита я Джак. Изглеждаше разтревожен. Трябваше да напусне срещата по-рано по настояване на президента, който също бе разбрал за нападението и ѝ изпращаше най-добрите си пожелания.

— Защо не ми каза нищо? — попита тя съпруга си. Все още беше бледа.

— Не исках да те плаша — отвърна той.

— Не ти ли мина през ума, че имам право да знам? В края на краищата става дума за мен. Слязох да повървя малко и той ме нападна.

— Казах ти да вземеш колата — отвърна Джак едновременно ядосан и разтревожен.

— Не знаех, че съм заплашвана. За Бога, Джак, не съм дете! Трябваше да ми кажеш! Мога да се пазя и сама!

— Не сметнах, че е необходимо. Полицията те пазеше и тук, и в работата. — Това обясняваше усещането, че някой я следи през последните няколко дни. Наистина я бяха следили.

— Не искам да вземаш решения вместо мен!

— А защо не? — попита той. — Ти не можеш да се оправяш сама. Загубена си, ако не съм аз. Имаш нужда от закрила.

— Много благодаря. Високо оценявам загрижеността ти — отвърна Мади. Чувстваше се смачкана и унижена. — Но аз съм голяма жена и имам право на собствен избор. Мога да вземам сама решения. Мога да имам свои приятели. И дори да не одобряваш това, което правя, аз имам право да го правя.

— Не и ако действията ти са погрешни. Защо трябва да се обременяваш? През последните девет години всички решения вземах аз. Не ти ли беше хубаво? Удобно? Какво се е променило?

— Може би съм пораснала. Кое не означава, че не съм престанала да те обичам.

— Аз също те обичам, именно за това те защитавам и предпазвам да не правиш глупости.

Джак изглежда не допускаше, че тя има право на известна независимост. Мади се опита да не му противоречи, сякаш искаше да повярва, че онова, от което се страхува, не е истина.

Но имаше и нещо друго. Не желаше да отстъпи нито на сантиметър от непоколебимото си убеждение, че трябва да я контролира, да подрежда и направлява живота ѝ.

— Ти си красиво момиче, Мад, но само това. Нямах достатъчно ум в главата си. Съжалявам, сладурче, но ме остави да мисля вместо теб. Единственото, което трябва да правиш, е да си четеш новините и да изглеждаш красива на екрана.

— Не съм малоумна, Джак! — изкрещя възмутено тя. Мога да правя много други неща, освен да си реша косата и да чета новините.

По дяволите, да не би да си мислиш, че съм недоразвита или идиотка?

— Това вече е въпрос с повишена трудност — усмихна се подигравателно Джак и за пръв път в живота си Мади изпита желание да го удари.

— Ти ме оскърбяваш!

— Защо? Това е самата истина. Защо се засягаш? Доколкото си спомням нямаш образование. Не си завършила колеж. Всъщност не съм съвсем сигурен дали изобщо си завършила гимназия. Смяташе я за прекалено глупава и необразована, за да може да мисли самостоятелно. Искаше да я унижи. И преди го беше казвал, но Мади не му бе обръщала внимание.

Този път обаче много се ядоса.

— Но това не те спря да ме вземеш на работа, нали? Нито да ме използваш, за да постигнеш най-високия рейтинг в бизнеса.

— Много добре знаеш, че хората обичат да гледат красиви лица на екрана. Затова те взех. Е, ще си лягаме ли?

— Какво значи това? Че си се надървил и искаш да ме чукаш ли? Тази вечер вече направиха опит да ме изнасят.

— Виж какво, Мади! — Джак се приближи към нея, като се задъхваше от ярост. Мади трепереше цялата, но не отстъпи назад. Беше уморена да бъде насилвана независимо под каква форма. Страстта не можеше вече да служи за прикритие.

— Ставаш нахална — просъска в лицето ѝ Джак.

— Ти също, когато ме нараняваш.

— Аз да те наранявам? Та на теб ти харесва.

— Обичам те, но не ми допада начина, по който се отнасяш с мен.

— На кого смяташ, че говориш, кучко! На малкия черен помияр, който работеше с теб? Знаеше ли, че е бисексуален или това е изненада за теб?

Това, че се опитваше да очерни Грег, още повече вбеси Мади.

— Да, знаех, в интерес на истината. Но това не е нито моя, нито твоя работа. Затова ли го уволни? Ако е така, надявам се да те даде под съд за дискриминация. Заслужаваш си го.

— Уволних го, защото имаше огромно влияние върху теб. Носеха се слухове за вас двамата. Спестих ти затруднението да ги обсъдя с теб и вместо това го натирих там, където му е мястото.

— Това е отвратително! Знаеш, че никога не съм ти изневерявала! Дори не съм поглеждала друг мъж!

— Ти така казваш. Откъде да знам дали не ме лъжеш? В този случай реших, че е най-добре да отстраня изкушението.

— Затова ли назначи тази надута мумия? Та той дори не може да чете новините. Използва екран с размерите на билборд. И е на път да запрати рейтинга на мрежата ти право в тоалетната чиния.

— Ако това стане, скъпа, ти заминаваш заедно с рейтинга. Така че по-добре се надявай мумията да внесе малко живот в предаването ти и то колкото е възможно по-скоро. Или се погрижи за него, така както навремето за черното си приятелче. Защото, ако рейтингът падне, може да останеш без работа и тогава ще си отидеш вкъщи да миеш подове и тоалетни, защото не можеш да правиш нищо друго, нали така?

Джак наговори куп отвратителни неща, които бяха неоспоримо доказателство за истинското му отношение към нея. Нямаше и помен от любов.

— Защо правиш това, Джак? — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но той очевидно не им обърна внимание, защото пристъпи, сграбчи я за косата и я разтърси.

— Правя го, момиченце, за да си спомниш кой командва тук! Изглежда си забравила. Не искам да чувам повече нито дума, нищо от твоите заплахи или желания. Ще ти кажа какво искам, кога го искам и как го искам, ако го искам. И ти ще изпълняваш. А ако не ти казвам нищо, то значи не ти влиза в работата. Всичко, което трябва да правиш, е да си седиш на задника, да четеш новините, понякога да правиш по някое специално предаване и нощем да си на разположение в леглото ми и да не мрънкаш, че те било боляло. Ти дори не знаеш какво значи да те боли и по-добре се моли никога да не научиш. Имаш късмет, че въобще се занимавам с теб и те чукам!

— Ти си отвратителен — отвърна тихо Мади. Направо ѝ се повръщаше от него. Чувстваше се ужасно. Той не проявяваше никакво уважение към нея, камо ли любов. Искаше да му каже, че си тръгва, но се страхуваше. А и полицаите си бяха отишли, след като бяха заловили нападателя. За пръв път изпитваше страх от Джак.

— Писна ми да те слушам, Мад. А сега марш в леглото и ще стоиш там, докато дойда. Ще ти покажа какво искам да правиш.

Мади цялата трепереше. Помисли си дали да не му откаже да си легне с него, но сетне реши, че това може да доведе до нещо още по-лошо. И в миналото бе проявявал грубост, докато я любеше, но това май не бе нищо в сравнение с обзелата го ярост и склонността му към насилие, особено след случая с Джанет Макгътчинс, когато бе пренебрегнала забраната му и бе говорила за нея и смъртта ѝ. Оттогава Джак непрекъснато и все по-явно я наказваше.

Мади се качи в спалнята и легна в леглото, без да промълви нито дума, само се помоли горещо мъжът ѝ да няма желание да прави любов. Страхуваше се от него. И като по някакво чудо, когато легна, Джак се обърна на другата страна и захърка.

Мади въздъхна с облекчение.

ГЛАВА 10

На следващия ден Джак излезе по-рано. Мади заяви, че трябва да проведе няколко разговора, преди да отиде в офиса, и той не ѝ зададе никакви въпроси.

Никой от двамата не спомена за разговора им от предната вечер. Джак не ѝ се извини, тя също не направи никакъв коментар. Малко след като той излезе, Мади набра телефона на д-р Флауърс, за да си определи час за посещение. За съжаление днес нямаше свободни часове и можеше да я приеме чак на следващия ден. Мади се чудеше как ще прекара още една нощ с Джак. Беше ѝ напълно ясно, че трябва да направи нещо, преди той да я нарани физически. Вече не му бе достатъчно да я унижава и да я нарича „бял боклук“. Започваше най-открито да я насилва. Джак изпитваше към нея не любов, а омраза, презрение и пренебрежение.

Бил ѝ се обади, докато чакаше на автобусната спирка.

— Какво става при теб?

— Нищо хубаво — отвърна искрено и тъжно Мади, въпреки че много му се зарадва. — Нещата изглеждат загубяват.

— Това ще се задълбочава и ще става все по-лошо, ако не се махнеш навреме, Мади. Чу какво каза д-р Флауърс.

— Утре имам среща с нея — отвърна тя и му разказа за нападателя. Знаеше, че случката ще излезе във вестниците, а и трябваше да идентифицира мъжа на очна ставка в полицейския участък.

— Господи Мади, та той е могъл да те убие!

— Не, само се опита да ме изнасили. Джак е знаел за заплахите. Почти цяла седмица е прибирал писма, адресирани до мен, без да ми спомене нищо. Не бе сметнал за необходимо дори да ме предупреди. Според него не съм достатъчно умна, за да вземам сама решения, тъй като никога не съм ходила в колеж.

— Сериозно ли говориш? Та ти си една от най-умните жени, които познавам. И какво ще правиш сега?

— Не зная. Страхувам се — призна си тя. — Изплашена съм от това какво ще стане, ако го напусна.

— Аз пък се страхувам от това какво ще стане, ако не го напуснеш. Той може да те убие.

— Не се страхувам от това, но как ще живея, ако не си намеря работа? Ако Джак наистина ме върне обратно в Ноксвил? Мади потрепери, като си представи подобни възможности.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Това не може да се случи. Ще си намериш работа, при това по-добра. А Ноксвил отдавна вече е зад гърба ти, Мади. Трябва да осъзнаеш това.

— Ами ако Джак е прав? Ако аз наистина съм глупава и тъпа и никой не ме вземе на работа? Защото наистина не съм ходила в колеж. — Когато говореше с Бил, чувстваше, че има насреща си приятел, с когото може да сподели всичко.

— И какво от това, за Бога? — ядоса се той. Страховете й правеха опитите му да й помогне невъзможни. — Ти си красива, млада и талантива. Имаш най-високия рейтинг в телевизионните предавания в страната, Мади, дори и да има право и да трябва да миеш пода, което никога няма да се случи, пак ще си по-добре, отколкото ако останеш с него. Той те третира като нищожество, като измет. Може дори да те нарани.

— Никога досега не го е правил — отвърна тя. Но това не беше напълно вярно. Никога не беше я бил или удрял толкова лошо, колкото Боби Джо, но на зърното, което бе захапал в Париж, все още имаше белег. Формата на неговото насилие беше невидима и завоалирана, но за сметка на това много по-перверзна отколкото насилието, упражнявано от първия й съпруг. Затова и по-опасна за психиката й.

— Мисля, че д-р Флауърс ще ти каже същите неща. Те побъбриха още няколко минути и Бил я покани на обяд, но Мади трябваше да отиде по това време в полицейското управление.

Грег й се обади късно следобед и каза същите неща, които и Бил.

— Играеш си с огъня, Мад. Кучият му син е луд по свой собствен начин и в близките дни ще ти посегне. Не чакай това да се случи. Вдигай си чукалата, докато е време.

Но поради някаква неясна причина тя бе като парализирана, измъчваха я съмнения и не можеше да се реши да го направи. Ами ако Джак се държеше така само, защото й беше много сърдит? И ако

наистина я обичаше? В края на краищата той беше направил всичко за нея и тя не можеше да го изостави току-така.

Това бе класическият портрет на насилник и неговата жертва, беше й казала д-р Флауърс по телефона. Но тъй като беше разбрала, че Мади е скована от страх, не я подтикваше към незабавни действия като Бил и Грег. Знаеше, че трябва да изчака, докато Мади сама не реши.

Мади се почувства доста успокоена след разговора си с нея. Мислеше за това и за срещата, която си определиха, когато излезе да обядва и беше доста разсеяна. Затова докато вървеше към сградата на телевизията, не забеляза младото момиче, което я наблюдаваше от другия тротоар. Беше хубаво, носеше къса черна пола и високи обувки и не сваляше очите си от нея.

На следващия ден, когато Мади излезе, за да обядва с Бил, същото момиче отново беше пред сградата на телевизията.

Отидоха на „Пенсилвания Авеню“, в ресторант „701“, без да се крият от никого. Нямаше и защо да го правят.

Работеха заедно в Комисията на първата дама и Мади знаеше, че Джак няма нищо против.

Прекараха много приятно, говориха за най-различни неща, между другото и за разговора с д-р Флауърс.

— Надявам се, че ще ти помогне — каза Бил, но изглеждаше доста угрижен. От онова, което можеше да види, разбираше, че Мади се намира в голяма опасност и се страхуваше за нея.

— И аз се надявам. Между мен и Джак нещо се промени — обясни тя на Бил, сякаш се опитваше да го обясни на себе си. В отношенията ѝ с Джак се бе промъкнало нещо злокобно и порочно, което не беше се проявявало никога преди. По думите на д-р Флауърс това се дължало на факта, че тя се отдалечавала от него и щял да предприеме всичко възможно, за да я върне отново под контрола си. Колкото по-независима и силна ставала тя, толкова по-грубо щяло да става отношението му към нея. Психиатърката я предупреди да бъде внимателна. Дори и безопасните насилници били в състояние всеки момент да променят тактиката си, ако усетят, че жертвата им се изплъзва. А и Мади бе забелязала подобна промяна в поведението на Джак.

След като обсъдиха този проблем, Бил ѝ каза, че ще отиде във Вайнярд през следващата седмица и никак не му се искало да я оставя.

Ще ти дам телефонния номер там. Ако се случи нещо, ще се върна веднага. — Чувстваше се отговорен за нея, след като бе установил, че на практика няма никакви приятели, от които да получи помощ или подкрепа. Грег беше заминал за Ню Йорк, за да започне новата си работа.

— Не се притеснявай. Нищо няма да ми се случи — отвърна не особено убедително Мади. Не искаше да му създава неприятности или да му бъде в тежест.

— Бих искал да мога да ти вярвам. Бил щеше да остане при дъщеря си две седмици. Имаше намерение да завърши книгата си и да поплува с децата.

— Ще ми се да дойдеш някой път. Мисля, че много ще ти хареса. Много е красиво.

— Сигурно. Мислехме да отидем във Вирджиния за няколко дни, но Джак напоследък е така зает с президента, че не сме ходили абсолютно никъде, ако не броим пътуването до Европа.

Докато я слушаше, Бил си мислеше как един мъж, който е собственик на телевизионна мрежа и е така близък с президента на страната, може да бъде насилник и как една жена, която е истинска звезда, преуспяла, високоплатена, красива и интелигентна, може да му се подчинява. Да му позволява да я малтретира. Това си беше истински бич, който не правеше разлика между хората, цвета на кожата, класата, към която принадлежаха, парите, могъществото, образованието. Точно както бе казала доктор Флауърс.

— Надявам се, че докато се върна, ще си се преместила. Няма да спра да се тревожа за теб, докато си с него — каза Бил и я погледна сериозно. Беше толкова хубава, носеше в себе си толкова много топлина и съвършенство, че той не разбираше как някой може да ѝ причинява подобни мъки. Компанията ѝ му бе изключително приятна. Приятелството им бързо се превръщаше в силна и здрава връзка.

— Ако дъщеря ти дойде на гости във Вашингтон, ще се радвам да се запознаем.

— Мисля, че ще я харесаш — отвърна той с усмивка.

Почувства се странно, когато осъзна, че Мади и дъщеря му са на една и съща възраст. Но отношението му към Мади постепенно бе еволюирало в нещо по-различно. Сега виждаше в нея повече жената, отколкото детето, а в много аспекти я намираше за по-задълбочена и

по-умна дори от собствената си дъщеря. Мади беше изложена на повече опасности, стрес и дори непосредствена заплаха.

Бил я чувстваше по-близка, отколкото дъщеря си и се радваше, че може да общува с нея.

Беше около три часа, когато напуснаха ресторанта. Мади се върна обратно на работа и този път забеляза хубавото момиче с дългата тъмна коса и къса пола. То стоеше пред сградата и гледаше право в нея. Мади имаше странното усещане, че в него има нещо познато, но не може да го определи точно. Момичето я гледаше втренчено, след което бързо се обърна, сякаш не искаше да бъде разпознато, макар че Мади никога не беше го виждала преди.

Когато Мади влезе в сградата, момичето я последва и попита портиера на кой етаж може да намери мисис Хънтър. Вместо да ѝ каже, той я изпрати направо при Джак. Инструкциите бяха такива. Всички въпроси към госпожа Хънтър или посещения се отправяха директно към Джак. Той проверяваше и прецеждаше и пощата, и посетителите. Мади изобщо не знаеше за това. Понякога дори не научаваше, че някой я е търсил, ако Джак сметнеше това за необходимо. Никой не ѝ казваше нищо. Това не бе изненада за хората, които я търсеха, нито за персонала на мрежата. Приемаха го като нещо естествено, като процедура за сигурност.

Момичето взе асансьора и се озова пред секретарката на Джак, която я попита с какво може да ѝ помогне.

— Бих искала да видя госпожа Хънтър — отвърна стеснително момичето. Изглеждаше съвсем млада, в началото на двайсетте.

— Лично или по работа? — попита жената, записвайки си името ѝ, Елизабет Търнър.

— Лично — отвърна то, като се поколеба само за секунда.

— Госпожа Хънтър е много заета и днес не приема никого. Ако ми обясните естеството на посещението си, или оставите съобщение, ще се погрижа да ѝ го предам. — Момичето кимна. Изглеждаше доста объркано. Но взе листа хартия, който секретарката ѝ подаде и написа кратка бележка, която върна на жената. Секретарката я прегледа набързо, погледна момичето и стана.

— Ще изчакате ли за момент, госпожице Търнър? — Момичето отново кимна и секретарката изчезна зад вратата. След минута

бележката беше в ръцете на Джак. Той я прочете и изглежда секретарката с ярост.

— Къде е тя? Какво, по дяволите, търси тук?

— Чака отвън, господин Хънтър.

— Доведи я веднага при мен. — Мислите му запрепусаха лудо, докато търсеше някакво решение. Надяваше се Мадри да не е видяла момичето. Но тя едва ли би я разпознала, дори и да я види, така че това нямаше особено значение.

Джак посрещна момичето хладно, но когато заговори, на устните му заигра любезна усмивка.

Всъщност Мадри не знаеше нищо за това момиче. Тя и понятие си нямаше, че съществува и в момента е в кабинета на съпруга ѝ.

ГЛАВА 11

Мади успя да се измъкне безпрепятствено, за да отиде на срещата с доктор Флауърс. Единствено Бил Александър знаеше за тази среща. Психиатърката изглеждаше така добросърдечна, сякаш беше любимата ѝ баба и Мади почувства как я обзема спокойствие, когато влезе в кабинета ѝ, както първия ден, когато се запознаха.

— Как сте, скъпа? — попита топло д-р Флауърс. Мади ѝ бе обяснила набързо ситуацията, когато се бе обадила, за да помоли за срещата. Не бе имала време да навлиза в подробности.

— Предния път научих много от вас — каза тя, веднага щом седна в удобното кожено кресло.

Доктор Флауърс имаше странен офис, който сякаш нарочно бе подредила в гаражен стил. Мебелите не си подходяха, столовете бяха износени, а картините сякаш бяха рисувани от внуците ѝ. Но беше уютно и приветливо, някак си топло, предразполагащо и Мади се почувства, все едно че си беше у дома. Очевидно това беше търсен ефект.

— Аз съм продукт на насилието. Израснала съм в къща, където баща ми биеше майка ми всяка събота, след като се напиеше до безсъзнание. Омъжих се на седемнайсет години за мъж, който правеше същото с мен — отговори Мади на въпроса на доктор Флауърс относно миналото ѝ.

— Съжалявам да го чуя, скъпа. — Доктор Флауърс изглеждаше загрижена и изпълнена със симпатия, но тонът ѝ на любяща баба беше в пълен контраст с очите, които сякаш проникваха навсякъде, виждаха и разбираха всичко. — Знам колко е болезнено, не само физически, но и психически и какви белези може да остави. Колко време беше омъжена?

— Девет години. Напуснах го, след като счупи крака и двете ми ръце и направих шест аборта.

— Развела си се с него. — Всичко виждащите и разбиращи очи я гледаха внимателно.

Мади кимна замислено. Само като говореше за това я изпълваха ужасяващи спомени. Можеше да види Боби Джо така ясно, сякаш го бе напуснала вчера.

— Избягах. Живеехме в Ноксвил. Джон Хънтър ме спаси. Купи телевизионната станция, където работех и ми предложи работа тук. Дойде да ме вземе от Ноксвил с лимузина. Скоро след като се преместих тук се разведох с мъжа си. Две години по-късно аз и Джак се оженихме, година след развода ми.

Доктор Флауърс се интересуваше не само и единствено от думите и разбираше доста повече неща, отколкото хората срещу нея казваха. Работеше с тероризирани жени вече петдесет години и можеше да различи всички знаци дори когато пациентите ѝ не ги разпознаваха. Тя погледна Мади право в очите и каза спокойно:

— Разкажи ми за сегашния си съпруг.

— Джак и аз сме женени от седем години. В началото той беше добър към мен. Дори много добър. Благодарение на него направих кариера, живеем в разкош — имаме прекрасен дом, личен самолет. Осигури ми добра работа, която обичам, къща във Вирджиния, е... тя всъщност е негова... — Гласът ѝ трепна и това не убягна на доктор Флауърс. Вече знаеше отговорите на все още изречените въпроси.

— Имате ли деца?

— Той има двама сина от предишния си брак и когато се оженихме не искаше повече деца. Говорихме дълго и задълбочено по този въпрос и той реши... ние решихме, че трябва да си направя операция.

— Съжаляваш ли за това решение?

Беше откровен въпрос и заслужаваше откровен отговор.

— Понякога. Когато видя бебета... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Но Джак имаше право. Ние действително нямаме време за деца.

— Тук не става въпрос за време — отвърна внимателно доктор Флауърс. — Става дума за желание, за нужда. Чувстваш ли, че имаш нужда от деца, Мади?

— Понякога. Но сега вече е много късно. Тръбите ми са прекъснати, не само вързани, за да сме съвсем сигурни. Не могат да бъдат възстановени — каза тъжно тя.

— Можеш да си осиновиш, ако съпругът ти няма нищо против. Той ще се съгласи ли?

— Не знам. — Мади бе доста обърквана. Не бе и помисляла да обсъжда подобен въпрос с Джак. Проблемите им и без това бяха доста сложни. Беше обяснила това, макар и накратко, по телефона.

— Какво не знаеш, за бебето ли?

— Не, за съпруга ми. И за онова, което вие казахте онзи ден. То беше като капак на разговора, който бях провела малко преди това с колегата си. Аз... той смяташе... аз мисля... — Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. — Мъжът ми ме малтретира. Не ме бие така както първият ми съпруг. Не е посегнал никога с ръка върху мен, не и в буквалния смисъл. Понякога ме наранява, държи се грубо, сексуално е много груб напоследък, обаче не мисля, че го прави нарочно. Просто е много страстен... — Мади се поколеба за миг и погледна докторката право в очите. Трябваше да ѝ каже. — Бях свикнала да мисля, че е невъздържан и груб, защото много ме желае, но той... той е жесток, насилва ме и ме измъчва. Мисля, че го прави нарочно. Контролира ме, държи ме изолирана. Взема всички решения вместо мен и без мое знание. Нарича ме „беден бял боклук“, напомня ми непрекъснато, че съм необразована и ми повтаря, че ако ме уволни, отивам направо на улицата и никой няма да ме вземе на работа. Не ми позволява да забравя, че ме е измъкнал от мизерията. Не ми позволява да имам приятели, изолира ме от целия свят. Кара ме да се чувствам ненужна, като парцал. Лъже ме, подценява ме, обижда ме, унижава ме, заплашва ме. Никога не съм си позволявала да гледам по този начин на нещата, но той прави всичко точно както вие го описахте онзи ден. — Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

— И ти му позволяваш — довърши Южени Флауърс. — Защото си мислиш, че има право и заслужаваш отношението му. Мислиш си, че грозната тайна, която носиш със себе си, е наистина толкова страшна, колкото той казва и ако не направиш онова, което ти нарежда, всеки ще разбере за това. — Мади кимна. Беше истинско облекчение да я слуша, защото думите ѝ отразяваха онова, което мислеше. — И сега, когато вече си наясно, какво смяташ да правиш? Искаш ли да останеш при него? — Това беше пряк въпрос и изискваше откровен отговор. Мади не се страхуваше да каже истината, независимо колко безумно щеше да прозвучи.

— Понякога. Аз го обичам. Мисля, че и той ме обича. Продължавам да смятам, че ако той разбира какво ми причинява, няма да го прави. Може би ако го обичам повече или ако успея по някакъв начин да му помогна да разбере колко много ме наранява, той ще престане да го прави. Наистина не съм убедена, че го прави нарочно, защото иска да ме боли.

— Възможно е. Но не ми се вярва — каза доктор Флауърс, като гледаше Мади право в очите. Не искаше да бъде съдия, искаше само да ѝ помогне да прогледне, да ѝ даде перспектива, възможност. — Добре, ако той иска да те наранява, ако си сигурна, че го прави нарочно? Тогава все още ли ще искаш да останеш с него?

— Не знам... може би. Страхувам се да го напусна. Ами ако е прав? Какво ще стане с мен ако не мога да си намеря работа, ако никой не иска да ме вземе?

Доктор Флауърс с почуда установи, че това изключително създание срещу нея наистина мисли, че никой повече няма да го обича или да го наеме на работа. Всъщност никой досега не беше я обичал, нито родителите ѝ, нито първият ѝ съпруг, нито Джак Хънтър. В това доктор Флауърс беше сигурна. Но не беше виновна затова, че бе попаднала на мъже, които не бяха искали от нея нищо друго, освен да я използват и нараняват. Мади трябваше сама да го види и разбере.

— Мислех, че всичко е много просто. Когато напуснах Боби Джо, бях сигурна, че никога повече няма да позволя да бъда унижавана или бита. Заклех се, че никой на този свят няма да ме пипне с пръст. Джак не го е правил. Поне не с ръцете си.

— А се оказа, че не е толкова просто, така ли? Защото съществуват други форми на насилие, някои дори още по-убийствени, като например насилието, което той упражнява върху теб. Защото той не те удря с ръка, но непрестанно наранява душата ти, самоуважението ти. Ако я кара така, ще те унищожи, Мади. Точно това е целта му и ти безропотно си му позволила да го прави цели седем години. Можеш да продължиш и занапред, ако искаш. Никой не може насила да те накара да го напуснеш. Решението е само твое, лично.

— Единствените двама приятели, които имам, ми казват, че трябва, иначе той ще ме побърка. Или ще ме убие.

— Може би. Почти със сигурност ще го направи, по един или друг начин. Дори не е необходимо. Ще го направиш сама. — Това беше

ужасяваща перспектива. — Или просто ще се затвориш в себе си, ще се съсипеш. Това, което приятелите ти казват, не е лишено от смисъл. Достатъчно ли го обичаш, че да поемеш риска?

— Не мисля така... Не искам да... но се страхувам да го напусна и... — Тя избухна в ридания. — Ще ми липсва. Живяхме толкова хубаво. Обичам да бъда с него. Хубаво ми е с него.

— Как се чувстваш, когато си с него?

— Много важна, не, това не е истина. Кара ме да се чувствам глупава и щастлива, че е с мен.

— Глупава ли си?

— Ами да — разсмя се Мади, — аз винаги се чувствам глупава с мъжете, в които съм влюбена.

— Имаш ли някой друг?

— Не, не в този смисъл. С Бил сме добри приятели.

Разказах му цялата история в деня, в който вие дойдохте на сбирката на Комисията.

— И той какво мисли?

— Че трябва да си събера багажа колкото е възможно по-скоро и да си отида, преди Джак да е сторил нещо ужасно.

— Той вече го е направил, Мади. Кажи ми за Бил. Влюбена ли си в него?

— Не мисля. Просто сме добри приятели.

— Знае ли мъжа ти за него? — Доктор Флауърс изглеждаше загрижена.

— Не. Не знае. — Мади неочаквано изпита страх.

— Предстои ти дълъг път, Мади, докато стигнеш до безопасното място. И когато вече си там, понякога ще искаш да се завърнеш. Той ще ти липсва. Ще си спомняш само хубавите моменти, прекарани заедно. Мъжете насилници са много умни. Съществуват милиони възможности и начини, а също и огромен потенциал в този вид отрова. Тя кара жените да искат още, защото хубавите моменти са били така сладки. А лошите — наистина ужасни. Това е нещо като наркотик, с който свикваш. Като цигарите, дрогата или който и да е друг вид опиат. Насилието, колкото и ужасно да звучи, всъщност е опиат.

— Вярвам ви. Така съм свикнала с него, че не мога да си представя да живея по друг начин. Но има моменти, когато искам да

избягам на края на света, да се скрия някъде, където той да не може да ме намери.

— Знам, че е тежко, но онова, което трябва да направиш, е да бъдеш толкова силна, че той да не може да те докосне, независимо къде си, защото ти няма да му позволиш. Това обаче трябва да дойде от теб, никой не може да те защити. Приятелите могат да те скрият от него, да го държат настрана, но ако искаш, ще избягаш от тях и ще се върнеш при него, заради дрогата, която ти дава. Тя обаче е опасна, толкова опасна, колкото всеки друг опиат, ако не и повече. Смяташ ли, че си достатъчно силна да се пребориш?

Мади кимна замислено. Знаеше, че трябва да го направи. Трябваше й само смелост.

— Ако вие ми помогнете.

— Ще го направя. Ще ни отнеме известно време, трябва да бъдеш търпелива. И когато си готова, ще го напуснеш. Ти сама ще узнаеш, когато му дойде времето. Когато се почувстваш достатъчно силна да го сториш. А междувременно трябва да правиш всичко възможно, за да се предпазиш, да не рискуваш и да не му позволяваш да те тероризира повече. Той ще го почувства. Насилниците са като животните в джунглата — имат изключително развито обоняние и средства за защита. Онова, което ние трябва да направим, е да засилим твоите. Ако усети, че жертвата му се измъква, ще се опита да те сграбчи и прикове, като те накара да се страхуваш, да се чувстваш беззащитна, безпомощна и предадена. Ще те увери, че няма начин да се измъкнеш, че не представляваш нищо без него. Част от теб ще иска да му повярва. Но ти се придържай към останалата. Това ще те спаси, тази част, която не иска да бъде измъчвана повече, да бъде наранявана или унижавана. Вслушай се в този глас и се опитай да елиминираш всичко останало. — Доктор Флауърс нито за миг не се съмняваше, че Джак е грубиян. От всичко, което бе чула досега, беше сигурна в това си заключение, можеше да види в очите на Мади колко дълбоко и лошо е наранена. Но при все това осъзнаваше, че няма нужда да я спасява и че рано или късно Мади щеше да намери начина. Но не по рано. Трябваше да намери пътя сама, иначе нямаше да има никаква полза.

— Колко време ще ни отнеме? — попита Мади угрижено. Бил Александър искаше тя да напусне Джак същия ден, в който му разказа за него. Но Мади още не бе готова за това.

— Трудно е да се каже. Сама ще разбереш. Може да ти отнеме дни, месеци или години. Зависи от това, колко се страхуваш от него и доколко искаш да му вярваш. Той ще ти обещае хиляди неща, ще те заплашва, ще те ласкае, ще ти сваля звезди от небето, ще опита всичко, за да те запази, така както наркодилърите предлагат стоката си и пазят периметъра си. Опиатът за теб в този момент е насилието. Когато ти се опиташ да го отхвърлиш, това ще го уплаши и ще го направи още по-нападателен.

— Звучи ужасно. — Мади изглеждаше обърквана заради собствената си склонност да приема насилието, но знаеше, че това всъщност е самата истина. Звучеше ѝ познато.

— Не се срамувай от това. Много от нас са изпитвали същото. Най-смелите са го приемали. Трудно е за другите хора да повярват, че би могла да обичаш човека, който се държи така с теб. Но това се корени далеч назад във времето, в онова, което хората са говорили и вършили в детството ти. Ако са ти казвали, че си безполезна и лоша, че нищо не струваш, техните думи са оставили дълбоки следи в съзнанието ти. Онова, което трябва да направим сега е да те заредим със светлина и да ти вдъхнем увереност, че си чудесен човек. Ще ти кажа нещо: ти не само можеш да си намериш друга работа пет минути, след като си свободна, ще ти кажа също, че има добри мъже с други разбирания и отношение, които ще почукат на вратата ти веднага, когато разберат, че е отворена. Но това ще е без значение, докато ти самата не повярваш в него.

Мади се засмя на картината, която си представи. Беше привлекателна и ѝ бе много приятно да чуе всичко това. Почувства се доста по-добре. Беше уверена, че д-р Флауърс, ще може да я измъкне от блатото, в което бе затънала. И ѝ беше благодарна, че иска да ѝ помогне. Знаеше колко е заета.

— Бих искала да дойдеш пак след няколко дни, за да говорим за това как се чувстваш. Ще ти дам някои номера, на които можеш да звъниш по всяко време на денонощието, ако се случи нещо. Ако решиш, че си в опасност или си много обърквана, ще звъниш директно на мен. Нося мобилния си телефон навсякъде, винаги можеш да ме намериш. — Мади, искам да знаеш, че не си сама. Много хора биха ти помогнали, така че ако искаш, можеш да го направиш.

— Искам го — отвърна почти шепнешком Мади, но много уверено. Както винаги беше искрена. — Нали затова дойдох тук. Само не зная как да го направя. Не знам как да се освободя от Джак. Част от мен вярва, че никога няма да мога да направя нищо без него.

— Той иска да вярваш и мислиш точно това, защото винаги ще се нуждаеш от него и той ще може да прави каквото си иска. Хората, които имат здрава връзка, не вземат решения от името на другия, не крият информация, не казват на другия, че е безполезно нищо или „бял боклук“, че ще го върнат обратно в мръсотията и калта, ако ги напусне. Това е насилие, Мади. Не е необходимо да оставя следи от юмруците си или да те удря с ютията, за да го докаже. Той няма нужда от това. Той върши достатъчно беди с езика и устата си, с мисленето си. Не е необходимо да използва ръцете си, за да те нарани. Това, което прави, е много по-чисто и по-ефективно.

Мади мълчаливо кимна.

Половин час по-късно тя се върна в офиса. Докато влизаше в сградата, не видя момичето с дълга черна коса, което отново стоеше до входа и я наблюдаваше. То беше там и в осем часа вечерта, когато Мади влезе в колата, която щеше да я закара вкъщи. Този път стоеше от другата страна на улицата. Сякаш очакваше някого. Но Мади не я забеляза. А когато Джак излезе малко след нея, момичето се обърна и скри лицето си така, че да не я види. Те вече си бяха казали всичко, което имаха да си кажат и тя знаеше, че не може да очаква нищо от него. Той нямаше да ѝ помогне.

ГЛАВА 12

На следващия ден, докато Мади работеше с Брад върху едно предаване за Сенатската комисия по етика, телефонът иззвъня и някой дълго мълча. Мади изпадна в паника. Помисли си, че отново е някой нападател или ненормалник, но от другата страна затвори и когато се върна отново към работата, Мади забрави за случая.

През нощта отново имаше позвъняване. Този път тя каза на Джак, а той сви рамене и я успокои, че вероятно някой е набрал погрешно номера им. Започна да я дразни затова, че се страхува от собствената си сянка само защото някакъв си ненормалник я бил нападнал. След като благодарение на него била станала толкова известна в страната, не било никак чудно, че я нападат. Повечето знаменитости имали подобни проблеми.

— Това върви с положението ти, Мади — каза най-спокойно Джак. — Ти си известна. Четеш новините, всички те познават. Би трябвало да го знаеш.

Нещата помежду им се бяха поуспокоили и вървяха нормално, но тя продължаваше да му се сърди, че не ѝ бе казал за нападателя. Беше ѝ заявил, че имало много други, по-важни неща, за които да мисли, и че въпросите на сигурността изисквали талант, който той притежавал. Но Мади продължаваше да е убедена, че е трябвало да ѝ каже за планираното нападение.

На другия ден тя говори по телефона с частния секретар на първата дама относно промяната на датата за следващата среща на Комисията. Филис трябваше да придружи президента на официална вечеря в Бъкингамския Дворец и сбирката с Мади и останалите единайсет члена на Комисията се отлагаше. Мади се бе замислила как да подреди собствените си срещи през следващите дни, когато една млада жена влезе в кабинета ѝ. Имаше дълга черна коса и носеше джинси и бяла тениска. Изглеждаше мила и чиста, но бедно облечена и много нервна. Мади я погледна и се зачуди какво ли би искало това момиче от нея и кое изобщо беше. Не беше я виждала никога преди.

Можеше да е нова служителка, изпратена при нея от някой друг отдел, или просто беше дошла за автограф. После забеляза, че не носи чанта, няма отличителна табелка с името си и държи в ръцете си само торбичка с кнедли. Как ли бе влязла в сградата? Вероятно разнасяше закуски по офисите.

— Не, благодаря — усмихна се тя на момичето и махна с ръка, но то не помръдна. Стоеше и я гледаше. Мади се паникьоса. Ами ако беше поредният нападател? Терористка? Можеше да носи оръжие. Можеше да е психично болна! Когато осъзна, че всяко едно от тези неща бе възможно, си помисли дали да натисне копчето за аларма под бюрото си, но не го направи.

— Какво има? Какво желаете? — попита Мади и сложи ръка на телефона.

— Трябва да говоря с вас — отговори момичето. Мади я изглежда подозрително. Имаше нещо в нея, което я изнервяше до крайност.

Нещо близко и познато, което не можеше да определи точно.

— Имате ли нещо против да ме изчакате навън? — попита Мади и момичето моментално напусна офиса, отнасяйки със себе си торбичката с кнедлите.

Мади остави на секретаря на Филис Армстронг три възможни дати за среща и той обеща да ѝ се обади. Веднага след като затвори телефона, тя вдигна вътрешния и говори с рецепциониста в приемната.

— Тук има едно момиче, което очаква да се види с мен. Искам да разберете какво иска. — Може би беше ловец на знаменитости или колекционер на автографи, или пък търсеше работа. Мади бе изненадана, че влезе при нея толкова лесно. Особено след всичко, което се бе случило напоследък. Няколко минути по-късно иззвъня вътрешният телефон и Мади го вдигна веднага.

— Казва, че иска да говори с вас. Било от лично естество.

— Така ли? Да не би да иска да ме убие? Трябва да ви каже какво точно иска или няма да се срещна с нея. — Докато говореше обаче, вдигна очи и видя момичето да стои на вратата с непоколебимо изражение. — Виж какво, тук нещата не стават така. Не знам какво искаш, но трябва да говориш с някой друг, преди да се срещнеш с мен — обърна се към нея Мади, докато пръстите ѝ търсеха копчето за аларма. — Какво искаш?

— Искам просто да поговоря с вас. Да ви питам нещо — отвърна момичето и Мади забеляза, че е готова да се разреве. Пликът с кнедлите бе изчезнал.

— Не знам дали мога да ти помогна — отвърна колебливо тя. Мина й през ума, че може да е свързана с Комисията за насилието или да е героиня от нейните репортажи. Момичето вероятно знаеше, че тя се отнася със симпатия и разбиране към тези неща. — За какво става дума? — попита Мади по-меко.

— За вас — отвърна неуверено момичето. Мади я погледна и видя, че ръцете й треперят.

— За мен? И какво по-точно за мен? — попита спокойно Мади. Какво имаше да говори това момиче с нея? Докато я гледаше обаче, започна да я обзема някакво много странно усещане. За нещо близко и познато, за нещо свое.

— Мисля, че вие сте моята майка — отвърна момичето шепнешком, така, че никой да не може да ги чуе. Мади я погледна така, сякаш някой я бе полял с вряла вода.

— Твоята какво? За какво говориш, дете? — Лицето й бе станало бяло, а ръцете й трепереха, докато се опитваше да освободи бутона на алармата. Това момиче сякаш бе пълно с тайни. — Аз никога не съм имала деца.

— Никога ли? — Устните на момичето трепнаха, а очите му се изпълниха с разочарование. Цели три години бе разпитвала, разследвала и обикаляла щата, за да открие майка си и имаше чувството, че е на края на силите си. Или беше успяла, или това беше краят. Вече бе изпитала и двете. — Никога ли не сте имали бебе? Името ми е Елизабет Търнър. На деветнайсет години съм, родена съм на петнайсети май в Гътлинсбърг, щата Тенеси, в Мъгливите планини. Доколкото знам майка ми е от Чатануга. Говорих с всички, които можах да открия и единственото, което научих, е, че е била на петнайсет, когато ме е родила. Не съм сигурна за името й, но мисля, че се е казвала Маделин Бомонт. А един човек, с когото говорих ми каза, че много приличам на нея.

Мади я гледаше с недоверие. Ръката й отново посегна към копчето за аларма.

— И защо смяташ, че аз съм тази личност? — попита тя с нетърпящ възражение тон.

— Не знам. Знам, само че сте от Тенеси. Прочетох го някъде в едно списание... Знам, че името ви е Мадри и... ами не знам... Нещо у вас, като ви гледам ми говори... не знам... сигурно звучи налудничаво. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Може би просто искам да сте вие. Гледала съм ви хиляди пъти по телевизията и толкова много ви харесвам.

В стаята настъпи дълга и тягостна тишина. Мадри се опитваше да прецени ситуацията и да реши какво да прави по-нататък. Очите ѝ не се отделяха от момичето и докато я гледаше ѝ се стори, че стените се отдалечават от нея и постепенно изчезват. Местата, които бе познавала и където бе живяла някога, се завръщаха, сякаш недокоснати от годините, и я обземаха чувства, които смяташе, че няма да изпита никога повече.

Не бе искала това да става. Но то така или иначе стана. Нямахте как да поправи случилото се.

Чудеше се как да постъпи сега. Можеше да ѝ каже, че не е същата Маделин Бомонт, че Тенеси е пълен с момичета като нея, макар че Бомонт наистина беше моминското ѝ име. Можеше да каже, че никога не е била в Гътлинсбърг и че много съжалева за това. Че ѝ желае щастие и късмет. Можеше да каже всичко, което ѝ дойде наум, за да се отърве от нея и да не я види никога повече. Но докато я гледаше и разсъждаваше така, дълбоко в душата си осъзна, че не може да го направи.

Без да промълви нито дума, Мадри стана, затвори вратата и като се облегна на нея, загледа момичето, което твърдеше, че е нейна дъщеря. Детето, което бе имала, когато бе на петнайсет години и за което бе смятала, че никога повече няма да види. Детето, за което бе плакала и тъгувала с години и за което не си бе позволявала да мисли никога в живота си. Детето, за което не бе споменала никому, дори на Джак. Той знаеше единствено за нейните аборти.

— Как мога да бъда сигурна коя си? — попита Мадри. Гласът ѝ бе изпълнен със скръб и страх. Внезапно изпита болката от онзи далечен ден, когато даваше живот на своето бебе.

Да, това беше истина. Тя беше родила момиченце, което не беше видяла никога повече, освен когато се роди. Беше я поддържала за малко в ръцете си. Но това момиче можеше да е всяко друго: дете на сестрата, която ѝ бе акуширала, или някое съседско дете, узнало по

неизвестен начин тайната ѝ и сега дошло да я изнудва и да припечели малко пари. Хората, които знаеха за тази история, се брояха на пръсти и Мади беше благодарна на съдбата затова, че никой през цялото това време не беше я срещал или разпознал. Беше се страхувала от този миг.

— Имам свидетелство за раждане — каза момичето по-уверено и измъкна прегънат на четири лист. Заедно с него тя подаде на Мади и една снимка, на която имаше едно съвсем мъничко бебе. Сърцето на Мади се изпълни едновременно с отчаяние и щастие. Бе получила същата снимка в родилния дом. Снимката на едно новородено бебе с червено лице, завито в розово одеялце. Беше я пазила години наред в портфейла си, докато накрая я скъса и изхвърли от страх, че Джак може да я намери. Боби Джо знаеше, разбира се, но на него никога не му бе пукало за това. Повечето от момичетата на нейната възраст или абортираха, или даваха живот, на някое мъниче, също като нея. След време детето изчезваше и всичко се превръщаше в мрачна тайна.

— Така изглежда всяко едно бебе — каза студено Мади. — Може да си взела снимката от някой друг или от някоя болница. Това не доказва нищо.

— Може да се направят кръвни проби, ако предположите, че е възможно да съм ваша дъщеря — отвърна на място момичето.

Сърцето на Мади се сви. Това дете наистина беше извършило нещо храбро и Мади не можеше да го отрече. Но то бе на път да провали живота ѝ и да сложи върху лицето ѝ отново печата на онова, от което се бе отървала с такъв труд. А тя повече не искаше да се докосва до него. А и как щеше да обясни на Джак неочакваната поява на тази дъщеря?

— Защо не поседнеш за минута — предложи Мади.

Самата тя се настани в стола срещу Елизабет и се загледа в нея. Искеше ѝ се да протегне ръка и да я докосне. Бащата на детето беше ученик от горните класове в училището на Мади. Не се познаваха добре, но Мади го харесваше и излезе няколко пъти с него по време на кратките караници, които имаха с Боби Джо. Той умря при автомобилна катастрофа три седмици след раждането на детето, а тя така и не каза на Боби Джо кой е бащата, не че той се интересуваеше толкова много за това. Беше още един повод да я бие, особено след като се ожениха.

— Как стигна дотук, Елизабет? — Изрече името внимателно, сякаш самото му произнасяне щеше да я обвърже с една съдба, която все още не бе готова да приеме. — Къде живееш?

— В Мемфис. Дойдох с автобус. Работя откакто станах на дванайсет години и събирам пари, за да направя това пътуване. Винаги съм искала да открия истинската си майка. Опитах се да намеря и баща си, но не успях да открия нищо за него. — Тя все още не знаеше какъв беше отговорът на Мади и бе доста нервна.

— Баща ти умря — отвърна тихо Мади — три седмици, след като ти се роди. Беше добро и хубаво момче. Приличаш повече на него. — Елизабет всъщност приличаше повече на майка си, по цвят и черти на лицето. Мади го виждаше, но не искаше да го осъзнае. Но беше невъзможно да отрече фактите. Вече си представяше как цялата тази история щеше да излезе на страниците на жълтите вестници.

— Откъде знаете за него? — попита Елизабет. Беше умно момиче, но бе объркана точно толкова, колкото и Мади. Нито една от двете не мислеше трезво.

Мади я изгледа дълго и замислено. Най-голямото тайно желание в живота ѝ очевидно беше на път да се сбъдне, а тя не бе сигурна дали то няма да се превърне в кошмар. Дали това момиче нямаше да се окаже нейният езекутор. Дали не беше подставено лице, изнудван, рекетър, търсач на лесни пари? Не изглеждаше така. Отвори уста да отговори, но вместо това от устните ѝ се отрони ридание. Тя се протегна и привлече момичето към себе си. Мина доста време, преди да успее да проговори отново. Да изкаже думите, които мислеше, че никога в живота си няма да произнесе. Думите, които бяха вътре в нея и чакаха да бъдат изречени.

— Аз съм твоята майка.

Елизабет въздъхна тежко и покри с длан устните си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя погледна отчаяно Мади, после се сгуши в нея. Останаха така дълго време, като се прегръщаха и плачеха.

— О, Господи. Мили Боже! Не знаех, наистина не вярвах, че си ти. Просто исках да те питам. Надявах се и ми се щеше да вярвам. О, Господи!

Продължиха да седят прегърнати, като се люлееха напред — назад, после сплетоха ръце и се загледаха една друга. Елизабет се усмихваше през сълзи, а Мади все още трепереше и не знаеше какво

да мисли. Въпреки времето и обстоятелствата бе станало някакво чудо и те се бяха намерили. Нямаше представа какво да прави сега. След толкова много тъжни и празни години ѝ предстоеше едно ново начало.

— Къде са осиновителите ти? — попита сериозно Мади. Всичко, което знаеше за тях бе, че живеят в Тенеси, че нямат други деца и че имат добри доходи. През онези дни съобщенията, които получаваше или изпращаше, както и информацията, която идваше от другата страна, бяха толкова оскъдни и минимални, че никой не би могъл да открие другия. Това разбира се, бе направено с оглед спокойствието и сигурността на детето и новите му родители. А през годините нещата по отношение на осиновяването се бяха променили от юридическа и правна гледна точка, така че бе невъзможно да я открие, дори и да бе направила опити да я търси. А в интерес на истината Мади не бе правила никакви опити. Смяташе, че е прекалено късно и че това е една тайна, която би трябвало да остане в миналото, където ѝ е мястото, вместо да се връща към нея и да я изважда на бял свят. Но ето че сега завесата бе вдигната, тайната разбулена и дъщеря ѝ беше тук.

— Никога не съм ги познавала — обясни Елизабет все още със сълзи на очи, като стисна ръката на майка си. — Умрели са, когато съм била на една годинка, във влакова катастрофа. До петгодишна възраст живях в дома за сираци в Ноксвил.

Стомахът на Мади се преобърна. По същото това време бе живяла в Ноксвил, женена за Боби Джо. Можела, е да намери детенцето си и да си го върне. Ако е имало кой да ѝ каже.

— Израснах в домове на приемни семейства. Някои бяха добри, други ужасни. Повечето ужасни. Обикалях щата, но не се задържах на едно място повече от шест месеца. Чувствах се като чужденец, като външен човек, а и някои от тях ме приемаха точно така. Затова предпочитах да се преместя при други.

— И никой ли не те осинови отново? — попита Мади ужасено.

Елизабет поклати глава.

— Предполагам, че точно затова реших да те потърся. Почти бяха на път да ме осиновят веднъж или два пъти, но решиха, че ще им излезе прекалено скъпо. Имаха свои собствени деца и не можеха да приемат още едно. Поддържам връзка с някои от тях, особено с последните. Те имаха пет деца и бяха много мили с мен. Всички бяха момчета и за малко да се омъжа за най-големия си брат, но сметнах, че

би било доста неестествено, макар че всъщност не бяхме кръвни брат и сестра. Затова не го направих. Сега живея в Мемфис, посещавам градския колеж и се издържам сама. Работя като сервитьорка. Когато завърша училище, мисля да се преместя в Нешвил и да опитам като певица в някой нощен клуб. — Имаше същия дух като майка си и очевидно не се предаваше лесно.

— Можеш ли да пееш? — попита изненадано Мади. Искаше ѝ се да узнае всичко за нея. Кръв капеше от сърцето ѝ, като си помислеше, че това тук е дъщеря ѝ — едно изоставено сираче, приютено от чужди хора, което никога не бе имало истински родители. Но Елизабет не бе загубила духа си и се бореше да оцелее. Мади я погледна и забеляза, че и двете кръстосват краката си по един и същи начин.

— Обичам да пея. Мисля, че имам хубав глас. Поне хората така казват.

— Тогава едва ли си моя дъщеря — засмя се Мади, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Беше разкъсвана от противоречиви чувства. Не можеше да отдели ръцете си от ръцете на момичето. Най-странното бе, че никой не влезе в кабинета ѝ, докато бяха вътре. Беше спокойна и тиха сутрин.

— Какво друго обичаш да правиш?

— Обичам конете. Мога да яздя всичко, което е на четири крака. Но не обичам крави. Едно от семействата, при което живях, имаше кравеферма. Заклех се, че никога няма да се омъжа за кравар. Или за фермер. — И двете се разсмяха. — Обичам децата. Пиша на почти всичките си братя и сестри. Повечето бяха добри хора. Харесвам Вашингтон. — Тя се усмихна на Мади. — Харесвам те по телевизията, харесвам хубавите дрехи, момчетата, морето.

— А аз харесвам теб — изрече неочаквано и за себе си Мади, въпреки че не я познаваше. — И те обичам. И тогава те обичах. Просто не можех да се погрижа за теб. Бях на петнайсет и моите родители не ми позволиха да те задържа. Плаках години наред. Сигурно оттогава не са ми останали сълзи. Винаги съм се чудила къде си и дали си добре, дали има добри хора около теб. Казвах си, че хората, които са те осиновили, те обичат.

Сърцето ѝ се късаше при този мисъл. А още повече я болеше от факта, че не бе станало така. Детето ѝ бе скитало от дом на дом, бе расло в сиропиталище.

— Имаш ли деца?

Елизабет имаше право да знае. Това бе най-обикновен въпрос. Мади поклати глава със съжаление.

Нямаше други деца, нямаше и да има. Но дъщеря ѝ бе тук. И този път нямаше никакво намерение да я загуби. Вече бе взела своето решение.

— Не, нямам. След теб нямах други деца, а вече не мога да имам.

Елизабет не я попита защо и Мади си даде сметка колко тактична и добре възпитана е дъщеря ѝ, колко добре и образовано говори.

— Обичаш ли книгите? — попита я тя, любопитна за всичко свързано с живота на дъщеря ѝ.

— Да, много — потвърди Елизабет. Още една черта, която бе наследила от майка си, освен смелостта, независимостта и настървението да преследва и постига делите си. Никога не беше се отказвала от идеята да открие майка си. Това бе всичко, което искаше в живота си.

— На колко години си? — на свой ред попита Елизабет само за да бъде сигурна, че Мади наистина е тази, за която я мисли. Не бе съвсем убедена дали е била на петнайсет или шестнайсет, когато я е родила.

— На трийсет и четири. — Приличаха повече на сестри, отколкото на майка и дъщеря. — Омъжих се за човека, който притежава тази телевизионна мрежа. Името му е Джак Хънтър.

Това беше съвсем обща информация, но като чу това, Елизабет застина.

— Знам. Срецнах се с него преди два дни, в неговия офис.

— Какво? Как е станало това? — извика Мади. Изглеждаше ѝ невъзможно.

— Опитвах се да те потърся на рецепцията и те ме изпратиха при него. Направо в неговия офис. Говорих със секретарката му, тя каза да ти напиша бележка. Написах, че искам да те видя, за да те питам дали си моята майка. Тя му я занесе, след това ме въведе при него и ме остави там — отвърна невинно и искрено момичето сякаш беше някакво абсолютно естествено развитие на събития. Освен факта, че Джак не бе казал нито дума на Мади.

— И какво стана? — сърцето на Мади щеше да се пръсне, както когато разбра, че Елизабет ѝ е дъщеря. — Какво ти каза той?

— Каза ми, че сигурно греша, защото ти никога не си имала деца. Според мен реши, че съм изнудвачка или че се опитвам да спечеля нещо. Каза ми да си вървя и да не се вясвам повече тук. Показах му акта си за раждане и снимката и се уплаших, че няма да ми ги върне, но той не ги взе. Каза ми, че това не е твоето моминско име, но аз бях сигурна, затова реших, че лъже, за да те защити. И тогава си помислих, че може би не знае и ти никога не си му казала за мен.

— Така е. Не съм — отвърна честно Мади. — Страхувах се да му кажа. Той беше прекалено добър с мен. Отведе ме от Ноксвил преди девет години и покри разносните по развода ми. Направи ме това, което съм днес, и не знам как би се почувствал, ако му бях признала за теб. — Но сега вече знаеше, а не беше й казал нито дума. Мади се чудеше каква ли бе причината. Дали защото си мислеше, че е измама и не е необходимо да я занимава с подобни неща или нарочно я държеше в неведение. Като си даваше сметка за онова, което вече знаеше за него, последното й изглеждаше по-вероятно. Кога ли щеше да й каже. Може би когато реши, че е настъпил моментът да я упрекне или унижи. И все пак Мади се чувства виновна за онова, което мислеше.

— Е, добре, вече знае — каза тя с въздишка и погледна момичето. — И какво ще правим сега? — попита направо.

— Нищо, предполагам — отвърна Елизабет. — Не искам нищо от теб. Исках само да те открия и да те видя. Утре се връщам в Мемфис. Дадох ми една седмица отпуск и вече трябва да се прибирам.

— Така ли? — Мади изглеждаше изненадана, че от нея се иска толкова малко. — Бих искала да те видя пак, Елизабет и да те опозная. Може да дойда в Мемфис.

— Ще ми бъде приятно. Можеш да останеш с мен, но не вярвам да ти хареса — усмихна се тя. — Живея в една стаичка под наем в къща край реката. Тя е много малка и мирише на тиня. Всичките си пари харча за училище и за това да те открия. Смятам, че сега част от разходите ми ще отпаднат.

— Може да останем заедно на хотел.

Елизабет ококори очи. Тя явно наистина не очакваше нищо.

— Не съм казала на никой за теб и нямам намерение да казвам. Само на хазайката и на шефа ми, а също и на една от приемните ми майки, стига да нямаш нищо против. Но ако не искаш, няма да кажа на

никого. Не искам да ти причинявам неприятности. — Самата тя не бе съвсем убедена от обществената реакция, ако обяви Мади за своя майка.

— Много мило от твоя страна, Елизабет, но аз самата не знам какво трябва да направя. Ще помисля, ще поговоря със съпруга си.

— Не мисля, че ще му хареса особено — каза Елизабет с безпокойство. И Мади не мислеше. — Не изглеждаше много щастлив, когато ме видя. Предполагам, че за него е било голяма изненада.

— Да, и аз бих го определила така. — Беше повече от изненада, но на нея ѝ беше приятно. Това че имаше дъщеря бе странно и непознато усещане и същевременно край на тайната, лекарство за старата рана, която я измъчваше от години, която бе преглътнала и скрила, но която бе продължила да кърви. Най-после раната бе заздравяла и на нейно място се бе появило огромно облекчение.

— Ще трябва да свикне. Всички ние ще трябва да свикнем — допълни Мади и я покани на обяд.

Елизабет така се изненада, че каза на майка си да я нарича Лизи. Докато вървяха към кафенето на ъгъла, Мади предпазливо сложи ръка около раменете на момичето. Поръчаха си хамбургери и Лизи ѝ разказа всичко: за живота си, за приятелите и страховете си, за работата. След това затрупа Мади с въпроси.

Елизабет винаги бе мечтала за тази среща през самотния си сирашки живот, а Мади дори не бе посмяла да помисли, че някога ще се осъществи.

Върнаха се в офиса около три часа следобед. Мади даде на Лизи телефонните си номера и взе нейните, като ѝ обеща да ѝ се обади, за да решат какво ще правят. Колкото по-бързо уреди нещата с Джак, толкова по-скоро можеше да я вземе във Вирджиния за уикенда. А когато ѝ каза, че ще изпрати за нея самолет, очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Вие имате собствен самолет?

— Джак има.

— Уха! Направо ще падна! Майка ми е телевизионна звезда, а баща ми има собствен самолет. Мили Боже!

— Той не ти е точно баща — поправи я внимателно Мади (нито пък иска да ти бъде, подозираше тя). Джак не се радваше на собствените си синове и едва ли щеше да приеме незаконородената

дъщеря на Мади. — Но иначе е добър човек — допълни тя, макар да си даваше ясна сметка, че лъже. Но беше доста сложно да обясни на момичето колко е нещастна и че ходи на психиатър, за да събере сили и кураж да го напусне. Само се надяваше Елизабет да не бъде подложена на насилие, както тя някога. По време на обяда не говориха за това. Дъщеря ѝ не спомена нищо и въпреки липсата на истински дом определено изглеждаше добре. Мади се потискаше, но все пак я успокояваше мисълта, че Лизи е по-добре там, където е. Вместо да гледа как Боби Джо пребива майка ѝ всеки ден и да слуша как Джак я обижда и нагрубява. Но не можеше да си позволи да се почувства толкова бързо и лесно щастлива. Изпитваше огромна вина заради всички онези неща, които никога не бе направила за детето си. Думата „дете“ предизвикваше у нея радостен душевен трепет. Дъщеря. Тя имаше дъщеря!

Мади целуна Елизабет за довиждане и дълго я прегръща.

— Благодаря ти, че ме намери, Лизи. Не те заслужавам, но съм толкова щастлива да те познавам и да те имам — каза тихо тя.

— Аз ти благодаря, мамо — прошепна Лизи.

Мади я гледаше как се отдалечава, докато бършеше сълзите в очите си, това беше миг в нейния живот, който никога нямаше да забрави. Лизи също.

През останалата част от деня Мади бе като в транс. Все още бе слисана, объркана и тръпнеща, когато ѝ позвъни Бил Александър.

— Какво ново при теб днес? — попита я той и Мади се засмя в отговор.

Няма да повярваш на онова, което ще ти кажа.

— Звучи много тайнствено. Нещо важно ли се е случило? — Чудеше се дали няма да му каже, че е напуснала съпруга си, но осъзна, че само му се иска да е така. Едва ли го бе направила.

— Ще ти кажа, когато те видя. Това е една доста стара и дълга история.

— Нямам търпение да я чуя. Как вървят нещата с твоя асистент?

— Бавно. Той е приятен човек, но понякога имам чувството, че танцувам с носорог. Не сме съвсем подходящи един за друг и май не се харесваме особено. — Очакваше рейтингът им да започне да спада. Вече бяха получили стотици писма, изпълнени с въпроси относно

изчезването на Грег Морис от екрана. Мади се чудеше какво щеше да направи Джак, когато ги видеше.

— Ще трябва да се приспособиш. Това е нещо като брак.

— Може би — каза тя неуверено. Брад Нюбъри беше умен, но двамата изобщо не си пасваха. Рано или късно зрителите щяха да забележат това, ако вече не го бяха забелязали.

— Какво ще кажеш да обядваме утре? — попита Бил. Все още беше загрижен за нея и искаше да се увери, че е добре. Освен това го привличаше физически.

— Чудесно — отвърна Мади, без да се замисли.

— Тъкмо ще можеш да ми разкажеш умопомрачителната си история. Нямам търпение да я чуя.

Мади се усмихна сама на себе си, когато затвори телефона. Малко след това отиде в гримьорната, за да направят прическата и грима ѝ.

Предаването мина добре. Мади потърси Джак в лоби — бара и го откри да говори по клетъчния си телефон. Продължи да говори и в колата по пътя към къщи и когато най-после затвори, Мади реши да не му казва все още нищо.

— Изглеждаш сериозна тази вечер — отбеляза Джак, като я изгледа продължително. Нямахше никаква представа, че се е срещала с Лизи. Мади не проговори нито дума, докато не влязоха в къщата. Джак се отправи към кухнята, за да потърси нещо за хапване. Бяха решили да не излизат да вечерят навън, а и никой от тях не бе особено гладен.

— Нещо специално ли се е случило днес? — попита безгрижно Джак.

Мълчанието на Мади често пъти бе знак, че има да му разкаже нещо важно. Тя го погледна и кимна. Бе търсила точните думи, но изведнъж реши да зададе въпроса си направо и без увъртания.

— Защо не ми каза, че вчера те е посетила дъщеря ми? — попита тя, като не откъсваше поглед от него. За миг очите му станаха студени и жестоки, после заблестяха като два горящи въглена, разпалвани от гнева.

— Защо не си ми казала, че имаш дъщеря? — попита на свой ред той. — Чудя се колко още тайни криеш от мен, Мади. Но тази наистина беше голяма. — Той седна в ъгъла на масата и си наля чаша вино, но не предложи на Мади.

— Трябваше да ти кажа, но не исках никой да знае за това. Случи се десет години, преди да те срещна. Исах да оставя всичко зад гърба си, да забравя. — Както винаги беше съвсем искрена с него. Единственият ѝ грях беше пропускът, не деянието.

— Интересно как нещата понякога се завръщат при теб. Въобразяваше си, че си се отървала от нея, а тя взе, че ти се стовари на главата като стара чанта, която отдавна си захвърлила. — Заболя я от думите му. Лизи беше голямо, при това чудесно момиче. Прииска ѝ се да я защити.

— Няма нужда да я наричаш така, Джак. Тя е добро дете. Не е нейна вината, че я родих, когато бях само на петнайсет и я дадох за осиновяване. Изглежда разумна и свята.

— И откъде, по дяволите, би могла да го знаеш? — попита той, сипейки огън и жупел върху главата ѝ. Думите му бяха изпълнени със сарказъм. — Може да отиде и да разкаже цялата история на „Инкуайър“ още тази вечер. Може да я видиш утре по телевизията да казва каква страхотна и известна майка има, която я е изоставила като бебе. О, хората си падат по подобни истории, направо умират да ги четат и слушат! Ти дори не знаеш дали е твоя дъщеря, за Бога! Може да е някоя мошеничка, измамница. Може да бъде куп неща и сигурно е също като майка си. — Това беше доста меко казано, той сякаш преглътна част от изречението, но Мади знаеше, че иска да каже: „толкова лоша като майка си“. Разбра съвсем ясно намека и се сети за доктор Флауърс. Това също беше вид насилие: скрито, завоалирано, подсладено, но точно толкова обидно, унижително и болезнено. Бяха говорили за това.

— Та тя прилича на мен, Джак! Само я погледни! Не можеш да го отречеш — отвърна Мади спокойно, без да отговаря на директните му обвинения, които току-що ѝ бе отправил. Само изложи фактите.

— Всяка селянка в Тенеси прилича на теб, за Бога! Ти какво си мислиш, че да имаш черна коса и сини очи е голяма рядкост ли? Те всички приличат на теб, Мади. Не се мисли за толкова неповторима.

Мади не обърна внимание на думите му.

— Искам да знам защо не ми каза, че си я видял. Защо скри от мен? — Предполагаше, че бе запазил разкритието си за момента, когато щеше да я срази неочаквано с новината, че дъщеря ѝ се е появила на бял свят.

— Опитвах се да те предпазя. Мина ми през ума, че може да е изнудване. Трябваше да проверя предположенията си. — Звучеше разумно, но Мади го познаваше твърде добре, за да му повярва.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти. Както винаги загрижен за мен. Но щеше да е по-добре, ако ме беше известил за срещата си с нея.

— Ще си го припомня следващия път, когато някое друго твое копеленце дойде да те потърси. Между другото, колко си ги наплодила?

— Беше ми приятно да я видя — отвърна Мади спокойно. — Тя е много възпитано и мило момиче. — Изглеждаше тъжна и замислена, докато произнасяше тези думи.

— И какво иска от теб това мило момиче? Пари?

— Само да ме види. Търсила ме е цели три години. А аз прекарах целия си живот в мисли по нея.

— Ах, колко трогателно! Направо ще ме разплачеш! Бъди сигурна, че ще се върне отново. Този път, за да те изнудва. Цялата тази история вони. Нищо добро няма да излезе от нея.

— Може би. Но е съвсем човешка. Подобни неща се случват на много хора.

— Не и на свестните хора, Мад — възрази Джак, влагайки в думите си сарказъм и злоба, така че да я засегне. — Тези неща не се случват на свестните жени. Свестните жени нямат бебета на петнайсет години и не ги захвърлят на стълбите на черквата като непотребен боклук. — Думите му я прободоха като с нож. Кръв капеше от сърцето ѝ.

— Не беше точно така. Но предполагам, че нямаш желание да чуеш какво се случи? — Дължеше му поне това. Беше ѝ съпруг и се чувстваше виновна затова, че бе крила от него досега.

— Не, нямам никакво желание — прекъсна я той. — Само искам да знам какво ще правим, когато историята излезе на бял свят и ти се появиш на екрана на националната телевизия в истинския си вид на курва. Тревожа се за предаването и за мрежата, не за теб.

— Мисля, че хората ще ме разберат. — Мади се опитваше да запази самообладание, да съхрани достойнството си. В душата ѝ се бе отворила огромна дупка на страшна и всепоглъщаща празнота. — Тя не е убийца, нито пък аз.

— Не, ти си само курва. Беден бял боклук. Не съм бил далеч от определението, нали? И тя ще се окаже същата.

— Как смееш да говориш така за мен и дъщеря ми? — възмути се Мади. Очите ѝ преливаха от болка, но това изобщо не му направи впечатление. Целта му бе да я обижда, да я наранява. — Не си ли даваш сметка колко ме боли?

— Хич не ми пука! Пада ти се! Няма за какво да се гордееш, а ако се гордееш, значи си напълно луда. А може би наистина си луда, а, Мад? Изоставила си дъщеря си, излъга мен. Боби Джо знаеше ли за нея?

— Да, знаеше — отвърна честно Мади.

— О, може би затова те е ритал и търкалял, по стълбите. Това обяснява всичко. Забравила си да ми разкажеш тази част от живота си, когато го обвиняваше. Значи е имал основание. Вече си мисля, че не е бил толкова виновен.

— Това са глупости! — извика разярено Мади. — Не заслужавах начина, по който той се държеше с мен и ти много добре го знаеш. Не е честно от твоя страна.

— А това, че ме излъга за съществуването на дъщеря си, честно ли е? Как мислиш, че се чувствам, а, Мади? Ти си най-обикновена курва, евтина малка проститутка. Сигурно си се чукала още когато си била на дванайсет. Чудя се дали не го правиш и сега. Имам чувството, че въобще не те познавам.

— Не е честно! — опита се да се оправдае Мади. — Бях на петнайсет години. Когато я изоставих, сякаш откъснах частица от себе си. Нищо не може да се сравни с болката, която изпитах тогава. Дори юмруците на Боби Джо. Постъпих лошо, но нямах избор.

— Това го кажи на нея, не на мен. Можеш да ѝ напишеш чек за обезщетение. Но не се опитвай да използваш моите пари. Ако го направиш, лошо ти се пише.

— Никога не съм използвала твоите пари — изкрещя Мади. — Харча си моите — произнесе тя не без гордост.

— Да бе, няма спор! И кой според теб ти плаща заплатата? Това също са мои пари — отвърна презрително той.

— Аз си ги печеля.

— Печелиш, дръжки! Ти си най-скъпо платената говорителка в този бранш и знаеш ли защо? Благодарение на мен.

— Вероятно имаш предвид Брад. Той обаче е на път да унищожи предаването ти. Нямам търпение да видя кога това ще се случи.

— Когато се случи, миличка, ти ще излетиш заедно с него. Начинът, по който се държиш напоследък, ми подсказва, че дните ти са преброени. Няма да търпя глупостите ти повече. Защо, по дяволите, да го правя? Мога да ти изритам задника всеки миг, когато пожелаея. Няма да седя със скръстени ръце, докато ме лъжеш и крадеш.

Мади се удиви на наглостта му. Той беше мъчителят, а се обявяваше за жертвата. Но доктор Флауърс я бе предупредила за този ход. Наистина беше много ефективен. Защото въпреки всичко, което виждаше и отлично знаеше, с приказките си Джак я караше да се чувства виновна и да се оправдава.

— И освен това искам да ти бъде съвършено ясно. Хич не се и опитвай да домъкнеш своето копеленце тук. Вероятно е същата курва като майка си.

— Тя ми е дъщеря! — извика Мади извън себе си от ярост. — Имам право да я виждам, ако искам, а аз живея тук.

— Само дотогава, докато аз кажа. Не го забравяй. — С тези думи той стана и излезе от стаята, а Мади остана да стои, задъхана и безпомощна. Когато чу, че се качва по стълбите, бързо затвори вратата на кухнята и позвъни на доктор Флауърс. Разказа ѝ всичко, което се бе случило, за това как Лизи я бе намерила, как Джак не беше ѝ казал, че се е срещнал с нея, затова колко е бил ядосан, че го е излъгала.

— И как се чувстваш сега, Мади? Искам честен отговор. Помисли и ми отговори.

— Чувствам се виновна, затова че не съм му казала и затова че съм изоставила дъщеря си.

— Вярваш ли на думите, които той ти наговори? Всички неща, които каза за теб?

— Някои от тях са верни.

— Защо? Ако той бе дошъл при теб и ти бе разказал същата история, ти щеше ли да му простиш?

— Да — отвърна, без да се замисли Мади. — Мисля, че щях да го разбера.

— Тогава според теб защо той не може да направи същото за теб?

— Защото е лайно — отвърна Мади и се огледа плахо.

— Това е добро обяснение. Но ти не си такава. И точно тук е въпросът. Ти си добър човек, на когото са се случили много лоши и тъжни неща. А най-лошото, което може да се случи на една жена, е, да бъде принудена от обстоятелствата да се откаже от детето си. Можеш ли да си простиш за това?

— Не. Не зная. Може би.

— А какво ще кажеш за нещата, които Джак ти наговори? Смяташ ли, че ги заслужаваш?

— Не.

— Тогава помисли какво ти говори това за него. Помисли върху онова, което той каза за теб, Мади. Нищо не е истина, но всичко е насочено срещу теб, с цел да те обиди, да те нарани. И той го постига много успешно, за което не те обвинявам.

Мади чу стъпки в коридора и каза на доктор Флауърс, че трябва да прекъснат, но докторката продължи да ѝ дава напътствия. В същия момент вратата се отвори. Джак влезе в стаята и я погледна подозрително.

— С кого говориш? С гаджето си ли?

— Знаеш, че нямам, Джак — отвърна Мади.

— Тогава с кого?

— С един приятел.

— Ти нямаш приятели. Теб никой не те харесва. Това оня малък черен свирчо ли беше, дето много го обичаш? — Мади се намръщи, но не отговори. — Най-добре ще бъде да не разказваш на никого за тази история. Не искам да навредиш на работата ми. Само ако кажеш и дума, ще те убия. Разбра ли ме?

— Разбрах те — отвърна Мади. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. През последния час той ѝ наговори толкова ужасни неща, че тя не знаеше от кое я боли най-много. От всичко.

Изчака го да излезе от стаята и се обади в хотела, където бе отседнала Лизи. Знаеше, че ще бъде там до следващата сутрин.

От рецепцията позвъниха в стаята и след секунда Мади чу гласа на дъщеря си.

Лизи лежеше на леглото и си мислеше за Мади. Беше я гледала по новините в девет и през цялото време се бе усмихвала.

— Мади... Искам да кажа мамо... имам предвид...

— „Мамо“ е добре — усмихна се Мади. Гласът отсреща бе толкова познат, защото звучеше също като нейния. — Обаждам се само за да ти кажа, че те обичам.

— И аз те обичам, мамо. Господи, колко хубаво звучи, нали? Никога в живота ми не съм произнасяла тази дума.

От очите на Мади отново закапаха сълзи.

— Да, скъпа. Ще ти се обадя в Мемфис. Скоро. Приятно пътуване.

Не искаше нищо лошо да се случи на момичето й сега, когато най-после се бяха намерили. Мади затвори телефона и се усмихна, въпреки обидите и болката. Нямаше никакво значение какво бе казал Джак. Вече нищо не можеше да й отнеме. След толкова много години и толкова много загуби, тя най-после беше майка.

ГЛАВА 13

Бил и Мади се срещнаха в клуб „Бомбай“. Тя бе облечена с бял ленен костюм на „Шанел“, носеше слънчеви очила и сламена чанта през рамо. Сякаш бе излязла от реклама на удоволствията през лятото. Бил се радваше да я види. Той беше почернял и бялата му коса контрастираше със сините очи и хубавия загар на лицето му. Мади вървеше към него с усмивка на уста и изглеждаше малко по-щастлива от последния път, когато я бе видял.

Поръчаха бяло вино и докато гледаха менюто, побъбриха за незначителни неща. В заведението имаше няколко познати политици, както и един съдия от Върховния съд, когото Бил познаваше още от Харвард.

— Изглеждаш доста по-добре — усмихна ѝ се той. — Да не би нещата на домашния фронт да са се поуспокоили?

— Не бих казала. Но доктор Флауърс ми помогна малко, а и се случи нещо много, много хубаво.

Всеки път, когато се срещнеха, Бил изтръпваше при мисълта, да не му каже, че е бременна. Нямахше представа защо се притесняваше толкова, но след като бе разбрал доста неща за Джак, не искаше Мади да бъде хваната завинаги в капана на нещастния си брак. А едно бебе би означавало точно това.

— Вчера спомена нещо. Ще ми кажеш ли, или е тайна?

Тя се разсмя.

— Мисля, че умееш да пазиш тайна, посланик! Освен това имам пълно доверие в теб, защото наистина е тайна.

— Няма да имаш бебе, нали, Мади? — не издържа Бил. Мади се усмихна загадъчно и той почувства, че целият се разтреперва от безпокойство.

— Това е смешно — успокои го тя. — Но защо въобще, ме питаш?

— Не знам. Просто имам такова чувство. Последния път, на сбирката на Комисията, беше на границата на припадъка. А вчера ми

каза неща, които ме накараха да се замисля. Не съм сигурен дали ще ти хареса онова, което ще ти кажа. Но едно бебе със сигурност ще те обвърже завинаги с този мъж. А той определено е насилник.

— Не, не съм бременна. Всъщност аз изобщо не мога да имам деца.

Беше странно и смешно да обсъждат подобни теми, но тя се чувстваше спокойна с него. Не би се притеснявала да му довери и най-интимните си тайни. Както преди си говореше с Грег. С Бил се чувстваше напълно свободно и в безопасност. Бе му споделила за отношенията си с Джак и инстинктът ѝ подсказваше, че няма да я предаде.

— Съжалявам, Мадри, не предполагах — рече той. — Сигурно много съжаляваш за това.

— Така е, или поне така беше. Но нямам право да се оплаквам, защото изобщо не се възпротивих. По настояване на Джак си направих операция, когато се оженихме. Той не искаше повече деца. — Бил понечи да каже, че това е било изключително егоистично от негова страна, но се въздържа от коментар. — Но вчера се случи нещо удивително.

Мадри цялата сияеше, докато отпиваше от чашата с вино, и Бил си помисли колко е красива. Беше като лъч слънчева светлина. Месеци наред след смъртта на жена си Бил беше в депресия и все още се бореше с това чувство. Но бе развълнуван и трогнат от доверието, с което го даряваше Мадри, от откровеността, с която говореше за неща, които едва ли би споделила с някой друг.

— Казвай какво се е случило! — не се сдържа той.

— Не знам откъде да започна. От началото или от края.

— Започни от средата, ако искаш, но не ме мъчи повече.

— Тогава от началото. Ще се опитам да бъда кратка. Когато бях на петнайсет, вече ходех с Боби Джо, за когото се ожених, след като завърших училище. Той редовно ме биеше и една вечер ми писна и излязох с друго момче. — Тя се намръщи. Джак може би беше прав. Сякаш разказваше историята на някакво пропаднало момиче. Бил вероятно би реагирал по същия начин. Нямахше намерение да му се извинява, но начинът, по който я погледна, я разтревожи.

— И какво от това?

— Няма да си помислиш много хубави неща за мен, когато ти кажа.

А неговото мнение имаше голямо значение за нея.

Повече, отколкото си бе давала сметка, когато започна разказа си. Поколеба се дали изобщо трябва да го прави. Джак имаше право, като ѝ забраняваше да разказва, на когото и да е тази срамна история.

— Остави на мен да реша това. Мисля, че затова сме приятели — успокой я той.

Едва ли щеше да изпитва същото уважение към нея, когато чуеше разказа ѝ, но Мади искаше да опита шанса си. Ценеше го много и искаше да се разкрие пред него, да сподели мъката си. Някой друг едва ли би я разбрал.

— Вече казах, че излязох с друг. Не трябваше да го правя, но спях с него. Беше толкова мил и добър с мен, а аз се чувствах така самотна и потисната. Бях поласкана от вниманието му.

— Няма нужда да се оправдаваш, Мади. Всичко е наред. Това е съвсем нормално поведение. И другите хора го правят. Аз съм голямо момче и мога да те разбера.

Тя му се усмихна с благодарност. Беше доста по-различно от думите, с които я нарече съпругът ѝ. Нямаше да ги забрави: бял боклук, курва, пачавра.

— Благодаря. Е, това беше признание номер едно. Признание номер две е, че забременях. Бях на петнайсет и баща ми едва не ме уби, когато разбра. Дори не подозирах, че съм бременна, докато не минах в четвъртия месец. Бях прекалено млада, неопитна и глупава и бе станало прекалено късно, за да направя нещо. Освен това бях бедна. И въпреки това сигурно щях да оставя бебето, дори и да бях разбрала за него по-рано.

— Ти роди ли това бебе? — Звучеше изненадано, но не осъдително. Имаше огромна разлика и Мади я почувства осезателно.

— Да, родих го. Макар че до вчера почти никой не знаеше за това. Отидох в друг град, където живях пет месеца, и я родих там. Беше едно малко момиченце. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, макар и да се опитваше да се владее. — Видях я само веднъж. Когато излязох от болницата, ми дадох снимката ѝ. Това беше всичко, което имах от нея, но един ден я изхвърлих. Страхувах се, че Джак ще я намери. Никога не му казах. Дадох детето за осиновяване и се върнах

вкъщи, сякаш нищо не се бе случило. Боби Джо знаеше, но не му пукаше. Продължихме да излизаме заедно.

— А бащата на бебето?

— Казах му, че съм бременна, но той не искаше и да чуе. Родителите му имаха железарски магазин и ни смятаха за голтаци. Не бях подходяща за сина им. Бяха го убедили, че детето е от някой друг. Мисля, че той не им повярва, но беше прекалено страхлив, за да се опълчи срещу тях. Обадох му се, когато се роди детето, но той не ми отговори. Три седмици по-късно загина в катастрофа, челен удар. Така и не разбра, че има дъщеря. Не знаех кой я е осиновил — продължи разказа си Мади след кратка въздишка. Оказа се по-трудно, отколкото бе очаквала. Бил взе ръката ѝ в своята и я стисна окуражително. Той все още нямаше представа какво ще последва. Смяташе, че Мади просто е решила да му разкаже тази история, която сигурно тежеше на сърцето и съвестта ѝ. — В онези времена документите за осиновяване се пазеха в тайна и нямаше начин да я открия, дори и да се бях опитала. Ожених се за Боби Джо, а осем години по-късно го напуснах. Разведохме се и аз се ожених за Джак. Знам, че сбърках, но така или иначе никога не му казах за нея. Страхувах се, че няма да ме обича, ако му кажа. — Тя едва не се задави от сълзите си и сервитьорът, който бе дошъл да вземе поръчката им, изчака на дискретно разстояние. — Никога не му казах — повтори Мади. — Това беше къс от моето минало, което аз самата не смеех да докосна. Дори се страхувах да мисля за това. — В очите на Бил също се появиха сълзи. — И вчера — усмихна се през сълзи Мади — тя влезе в моя офис.

— Кой? — Той не смееше да изрече предположението си, защото то изглеждаше толкова невъзможно, че нямаше смелост да го каже на глас. Подобни неща се случваха само в книгите и по филмите.

— Дъщеря ми. Казва се Лизи — отговори с гордост Мади. — Търсела ме е цели три години. Хората, които я осиновили, починали и след една година я върнали в сиропиталището в Ноксвил. Живеех в същия град, но дори не предполагах. Представяш ли си? А аз си мислех, че е някъде далече от мен, че живее добре и има родители, които я обичат. Сигурно би трябвало да знам, да го усетя със сърцето си — каза замислено Мади. Но нали най-сетне се бяха намерили. Само това имаше значение сега. — През всичките останали години живяла в домове на приемни родители. Сега е на деветнайсет и живее в

Мемфис. Учи в местната гимназия и работи като сервитьорка. Толкова е красива! Чакай само да я видиш! — произнесе с гордост Мади. — Вчера прекарахме пет часа заедно. Днес се върна в Мемфис, но смятам скоро да я доведе тук, ако няма нищо против, разбира се. Снощи ѝ се обадох. — Мади стисна ръката му и каза със задавен от възмущение глас: — И, знаеш ли? Тя ми каза... мамо.

Бил също стисна ръката ѝ. Историята го бе трогнала дълбоко.

— Как е успяла да те открие? — Знаеше, че е абсолютно искрена и очакваше да чуе края.

— Не съм сигурна. Предполагам, че е отишла в Гътлинсбърг, града, където е родена, за да разбере дали някой си спомня нещо. В свидетелството ѝ за раждане фигурира моята възраст. Ходила е в местните училища, докато е намерила учител, който да си спомня за мен. Научила е, че моминското ми име е Маделин Бомонт. Странното е, че никой не е направил връзка между онази Маделин и Мади Хънтър. Но все пак са минали почти двацет години и между тези две жени едва ли има много общи неща. Тя обаче си го помислила, докато ме гледала по телевизията. Странно нещо е кръвта, нали? Никога не съм разпространявала подробности от живота си. Няма много неща в него, с които да се гордея. — Всъщност, благодарение на Джак, тя определено се срамуваше.

— Напротив, има много неща, с които да се гордееш — възрази Бил и направи знак на сервитьора да ги остави сами за няколко минути.

— Благодаря ти, Бил. Предполагам, че е тръгнала по дирите ми, стигнала е до Чатануга и по някакъв начин е открила онова, което никой друг не е успял. Каза, че ме е гледала по новините и е прочела някъде моминското ми име. Тя много чете — добави гордо Мади и Бил се усмихна. Беше съвсем като истинска майка. Макар и с деветнайсет години закъснение. Но по-добре късно, отколкото никога. А дъщеря ѝ очевидно се бе появила в най-подходящия момент. — Преди няколко дни дошла в студиото и се опитала да се срещне с мен. — Изпратили я директно при Джак. Издал е нареждане всеки, който пита за мен, да бъде препращан първо при него — поясни тя. — Твърди, че било от съображения за сигурност, но едва сега осъзнавам, че определено е начин да ме контролира. Както мен, така и хората, които искат да ме видят. Той излъгал Лизи — продължи Мади, — че моминското ми име

не е Бомонт и че не съм от Чатануга. Не знам дали, защото не му е повярвала, или защото е много упорита, но все пак вчера тя успя да влезе по някакъв начин в сградата, под предлог, че е разносвачка на закуски и дойде направо в моя офис. Първо си помислих, че ще ме нападне. Имаше странно изражение на лицето и беше много нервна. След това ми разказа. Ами, това е всичко. Ето че сега имам дъщеря.

Мади цялата сияеше. Усещането беше невероятно и я правеше истински щастлива.

— Ама че история — възкликна Бил. После изглежда се сети нещо, защото попита: — И какво каза Джак за всичко това? Предполагам, че си му го разказала.

— Разбира се. Когато го попитах защо не ми е съобщил, той ме увери, че я е сметнал за изнудвачка, която се опитва да ме рекетира. Беше разярен от факта, че съм скрила съществуването на детето от него. И предполагам с право. Знам, че не беше честно от моя страна. Но много се страхувах, ако това може да бъде някакво извинение. И изглежда ненапразно. Нарече ме пропаднала жена, курва. И дори заплаши, че ще ме уволни. Каза, че не иска да има нищо общо с тази история. Но аз няма да позволя да загубя единствената си дъщеря, след като вече съм я намерила.

— Разбира се, че няма. Разкажи ми за нея. Красива ли е? Като майка си?

— Много повече. Бил, тя е прекрасна, толкова сладка, жива и обичлива. Никога не е имала истински дом, истински родители. Мога да направя много неща за нея. — Бил се надяваше само момичето да бъде толкова прилично и добро, колкото и Мади. Но независимо дали беше или не, той разбираше, че Мади копнее да бъде с нея.

— Джак каза, че няма да я пусне за нищо на света в къщата си. Освен това се притеснява да не стане скандал и това да се отрази върху имиджа ми.

— А ти притесняваш ли се?

— Никак — отвърна честно Мади. — Допуснала съм грешка. Случва се и на най-почтените хора. Мисля, че биха ме разбрали.

— От гледна точка на имиджа ти мисля, че ще има повече положителен, отколкото отрицателен ефект и далеч по-важни последици. Това е една изключително затрогваща история.

— Това е най-прекрасното нещо, което се случи в живота ми. Аз не заслужавам подобно щастие.

— Напротив, заслужаваш го — отвърна убедено Бил. — Каза ли на доктор Флауърс?

— Да, снощи. Тя бе много развълнувана.

— Не се изненадвам. Мади, аз също съм много развълнуван. Лизи сигурно е прекрасно момиче и ти я заслужаваш. Щеше да е трагедия да останеш без деца, а момичето има нужда от майка.

— Тя е толкова щастлива, колкото съм и аз.

— Впрочем, не съм изненадан от реакцията на Джак. — Кучи син. Непростимо е да ти говори така. Опитва се да те накара да се чувстваш виновна. Поведението му не бе изненада за никого от двамата. Поръчаха си обяд и поговориха за други неща. Не усетиха кога стана два и половина.

— Какво смяташ да правиш? — попита я Бил загрижено.

Мади трябваше да вземе решение какво ще прави с новооткритата си дъщеря. А съпругът — тиранин бе проблем, който нямаше да изчезне с магическа пръчка.

— Не знам. Мисля да отида до Мемфис за няколко седмици. Ще ми се да я преместя да учи тук.

— Мога да ти помогна да уредиш това. Нали ще ми кажеш, когато си готова?

— Благодаря ти, Бил. Въпросът с Джак все още не е решен. Той се страхува от скандал в таблоидите.

— И какво от това? Ти притесняваш ли се? — попита Бил.

Тя поклати глава.

— Мисля, че се притеснявам единствено от реакцията му. Той ще ме разпъне на кръст.

И двамата знаеха, че казва самата истина. Бил се тревожеше за Мади.

— Щеше ми се да не заминавам утре за Вайнярд — каза той угрижено. — Мога да остана тук, ако искаш, но не съм сигурен с какво мога да ти бъда полезен. Продължавам да мисля, че единственото решение е да го напуснеш.

— Знам. Но доктор Флауърс смята, че още не съм готова. Дълга му толкова много, Бил.

— Нима доктор Флауърс мисли така? — Той я изглежда подозрително и Мади се засмя.

— Не, но ме разбира защо не мога да го напусна.

— Все пак не изчакавай прекалено дълго, Мади. В близките дни той може да те нарани. Сигурно няма да се задоволи само с емоционален тормоз и ще ти посегне.

— Доктор Флауърс смята, че колкото по-независима ставам аз, толкова по-лош ще става Джак.

— Тогава какво чакаш? Няма смисъл да рискуваш. Мади, трябва да го напуснеш, колкото се може по-скоро.

Мади бе красива, интелигентна и талантлива. Всяка друга жена в страната ѝ завиждаше и искаше да бъде на нейното място. Всички мислеха, че е независима и може да се справи с всяка ситуация. Но насилието беше нещо много по-сложно. Мади бе затънала надълбоко в блатото и стоеше като парализирана, без да смее да помръдне. Животът ѝ сякаш бе забавил своя ход и колкото и да се опитваше, не можеше да ускори движението му. Чувството, че дължи на Джак живота си не я напускаше. Бил се страхуваше, че Джак може да я нарани по-силно, когато разбере, че не може повече да упражнява властта и контрола си над нея. Но Мади все още бе прекалено напласена и нерешителна, за да направи каквото и да било. За да остави Боби Джо са ѝ били необходими цели осем години. Бил можеше само да се надява, че този път няма да чака толкова дълго.

— Ще ми се обадиш ли във Вайнярд, Мади? Безпокоя се за теб. — Беше истина. Той се тревожеше за нея много повече, отколкото самата Мади разбираше или очакваше. Все още тъгуваше за жена си и беше обсебен от мисълта за нея, докато довършваше книгата си. Но напоследък се улавяше, че все по-често мисли за Мади.

— Ще ти се обадя в офиса. — Той се страхуваше да ѝ звъни вкъщи и с това да прибави към оръжията, с които я атакуваше Джак, и една необоснована ревност.

— Аз също ще ти се обадя, обещавам. Бъди спокоен, всичко ще бъде наред. Вероятно ще отида до Вирджиния за няколко дни. Щеше ми се да взема и Лизи със себе си, но мисля, че Джак няма да позволи.

— Желая ти само да се измъкнеш невредима — навъсено каза Бил. Нямаше никакви лични отношения или романтични подбуди. Но не можеше да наблюдава спокойно как измъчват друг човек и беше

решен да направи всичко, за да ѝ помогне. Понякога това му напомняше безкрайните месеци, когато жена му бе държана като заложница. Напразно очакваше новини от нея и беше разярен от факта, че не може да направи нищо, за да я освободи. Точно това бе причината, накарала го накрая да предприеме решителни действия. И със своята наивност я беше убил или поне се чувстваше отговорен за смъртта ѝ. Ситуацията с Мадри бе подобна.

— Бъди внимателна — помоли я той, докато я изпращаше до колата. — Не прави нищо, което може да те изложи на опасност. Може би още не е настъпило времето да го напуснеш. Но не бива да действаш прибързано, Мадри. Не се опитвай да му доказваш нещо или да печелиш неговото доверие. Всичко, което трябва да направиш, е да си тръгнеш, когато се почувстваш готова за това. Той никога няма да те пусне доброволно, няма да те освободи. Ти сама трябва да го направиш и да тичаш като дявол от тамяна, да тичаш, докато стигнеш границата, докато прескочиш стената. В известен смисъл бе изпаднала в положението на хората, които живеяха отвъд желязната завеса.

— Знам това. В деня, в който напуснах Боби Джо, оставих халката си на кухненската маса и избягах. Трябваша ми месеци, за да открие къде съм, но тогава Джак се бе погрижил за мен. В началото, когато започнах работа в мрежата, бях по-строго охранявана и от папата.

— Може би ще се наложи да го направиш още веднъж. Не искам да ти се случи нещо лошо. Не искам той да те нарани. — Или, пази Боже, да те убие, ако превърти — помисли си Бил, но не посмя да го изрече на глас, макар и да смяташе, че Джак е способен на това. Според него той беше човек без етика, без душа, без угризения на съвестта. — Пази се — повтори той. Усмихна ѝ се, като се сети за дъщеря ѝ. — Мамо, значи. Харесва ми да те видя в ролята на майка. Да мисля за теб като за майка. Отива ти.

— И на мен ми харесва. Чувствам се страхотно. — Мадри действително сияеше.

— Тогава се наслаждавай на усещането. Защото го заслужаваш. — Бил я прегърна топло и остана да гледа след колата.

Два часа по-късно в офиса ѝ пристигна огромен букет цветя в бледорозов цвят, със завързани към тях бледорозови балони, а също и едно плюшено розово мече. На картичката пишеше: „Поздравления за новата ти дъщеря. С обич, Бил“.

Мади пхна картичката в чекмеджето си и се усмихна, докато гледаше цветята. Беше много мило от негова страна. Позвъни, за да му благодари, но тъй като още не беше се прибрал, остави съобщение на телефонния секретар.

Все още се усмихваше на цветята, когато около половин час по-късно в офиса ѝ влезе Джак.

— Това пък какво е, по дяволите? — попита той, забелязал розовите балони и мечето. Лесно можеше да отгатне значението им.

— Просто шега. Нищо особено.

— Така значи. И кой ти ги изпрати? — Той потърси с очи картичка, но не я намери. Мади се чудеше кого да измисли.

— Моята лекарка — изрече неубедително тя първото, което ѝ дойде наум и веднага осъзна, че не биваше да го казва. Това не беше правилният отговор. Преди години беше ходила веднъж на психоаналитик, но Джак се бе възпротивил с довода, че докторът не бил достатъчно компетентен. Беше по-лесно да престане да ходи на психоанализа, отколкото да спори с него. Сега осъзнаваше, че това също е било част от плана му да я изолира от хората.

— Кога започна да ходиш пак?

— Всъщност не ходя. Тя ми е само позната, приятелка. Запознахме се в Комисията за защита на жените от насилие.

— Спести си обясненията. И какво представлява? Сигурно е някоя боркиня за правата на жените?

— Жената е на осемдесет години и има внуци. Всъщност е много интересна.

— Обзалагам се! Някаква изкуфяла бабичка! Между впрочем, ако си отваряш устата пред непознати хора, скоро ще започнеш да четеш за себе си в жълтите вестници. И се надявам, че когато това се случи, много ще се забавляваш, защото няма да има какво друго да правиш, ще бъдеш без работа. Така че на твое място бих си държал устата затворена. И на малката кучка от Мемфис кажи същото, в противен случай ще ѝ насиня задника заради клевета.

— Няма клевета. Тя наистина е моя дъщеря — възрази Мади доста спокойно. — Има право да говори. Но обеща, че ще мълчи. И, моля те, не я наричай кучка, Джак. Тя ми е дъщеря.

Джак се обърна и я погледна злобно.

— Няма да ми казваш какво да правя. Не забравяй, че те притежавам.

Мади понечи да му отговори, но в същия момент влезе секретарката ѝ.

В това се състоеше проблемът. Ключът към загадката. Джак смяташе, че тя е негова собственост. През последните девет години му бе позволила да вярва в това, защото тя самата го вярваше. Но това нямаше да продължава повече. Може все още да не ѝ стигаше смелостта да му се противопостави открито, но поне го осъзнаваше напълно ясно.

Малко след това Джак излезе. Почти веднага иззвъня телефонът. Беше Бил.

— Обичам цветята — каза Мади, леко разтреперана от посещението на мъжа си. Добре, че се бе сетила да скрие картичката, иначе щеше да стане много по-лошо. — Много мило от твоя страна. Благодаря ти, Бил. И за обяда също.

— Вече ми липсваш — отговори той. Гласът му звучеше ентузиазирано и съвсем младежки. Не беше изпращал цветя на никоя друга жена, освен на съпругата си. Но искаше да отбележи по някакъв начин невероятното събитие — неочакваната поява на дъщеря ѝ. Знаеше колко голямо значение има то за Мади и беше трогнат от факта, че тя го бе споделила с него. Беше трогнат от доверието ѝ. Никога нямаше да я предаде. Искаше да ѝ помогне. Бяха приятели.

— Сигурно ще ми липсваш още повече, когато замина. — Беше смешно и странно да го каже. Но на Мади също щеше да ѝ липсва Бил. Започваше да свиква да се осланя на него или поне на усещането, че той е наблизо, макар да не се виждаха така често. Но бяха започнали да се чуват всеки ден. Докато той беше във Вайнярд, можеха също да се чуват всеки ден, с изключение на уикендите, по разбираеми причини. Беше прекалено опасно.

— След две седмици ще се върна. Бъди внимателна дотогава.

— Добре, обещавам. Желая ти приятно прекарване.

— Нямам търпение да видя Лизи.

Мади не бе осъзнавала досега каква огромна част от съществото ѝ липсва. И сега, когато тази част се бе завърнала, тя го разбираше с цялата си душа и сърце.

— Скоро ще я видиш, Бил. Пази се — отвърна тя, затвори и се загледа през прозореца. Мислеше за Бил и за цветята, които ѝ бе изпратил. Той беше добър човек, добър приятел и тя бе благодарна на съдбата, че ги бе срещнала.

Колко странно нещо беше животът понякога. Взема ти нещо, но затова пък ти дава друго. Тя беше губила толкова много в своя живот, а после бе намирала други хора, други места, други неща. Сега чувстваше, че миналото ѝ се бе завърнало. Надяваше се единствено съдбата да бъде благосклонна към нея. Защото този път трябваше да мисли и за детето си. Да осигури бъдещето ѝ.

Бил също гледаше през прозореца и размишляваше над проблемите на Мади, макар и по друг начин. Той се молеше за нейната сигурност. Всичко му подсказваше, че тя се намира в голяма опасност. Далеч по-голяма, отколкото сама предполагаше.

ГЛАВА 14

Двете седмици, през които отсъстваше Бил, минаха доста спокойно. Мади и Джак прекараха уикенда на ранчото във Вирджиния, а когато бяха там, той винаги бе в добро настроение. Наслаждаваше се на конете и на фермата си, а и няколко пъти летя до Вашингтон, за да се среща с президента. Когато го нямаше или яздеше навън, Мади се обаждаше на Бил във Вайнярд.

— Как се държи Джак? — попита я загрижено той.

— Всичко е наред — увери го Мади.

Не прекарваше прекрасно, но поне не се чувстваше застрашена. Всъщност това бе обичайната му практика. Винаги след периодите, когато се бе държал отвратително, Джак укротяваше топката и ставаше нежен и мил. Сякаш за да ѝ докаже, че всичко е било плод на нейното въображение, както бе отбелязала и доктор Флауърс. Това беше класическата схема на „Синята брада“. Ако Мади се опиташе да се възроптае, щеше да ѝ се изсмее и да каже, че е луда. Тя самата щеше да се чувства такава. Във Вирджиния той правеше точно това. Преструваше се, че не е ядосан заради дъщеря ѝ, макар да бе заявил категорично, че Мади не бива да ходи до Мемфис. Можело да я разпознаят, а и освен това там било много горещо. Искал да остане при него.

Джак се държеше така влюбено, беше толкова внимателен и нежен. Поведението му сега нямаше нищо общо с грубостта му в Париж. Но Мади повече не спореше с него, а и доктор Флауърс я бе предупредила, че това само по себе си ще го накара да я подозира. Така че когато отговори на Бил, че се чувства сигурна, беше напълно откровена.

— Как върви книгата?

— Свърших я — отвърна гордо той при последния им разговор. И двамата нямаха търпение да се върнат във Вашингтон. А и Комисията имаше насрочена среща за понеделник. — Сам не мога да повярвам.

— А аз нямам търпение да я прочета.

— Трябва да знаеш, че не е особено забавно и приятно четиво.

— Не очаквам да бъде, но съм сигурна, че е чудесна. — Мади знаеше, че няма никакво основание да се гордее с него, но въпреки волята си усещаше точно това. Чувство на гордост.

— Ще ти дам едно копие веднага след като бъде преписана на чисто. Нямам търпение да чуя мнението ти.

Настъпи неловко мълчание. Бил не беше сигурен какво точно иска да ѝ каже, но беше мислил много за нея и постоянно се тревожеше.

— Нямам търпение да те видя, Мади. Чувствам се ужасно.

— Не се тревожи. Наистина съм добре. Другата седмица Лизи ще дойде във Вашингтон. Вече ѝ разказах за теб.

— И какво си ѝ казала за мен? — озадачи се той. — В нейните очи аз сигурно съм някаква праисторическа отживелица. Паметник от каменната ера, при това не особено вълнуващ.

— За мен си. Ти си най-добрият ми приятел, Бил. — Наистина беше така. Чувстваше го много по-близък от всеки друг, с изключение на Грег, който обаче живееше в Ню Йорк и си имаше нова приятелка, но въпреки това все още ѝ се обаждаше, ако успееше да я намери сама. Когато Джак вдигаше телефона, той никога не ѝ даваше слушалката, нито пък ѝ казваше, че някой я търси. Затова двамата с Бил бяха много внимателни по отношение на разговорите си. Избираха винаги времето, когато бяха сигурни, че Джак отсъства.

— Ти също си ми много скъпа.

Бил не знаеше какво да каже. Беше объркан по отношение на чувствата си към Мади, която приемаше отчасти като дъщеря, отчасти като приятел, отчасти като красива жена и всичко това в една объркана комбинация. Тя изпитваше същото към него. Понякога го възприемаше като брат, друг път се плашеше от чувствата си към него. Но никой от двамата не правеше опити да открие или обясни онова, което изпитваха един към друг.

— Хайде да обядваме след срещата на Комисията в понеделник. Ще можеш ли?

— С удоволствие.

Мади бе доста объркана от вниманието на Джак през последния уикенд, прекаран във Вирджиния. Донесе ѝ цветя от градината, закуска

в леглото, излезе на разходка с нея и непрекъснато ѝ повтаряше колко е важна за него. А когато правеха любов, беше по-нежен и по-ласкав от всеки друг път. Сякаш насилието и грубостта му бяха плод на фантазията ѝ. Мади се почувства виновна заради нещата, които бе наговорила на Грег и Бил, за впечатлението, което бе оставила у тях за своя прекрасен съпруг. Дори започна да се чуди дали всичко не беше по нейна вина. Може би тя самата бе предизвикала този невероятно мил, любящ и добър мъж да се държи така с нея.

Мади се опита да обясни на доктор Флауърс всичко това на сутринта, когато се прибраха във Вашингтон. Но психиатърката ѝ отвърна строго и доста загрижено:

— Внимавай, Мади. Много внимавай. Виж се какво правиш. Отново попадаш в клопката му. Той знае какво мислиш и те кара да се чувстваш виновна, да си втълпиш, че всичко е по твоя вина.

Прозвуча ѝ доста неестествено и Мади съжали за Джак, докато я слушаше. Беше го представила толкова лош и зъл, че дори доктор Флауърс ѝ бе повярвала. Но не каза нищо на Бил по време на обяда, защото се страхуваше, че той ще ѝ наговори същите неща като психиатърката. Говореха главно за книгата му. Бил я бе продал още преди няколко месеца на едно издателство посредством литературен агент.

— Какви са плановете ти за есента? — попита я внимателно той, очаквайки да чуе, че най-сетне е решила да напусне съпруга си. Но Мади не спомена нищо за раздяла по време на обяда. Изглеждаше щастлива и спокойна. Затова Бил реши, че нещата са се оправили и тръгнали на добре. Но продължаваше да се страхува за нея. Също като доктор Флауърс и той се опасяваше, че Джак е успял отново да я подмами в капана си и да я задържи там завинаги. Мади не пророни нито дума за напускане.

— Искам да се опитам да вдигна отново рейтинга. Спаднал е катастрофално. Мисля, че за всичко е виновен Брад, но Джак смята, че и аз съм се отпуснала и не полагам достатъчно усилия. Укори ме, че репортажите ми били сухи и отегчителни. Ще потърся нещо по-специално тази есен, за да вдъхна малко повече живот на предаването.

Както обикновено Джак обвиняваше нея за нещо, за което тя нямаше и капчица вина, но Мади очевидно бе склонна да му вярва. Не защото беше глупава. По-скоро беше като хипнотизирана. Но докато

човек сам не осъзнае проблема си, никой не може да му помогне. А Мади вече беше съвсем близо до момента, в който щеше да прогледне.

Бил се изкушаваше да се обади на д-р Флауърс без нейно знание и да я разпита какво става. Но знаеше, че докторката е етичен човек, освен това Мади беше нейна пациентка. Едва ли щеше да му каже нещо. Със сигурност нямаше да обсъжда Мади и поведението ѝ с него и той много добре разбираше мотивите ѝ. Просто трябваше да изчака, да наблюдава какво става и да се притече на помощ тогава, когато Мади има нужда от него. Но за момента това не бе необходимо. Отново си припомни за Маргарет, за дългите месеци на очакване и бездействие, когато можеше да я спаси и върне обратно. Невредима. Онова, от което най-много го болеше, беше бездействието. Този път Бил не искаше да повтори същата грешка, като изплаши врага с намесата си. Знаеше по-добре от всички, че Джак е труден опонент. Приличаше му на терорист с изключителни качества и умения, като онези, които бяха отвлели жена му. Бил искаше да спаси Мади. И се надяваше този път да успее да го стори навреме.

Работата в Комисията напредваше и те се договориха да се срещат по-често. Първата дама беше привлякла шест човека, които бяха разработили кампания за есента, включваща даване на гласност за домашния терор и престъпленията срещу жени. Имаха и шест различни рекламни клипа. Сформираха се и подгрупи. Бил и Мади бяха в подкомисията по изнасилванията и нещата, които научиха в нея, бяха ужасяващи. Имаше и друга подкомисия, която се занимаваше с убийствата, но нито той, нито тя искаха да участват в нея.

В съботата, след като се завърнаха във Вашингтон, дойде Лизи. Мади я заведе в „Четири сезона“, като покани Бил да пие чай с тях. Той бе силно впечатлен от момичето. Беше невероятно красива. А като се имаха предвид обстоятелствата, при които бе израснала, беше изключително интелигентна и начетена. Ходеше с ентузиазъм на училище, харесваше ѝ да учи в градския колеж в Мемфис, беше настървен читател и поглъщаше книгите като топъл хляб.

— Искан ми се да я взема следващия срок в Джорджтаун — сподели Мади, докато седяха в чайната. Според Лизи би било чудесно да живее близо до майка си.

— Имам известни връзки, бих могъл да ти помогна — предложи Бил. — Какво искаш да изучаваш, Лизи?

— Външна политика и комуникации — отвърна тя, без да се замисли.

— Щеше да бъде хубаво, ако можех да я заведа в студиото, но за жалост е невъзможно — продължи Мади със съжаление. Дори не бе казала на Джак, че Лизи е в града и нямаше подобно намерение. Бе така добър напоследък, че не искаше да го разстройва. Говореше, че ще отидат отново в Европа през октомври, но Мади не бе споделила с Бил за тези му планове.

— Ако Лизи дойде да учи тук, ще ѝ наема малък апартамент в Джорджтаун.

— Ще трябва да се увериш дали е безопасно — каза угрижено Бил. И двамата бяха ужасени от статистиката, която показваше огромно число изнасилвания. Бяха научили тези данни в Комисията.

— Не се притеснявай, ще проверя, разбира се — кимна Мади, мислейки си за същото. — Сигурно ще живее със съквартирантка. — Лизи отиде до тоалетната и Бил сподели с Мади, че я намира за много красива.

— Страхотна е! Чудесно момиче. Сигурно много се гордееш с нея — усмихна се той.

— Така е, въпреки че нямам никакво право. Смяташе да заведе довечера Лизи на театър. Беше казала на Джак, че ще ходят на вечеря по женски. Не му стана много приятно, но понеже беше свързано с първата дама, ще не ще се съгласи.

Лизи се върна на масата и продължиха разговора за училището и за планове да я прехвърлят във Вашингтон, за да бъде близо до майка си. Звучеше като приказка, която бе на път да се превърне в реалност.

Бил беше напълно убеден, че те го заслужават. Тръгнаха си около пет часа. Мади заведе Лизи в хотела и се върна у дома, за да види Джак и да се преоблече за театъра. Щяха да гледат новата постановка на „Кралят и аз“ и Мади бе силно развълнувана, защото това щеше да бъде първото посещение на Лизи на мюзикъл. Имаха толкова много неща да наваксват, толкова пропуснати и неосъществени желания, че тя нямаше търпение да започне.

Когато се прибра вкъщи, Джак си почиваше и гледаше някакво второстепенно предаване по собствения си канал. Дори то бе с висок рейтинг от тяхното с Брад, но Джак отказваше да се съгласи, че за всичко е виновен новият ѝ асистент. По негови думи той бе най-добрият репортер. Решението му да уволни Грег предизвика истинска катастрофа. Но ако някой допускаше грешки, то това бе само Мади. Продуцентът и режисьорът бяха на нейна страна, но се страхуваха да го кажат на Джак. Никой не обичаше да кръстосва шпаги с него. Имаше опасност да загуби работата си.

Джак щеше да вечеря с приятели, макар и да не обичаше да излиза през уикендите без Мади. Но се примири с положението и дори я целуна, преди да излезе. Мади бе очарована, че е толкова мил. Този път се оказа много лесно. Не знаеше какво да мисли. Може би лошите времена бяха останали далеч в миналото и вече всичко беше наред!

Взе Лизи от хотела и отидоха направо в театъра. Лизи бе като малко момиченце, попаднало за пръв път в театър. Когато пиесата свърши, тя дълго и възторжено ръкопляска.

— Това беше най-хубавото нещо, което съм гледала някога, мамо — каза ентусиазирано Лизи, докато излизаха от театъра. В същия момент Мади забеляза непознат мъж с фотоапарат, който ги наблюдаваше. Последва кратко присвятие и после той изчезна. Не беше кой знае каква беля, помисли си Мади. Сигурно беше турист, който я бе разпознал в тълпата, и бе решил да я снима за спомен. Тя бързо забрави за случилото се. Беше прекалено заета да говори с Лизи, за да се притеснява за каквото и да било. Прекараха една чудесна вечер.

Мади я закара до хотела и преди да се разделят, прегърна я силно и ѝ обеща да я вземе на другата сутрин за закуска. Щеше да скрие още веднъж Лизи от Джак, макар и да не обичаше да го лъже. Възнамеряваше да му каже, че отива на църква. Той никога не ходеше с нея. Същата сутрин Лизи летеше обратно за Мемфис и Мади щеше да прекара деня със съпруга си. Беше планирала всичко внимателно. Мади бе така превъзбудена от вечерта, прекарана с дъщеря си, че се прибра у дома в прекрасно настроение. Джак седеше в дневната и гледаше новините, когато тя влезе. Тя му се усмихна, все още въодушевена от чудесната вечер.

— Забавлява ли се? — попита най-невинно той, когато тя седна до него на дивана. Мади кимна с усмивка.

— Беше интересно — излъга с неудоволствие тя, защото не обичаше да го прави, но знаеше, че не може да му признае истината. Беше ѝ забранил категорично да се вижда с дъщеря си.

— Кои бяха?

— Филис, разбира се, и повечето от жените в Комисията. Те са интересна група хора — отвърна бързо Мади, в стремежа си да смени темата на разговор.

— Филис беше там? Интересно, много интересно. Току-що я видях по новините в един храм в Киото. Тази сутрин заминаха с президента за Япония. — Мади го изглежда стреснато. Не знаеше какво да каже. — Та сега, мила моя, ще ми кажеш ли с кого всъщност беше тази вечер? Приятелче ли имаш? Чукаш ли се с него?

Той я сграбчи за гърлото и я стисна силно. Мади се опитваше да не се паникьосва и го гледаше право в очите.

— Никога няма да направя такова нещо — отвърна тя, чувствайки, че въздухът ѝ свършва.

— Тогава къде беше? Този път се опитай да ми кажеш истината.

— Бях с Лизи — прошепна Мади.

— Коя е пък тази, по дяволите?

— Дъщеря ми.

— О, Господи! — изкрещя Джак и я отблъсна с все сила от себе си. Мади падна на дивана и с облекчение си пое въздух. — И защо си довела малката пачавра тук?

— Тя не е пачавра — отвърна тихо Мади. — Тя ми е дъщеря. Искях да я видя.

— Съвсем скоро ще видиш себе си на първа страница на вестниците. Казах ти да стоиш далеч от нея!

— Ние се нуждаем една от друга — отвърна просто Мади. Джак я изглежда злобно. Направо побесняваше, когато тя не се подчиняваше на заповедите му.

— Казах ти за твое добро, че не можеш да си го позволиш. Ако мислиш, че рейтингът ти сега е нисък, почакай да видиш какво ще стане, когато някой надуши тази история. Най-вероятно тя самата ще я разкаже.

— Всичко, което тя иска, е да ме вижда. Не желае никаква публичност — отвърна спокойно Мади. Съжаляваше, че го бе излъгала. Но той не ѝ бе оставил много възможности за избор. Именно забраната му да вижда Лизи я бе подтикнала към тази лъжа.

— Ти така си мислиш! Как може да си толкова глупава? Почакай само, докато започне да ти иска пари, ако вече не го е направила. Направи ли го? — Той присви очи, докато я гледаше. — Знаеш ли, оказа се, че ти ми носиш повече неприятности, отколкото удоволствия. Ако не е едно, ще е друго. И къде е сега въпросната ти дъщеря?

— В хотел. В „Четири сезона“.

— Виж ти! Много шик. И ще ми разправяш, че не се интересува от парите ти?

— Казвам ти: тя иска само да има майка — опита се да го успокои Мади, но той изглежда бе полудял. Закрачи нервно из стаята, сетне спря и я загледа с ярост и презрение.

— Ти непрекъснато правиш нещо, за да ме ядосаш, нали, Мад? Ако не е великата ти реч за онази малоумна патка, която си срязва вените, ще бъде рейтингът ти, който пада главоломно. Сега пък това. Скоро ще се провалиш напълно, Мад, Да видим дали няма да изляза прав. И когато това стане, повярвай ми, горчиво ще съжаляваш. — Не каза нищо повече. Качи се горе и тръшна вратата на банята. Мади остана да седи в дневната, чудейки се как да му обясни какво означава всичко това за нея и колко много съжалява, че е трябвало да го излъже и обиди. Беше изцяло нейна грешка. Беше скрила от него, че има бебе. Може би ако му бе казала от самото начало, нямаше да бъде толкова ядосан сега. Щеше да му се извини, да го помоли да ѝ прости. Но нямаше да позволи да ѝ отнемат дъщерята.

Мади се качи горе и светна лампите, за да се преоблече. Джак лежеше със затворени очи. Но Мади беше сигурна, че не спи. Когато легна до него, той проговори, без да си отваря очите.

— Мразя, когато ме лъжеш. Имам чувството, че повече не мога да ти вярвам. Винаги правиш така, че да ме нараниш и обидиш.

— Съжалявам, Джак, извинявай — каза Мади и го погали по лицето, забравяйки напълно, че преди по-малко от половин час той едва не я удуши. — Не исках да те ядосам и да те разстроя. Но наистина искам да я виждам.

— Казах ти, че не искам да го правиш. Не можеш ли да го проумееш с тъпата си глава? Първо, никога не съм искал да имам деца, нито пък ти — каза той, отвори очи и я погледна. — И със сигурност не искам да имам нищо общо с някаква си деветнайсетгодишна уличница от Мемфис.

— Моля те, не я наричай така — помоли Мади. Само ако можеше да ѝ прости, задето го бе излъгала, задето го бе предала и най-неочаквано се бе появила с незаконородено дете седем години след брака им. Беше прекалено. Нещо, което трудно можеше да бъде преглътнато. Но защо Джак не се държеше като Бил. Той наистина хареса Лизи, когато я видя.

— Искам да спреш да я виждаш — каза Джак, като я гледаше осъдително и строго. — Дължиш ми много, Мад. Никога не си ми казвала, че тя съществува и аз искам тя отново да изчезне от нашия живот. На нея не ѝ дължиш нищо, та ти дори не я познаваш.

— Не мога да направя това. Аз повече не мога да имам деца. Тя е единственото ми дете и никога няма да я изоставя.

— Дори ако това ти струва брака? — попита заплашително Джак.

— Това ли искаш да ми кажеш? — попита ужасено Мади. Заплашваше я съвсем открито. Насилваше я да направи избор, който щеше да разбие сърцето ѝ. Мади не искаше да се разделя с него. През последните няколко седмици Джак беше толкова добър и мил, че бе започнала да вярва, че нещата помежду им са се оправили и са тръгнали на добре. И ето че се случи това. Щеше ѝ се да не беше го лъгала и въобще да не бе водила Лизи на театър.

Но така жадуваше да види дъщеря си, че не можа да измисли нищо друго, освен да го излъже.

— Да, точно това — отговори Джак на въпроса ѝ дали Лизи ще бъде причина за края на брака им. — Твоето копеле не е част от нашата сделка. Ти влезе в този брак с лъжа. Каза ми, че никога не си имала деца. Ти ме излъга. Бих могъл да анулирам брака ни заради това.

— След седем години? — поклати удивено глава Мади.

— Ако докажа, че си ме излъгала и че продължаваш да ме лъжеш, което всъщност правиш, а аз мога да го докажа, бракът ни ще се разтрогне. По-добре помисли върху това, преди да я влачиш със себе си в бъдеще. Помисли си сериозно, Мади.

С тези думи Джак се обърна, затвори очи и пет минути по-късно вече хъркаше. Мади продължи да го наблюдава. Не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи. Не искаше да загуби отново Лизи. Не можеше да стори такова нещо нито на детето си, нито на самата себе си. Но не искаше да изгуби и Джак. Той наистина ѝ бе дал толкова много. Лошото му отношение и насилието, за което го бе обвинявала, бяха започнали да ѝ изглеждат плод на въображението ѝ, докато Лизи не беше. Мади имаше чувството, че тя се е държала лошо с Джак, и че всъщност той е жертвата. Тя дълго лежа така. Размишляваше над ситуацията. Бе излъгала съпруга си и се чувстваше виновна затова.

Но на сутринта все още не бе намерила отговор. Обясни му, че ще отиде да се види с Лизи, да закусят заедно и да я изпрати. Можеха да говорят след това. Имаха цял ден на разположение.

— Ти по-добре ѝ кажи, че никога повече няма да се видите. Играеш си с огъня, Мад! С мен и с пресата. Това е доста висока цена заради едно хлапе, което дори не познаваш и което няма никак да ти липсва, ако още днес го целунеш за сбогом.

— Казах ти, Джак — отговори честно Мади. Не искаше да го лъже повече. Щеше да е още един грях, прибавен към всички останали. — Не мога да направя подобно нещо.

— Трябва!

— Не мога да постъпя така с нея.

— Но можеш да постъпиш така с мен, нали? Е, това ми говори много. Сега разбирам какво значи мислиш за нашия брак. — Колко измъчен и огорчен изглеждала, докато го казваше. Като истински невинна жертва.

— Не постъпваш разумно — опита се да го убеди Мади, но той я прекъсна рязко. Погледът му бе изпълнен с отвращение и гняв.

— Разумен ли? Ти будалкаш ли ме? Майтапи ли си правиш? Наркотици ли вземаш? Изобщо на себе си ли си? Искаш да бъда разумен, когато ми стоварваш на главата едно копеле, без дори да си ми казала, че го имаш?

— Сбърках, Джак, съгласна съм. Но аз не те питам дали да я виждам. Аз искам да я виждам.

— Тогава значи си много по-луда, отколкото си мислех. Какво ще кажеш за един семеен портрет на първата корица на „Пийпъл“? Ще ти

бъде ли достатъчно? Защото това ще стане рано или късно. И тогава ще трябва да си вземеш сбогом с публиката.

— Може би не — отвърна спокойно Мади. — Може би те ще ме разберат много повече, отколкото ти ме разбираш.

— Дрън — дрън! Глупости! За Бога, няма ли да дойдеш най-сетне на себе си?

Спориха така около половин час. После Джак излезе, за да играе голф със съветниците на президента, но не и преди да предупреди за последен път Мади да не се вижда с Лизи. Когато отиде в хотела, Лизи веднага забеляза, че майка ѝ изглежда разстроена и разтревожена и я попита за причините. Мади не ѝ каза за скандала с Джак и че повече няма да се виждат. Не искаше да я натъжава. Вместо това обеща да я вземе скоро за друг уикенд и да ѝ съобщи какво е направила за преместването ѝ в Джорджтаун. Прегърнаха се и се целунаха за довиждане. Мади ѝ даде пари за таксито до летището, но въпреки че настояваше, Лизи не взе нито стотинка повече от необходимото. Беше решила твърдо да не взема нищо от майка си, освен за самолетния билет, хотела и таксито до летището. Мади бе предложила да ѝ открие банкова сметка, но Лизи бе отказала категорично. Не искаше да я използва. Но дори и да кажеше това на Джак, той никога нямаше да ѝ повярва.

Тя се върна по обяд, но Джак все още не беше се прибрал. Мади използва отсъствието му и се обади на Бил, за да му разкаже всичко, което се бе случило.

— Грешката беше моя — завърши Мади. — Не трябваше да го лъжа.

Но Бил не бе съгласен с нея.

— Кучият му син! Значи претендира, че е жертва. Но той не е, Мади! Ти си жертвата. Защо не можеш да го проумееш? — Бил беше ядосан повече от всякога. Говориха почти час и накрая Мади звучеше още по-объркано. Сякаш не можеше да разбере какво ѝ казва. Бил се зачуди дали някога изобщо щеше да успее да се освободи от веригите си. Вместо да върви напред, тя вървеше назад.

Джак се върна у дома привечер и не продума за Лизи. Мади не знаеше това добър или лош знак е, но направи всичко възможно, за да

го умилостиви и да му достави удоволствие. Сготви вкусна вечеря, разправя му разни весели неща. После правиха любов и той беше много по-нежен и мил от всякога, което я накара да се чувства още по-виновна, затова че го бе направила нещастен.

На другия ден опасенията на Джак се оправдаха. Цялата история бе новина номер едно във вестниците. Снимката, която мъжът пред театъра бе направил, се мъдреше на първа страница на всички таблоиди в най-различни големини и варианти. Някои разказваха, други само се догаждаха за историята. Основното заглавие с огромни букви беше:

МАДИ ХЪНТЪР И НЕЙНАТА ОТДАВНА ИЗГУБЕНА ДЪЩЕРЯ

С главни букви следваха малкото факти, които бяха успели да изровят от рода на това, че на петнайсет години е родила момиченце, което е дала за осиновяване. Имаше няколко интервюта с Боби Джо и с една учителка от старото ѝ училище. Таблоидите си бяха свършили добре работата.

Джак влетя в офиса и хвърли вестниците в лицето ѝ.

— Е, какво ще кажеш? Прелестно, нали? Предполагам, че си много горда? И какво, по дяволите, ще правим сега? През последните девет години те продавахме на публиката като Дева Мария, но ето че сега приличаш точно на онова, което си, Мад. Една обикновена курва. Мамка му, защо не ме послуша?

На снимката с Лизи двете бяха като близначки, толкова много си приличаха. А Джак изглеждаше като разярен бик, набоден от всички страни с шпаги. Но станалото станало. Не можеха да го поправят.

Мади се обади на Лизи в Мемфис, за да я предупреди, и когато Джак най-после излезе, звънна на доктор Флауърс, а след това и на Бил. И двамата ѝ казаха почти едно и също. Опитаха се да я убедят, че това не е нейна грешка и че не е чак толкова страшно, колкото си мисли. Зрителите я харесват и обичат. Тя е добър човек и е допуснала грешка, когато е била много млада. Това дори може да ги накара да я заобичат още повече. Защото ще я разберат и приемат като една от тях.

Снимката им с Лизи всъщност беше много хубава. Двете бяха прегърнати. Но Джак бе направил всичко възможно, за да я накара да се чувства ужасно виновна. Лизи се разплака, когато ѝ се обади.

— Съжалявам, мамо. Не исках да ти причиня неприятности. Джак сигурно е бесен? — Тя се тревожеше за Мади. Не харесваше Джак още от първата им среща и смяташе, че е жесток. Имаше нещо злоещо в него.

— Не е щастлив, но ще се оправи.

— Ще те уволни ли?

— Не мисля. Освен това съветът на директорите едва ли ще му позволи. Ще е проява на дискриминация. — Но Джак можеше да я уволни по морални причини. Дали щеше да го направи или не, нямаше значение. Мади се чувстваше много зле, защото му бе причинила такава болка. — Ще го преживеем някак. Само ми обещавай да не говориш с никакви репортери.

— Заклевам се. Никога не съм говорила и няма да говоря! Няма да направя нищо, с което да ти навредя. Обичам те, мамо. — Лизи плачеше и Мади направи всичко, което можа, за да я ободрят.

— И аз те обичам, скъпа. И ти вярвам. Бъди подготвена, защото ще ти досаждат. На мен също. Но ти не се тревожи.

Клюкарските телевизионни предавания и вестникарите я подгониха още следобед. И мрежата закипя като разбутан мравуняк. Всяко списание в страната звънеше и искаше интервю с Мади Хънтър.

— Може би трябва да им дадем това, което искат — предложи накрая шефът на отдела за връзки с обществеността. — Какво лошо ще стане? Е, имала била бебе на петнайсет години. Случвало се е и на други момичета. Не го е убила, за Бога, а и от това може да излезе доста добра история, от която можем да извлечем само полза, ако я продадем добре. Какво мислиш, Джак?

— Мисля, че искам да я ритам по задника оттук до Ноксвил. Ето това мисля — отговори Джак. Никога не беше бил толкова бесен, нито бе имал причина да бъде. — Тя е една глупачка, дори само заради факта, че приема тази малка кучка да ѝ бъде дъщеря. Майка! Какво по дяволите означава това в случай като този? Чукала се веднъж с някакъв си пъпчив дангалак, родила и захвърлила детето си минути след това. А сега ми се разхожда наоколо, чиста и невинна като мадона и се хвали, че има дъщеря. По дяволите, една котка е много по-свързана е

котенцата си, отколкото Мади с малката кучка от Мемфис. Според мен девойчето се е прицелило към парите пи Мади. Ще я изнудва, а нашата е толкова наивна, че дори не го осъзнава.

— Едва ли само това е причината — промълви едва чуто шефът на отдела. Беше се уплашил от реакцията ни Джак. Напоследък всички бяха под напрежение. Рейтингът на новините падаше ежедневно, което може би бе част от причините Джак да е толкова ядосан. Но всички знаеха, че вината не е на Мади и му го бяха казвали много пъти. Той обаче не искаше и да чуе.

Джак все още вдигаше пара като локомотив, когато се прибра вечерта вкъщи. Опита се да изтръгне обещание от Мади, че няма да се вижда повече с Лизи, но тя не се съгласи. Спореха до полунощ и накрая Джак така се ядоса, че излезе от къщи и за пръв път, откакто бяха женени, не се върна чак до сутринта. Мади нямаше представа къде може да е отишъл. Погледна навън и като видя телевизионни камери и репортери, не посмя да излезе и да го потърси. Можеше само да каже на Лизи какво да прави. Да седи тихо и кротко.

Лизи бе отишла при приятели, така че да не я открият, когато я потърсят вкъщи. Шефът ѝ бе дал отпуск до края на седмицата, защото бе силно впечатлен от факта, че тя наистина е дъщеря на известната Мади Хънтър.

Единственият, който не бе впечатлен, беше Джак. Той беше всичко друго, но не и впечатлен. Свали я от екран за две седмици и ѝ каза да не се връща на работа, докато не се оправи с копелето си. Когато Мади се опита да възрази, той ѝ отговори, че кръвта се е качила в главата му, че му е писнало от нея, и че ако още веднъж го излъже, за каквото и да е, ще я убие. Мади изпитваше огромна вина. Каквото и да станеше, каквото и да направеше, то винаги беше по нейна вина.

ГЛАВА 15

Всяко чудо за три дни. Докато септември се изтърколи, таблоидите започнаха да губят интерес към историята на Мади и нейната дъщеря. На два-три пъти репортери атакуваха ресторанта в Мемфис, където работеше Лизи, но шефът ѝ се оказа свестен човек и я скри в задната стая, докато си отидоха и престанаха да я безпокоят. За Мади беше по-трудно, защото тя бе непрекъснато на показ и имаше повече проблеми с избягването на репортерите. По настояване на Джак, не даваше никакви интервюта, нито правеше коментари. Друга снимка, освен онази пред театъра, не се появи на бял свят. Мади нито отрече, нито потвърди официално, че Лизи е нейна дъщеря. Въпреки че искаше да разкаже на целия свят колко е горда от нея и колко се вълнува, че Лизи я обича. Не го направи заради Джак.

С Лизи постигнаха съгласие, че за известно време Лизи няма да идва във Вашингтон, но Мади продължаваше да ѝ търси апартамент в Джорджтаун, както и място в университета, а и Бил правеше каквото може, за да им помогне. Лизи беше благодатно протеже. Имаше отлични оценки и чудесни препоръки от учителите си в Мемфис.

Комисията на първата дама се събра отново и Бил беше щастлив да срещне Мади. Изглеждаше уморена и напрегната. Атаката на таблоидите бе дала своето отражение, а и Джак продължаваше да ѝ създава проблеми. Беше сърдит заради рейтинга и не преставаше да твърди, че причина за това бил скандалът около незаконната ѝ дъщеря. Но Бил знаеше това от ежедневните им разговори с Мади. Онова, което не знаеше и в което не беше сигурен, бе дали тя някога изобщо ще напусне съпруга си. Мади бе престанала да говори за това и очевидно обвиняваше себе си за повечето от проблемите, които имаха вкъщи.

Бил бе толкова разстроен от положението, в което бе Мади, че повика доктор Флауърс след една от срещите на Комисията и ѝ разказа

всичко, което знаеше. Тя обаче не му съобщи нищо ново, само се опита да го успокои.

— Повечето жени свикват с насилието — обясни психиатърката, заинтригувана както от интереса, който проявяваше, така и от реакцията му. Той изглежда се бе поболял от притеснение по Мади. — И това е най-хитрото, най-необяснимото нещо. Мъжете като Джак са много умели. Той я кара да се чувства отговорна за онова, което всъщност върши той, и представя себе си за жертва. А тя доброволно му позволява да го прави.

— Но какво мога да направя, за да ѝ помогна?

— Да бъдем близо до нея. Да я изслушваме. Да изчакаме. Да ѝ кажем честно как виждаме нещата и какво мислим. Ако тя иска да се чувства виновна, ще продължи да го прави. Трябва да намери сама пътя и да излезе от капана. Ти си направил всичко, което е по силите ти до момента.

Доктор Флауърс не му каза, че Мади ѝ е споделила, как той всеки ден ѝ се обаждат по телефона и че цени особено много тяхното приятелство. Тя продължаваше да се чуди дали помежду им няма нещо повече от приятелство, но Мади я уверяваше, че в отношенията им няма дори и намек за нещо по-романтично или интимно. Психиатърката обаче не бе толкова сигурна в това. Но каквото и да беше, тя харесваше Бил и уважаваше както него, така и Мади.

— Просто се притеснявам, че в близките дни ще излее гнева си върху нея и ще прибегне до насилие.

— Той и сега я наранява — отвърна ясно докторката. — Но мъже като него невинаги използват юмруците си. Не мога да ти обещаю сто процента, че Джак няма да ги използва. Мисля, че е достатъчно умен да не го прави. Обаче колкото повече усеща, че губи влиянието си над нея, че жертвата му се изплъзва, толкова по-зле ще става. Той никога няма да я пусне да си отиде доброволно.

Поговориха още известно време, но Бил не бе особено окуражен, когато се прибра вкъщи. Само веднъж в живота си се бе чувствал безпомощен и сега не преставаше да се чуди дали страховете му за опасността, в която се намира Мади, не произлизат от собствения му опит с жена му, когато бе отвлечена и убита. До онзи нещастен момент Бил не беше и сънувал, че може да се случи нещо толкова ужасно.

През следващата седмица той даде на Мади копие от ръкописа на книгата си.

Тя почти я бе преполовила по време на уикенда във Вирджиния и в очите ѝ имаше сълзи, когато в стаята неочаквано влезе Джак.

— Какво по дяволите четеш, че така си се разциврила?

Времето беше дъждовно и Мади бе лежала цял следобед на дивана. Четеше и плачеше. Описанието на Бил как съпругата му е била отвлечена от терористите, дълбокият самоанализ на психическото му състояние, трогнаха сърцето ѝ.

— Това е книгата на Бил Александър. Много добре е написана.

— О, виж ти! И защо, за бога, трябва да четеш боклуци от този род? Това момче е от губещия отбор, не го ли разбра? Пълен неудачник. Трудно ми е да повярвам, че може да напише нещо свястно. — Джак никак не понасяше Бил и открито го заявяваше. И сигурно щеше да го харесва още по-малко, ако подозираше колко много подкрепя Мади. Тя дори се чудеше дали тази неприязън не е породена от шестото му чувство.

— Много е интересна и вълнуваща.

Джак не ѝ обърна повече внимание, но когато Мади потърси книгата вечерта, не можа да я намери и накрая го попита къде може да е.

— А, помислих си да ти спестя още една нощ, потопена в сълзи. Книгата е там, където ѝ е мястото. На боклука.

— Изхвърлил си я? — Не можа да повярва Мади.

— Имаш да правиш много по-важни неща — нападна я той. — Ако вместо да четеш глупости, насочиш усилията си, където трябва, рейтингът ти ще се вдигне.

— Отлично знаеш, че си върша добре работата — отвърна Мади ядосано. В момента работеше върху скандал в ЦРУ и върху една история, свързана с подкупи в митническите власти. — Знаеш също така, че това не е проблем за мен.

— Може би си поостаряла, девойко. Нали знаеш, аудиторията не харесва жените над трийсет. — Винаги казваше нещо, с което да я подцени и обиди.

— Нямах право да изхвърляш тази книга. Не бях я прочела. И освен това обещах да върна ръкописа — каза разстроено тя.

Джак изглеждаше абсолютно неангажиран. Очевидно не му пукаше за нейните чувства. Това бе още един израз на неуважение към нея и към Бил Александър. За щастие беше само копие, а не оригиналът.

— Не си губи времето, Мад.

Джак се качи в спалнята и когато тя го последва, правиха любов. Той отново бе станал груб. Сякаш я наказваше за грешките ѝ. Не беше толкова брутален, че да го обвини направо, но когато му каза нещо в този дух, той отговори, че пак си въобразява разни неща. Опита се да я убеди колко внимателен е бил, но Мади знаеше по-добре. Познаваше го като петте си пръста.

Следващата седмица Брад обяви на всеослушание, че има проблеми с шоуто. Преди да отиде при Джак, говори с Мади. Беше осъзнал, че да си говорител не е лесна работа, дори с такъв компетентен колега като нея.

— Винаги съм мислел, че съм добър в ефир, но се оказа доста по-различно от това да свалиш знамето от дървото или от танка за две минути. — Той се усмихна печално и с известна доза съжаление. — Реших, че не ме бива за тази работа, не съм достатъчно сръчен. И за да бъда съвсем откровен с теб, ще ти кажа, че дори не ми е приятно да я върша. Нали човек трябва да прави само онова, което му доставя удоволствие?

Вече си бе намерил работа като кореспондент в Азия. Доколкото Мади можеше да прецени, нямаше търпение да замине за Сингапур. И въпреки че бе започнала да го харесва малко повече, тя почувства облекчение, че си отива. Но се чудеше каква ли ще бъде реакцията на Джак, когато научи за това решение.

Както и очакваше, Джак не направи никакъв коментар. На следващия ден излезе съобщение, че Брад напуска, но се е съгласил да остане на работа още една седмица. Бяха сключили временен договор за първите шест месеца, тъй като Брад не беше сигурен дали ще му хареса работата. Мади можеше да се закълне, че Джак никак не е очарован от решението на колегата ѝ, но той не сподели нищо с нея. Всичко, което ѝ каза бе, че това поставя още по-високи изисквания

пред нея, докато намерят някого, който лесно ще се сработи с такъв труден партньор каквато била тя.

— Надявам се, че рейтингът ти няма да се срина съвсем — подметна той. Но страховете му бяха неоснователни и много бързо бяха опровергани. Вместо да падне, рейтингът на предаването мълниеносно се покачи и режисьорът дори предложи да продължат само с Мади и да не ѝ търсят партньор. Джак обаче настояваше, че не е достатъчно силна да се справи сама и искаше с нея да има още един журналист. Това бе още един начин да я унижи, да натика самочувствието ѝ в калта. Междувременно рейтингът на предаването достигна стойностите си отпреди уволнението на Грег и Мади беше щастлива, нищо че Джак не признаваше успеха ѝ.

Въпреки огромното облекчение, което изпита, и доказателството за възможностите си, което получи, Мади все още се чувстваше потисната. Когато ѝ се обаждаше по телефона, Бил усещаше в гласа ѝ потиснатост. Доста дълго време се бе обвинявала за предаването. Липсваше ѝ партньорството с Грег. Лизи също ѝ липсваше. Мади не си даваше точна сметка какъв точно е проблемът, но сподели с Бил по телефона, че е в много лошо настроение и няма желание за нищо.

Настроението ѝ значително се подобри, когато той ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че е намерил място за Лизи в университета в Джорджтаун. Макар и да имаше отлични оценки и добри препоръки, това бе едно от най-популярните училища в страната и съществуваха известни затруднения. Бил бе използвал част от връзките и познатите си сред академичните среди. Мади бе силно развълнувана от новината. Тя сподели с Бил, че смята да наеме малък апартамент в Джорджтаун и така двете с Лизи ще могат да се виждат винаги, когато пожелаят. Беше ентусиазирана и му бе дълбоко благодарна за всичко.

— Почакай да видиш като ѝ кажа! Милото ми момиченце! Ще се разплаче от радост!

— Не съм направил почти нищо — каза скромно Бил. — Тя наистина си го извоюва сама. Само побутнах някоя и друга вратичка. Но това нямаше да е възможно, ако тя не го заслужаваше.

— Ти си светец, Бил! — усмихна се щастливо Мади. Беше така потисната и унижена, когато трябваше да му обясни, как Джак е изхвърлил ръкописа му на боклука. Срамуваше се заради съпруга си и

отвратителното му отношение, но не направи опит да го защити. Всъщност постъпката му нямаше оправдание.

Бил обаче никак не се впечатли и ѝ изпрати друго копие, което тя дочете в редките моменти на отдых в офиса си, тайно от Джак. Беше свършила книгата точно преди един ден и сега поговориха върху нея. Мади смяташе, че ще има страхотен успех. Не само бе интелигентно написана, честна и искрена, но бе и изключително хуманна.

Този уикенд Мади има възможност да съобщи лично на Лизи добрите новини. Джак придружи до Лас Вегас група конгресмени и тя успя да вземе тайно от него самолет за Мемфис. Лизи я очакваше с нетърпение. Двете вечеряха заедно. Прекараха си чудесно. Кроиха планове за бъдещето и мечтах. Мади обеща да ѝ намери апартамент през декември, преди да започне вторият семестър в Джорджтаун. Лизи не можеше да повярва на щастието си.

— Не ми вземай нищо скъпо, мамо — каза тя със стеснителна усмивка. — Ако ще ходя по цял ден на училище, ще мога да работя само нощем и през уикендите и няма да ми стигат парите.

— И кога смяташ да си учиш уроците? — попита Мади загрижено. Наслаждаваше се на всяка минута, прекарана с дъщеря си. — Не можеш да работиш, ако искаш да имаш добри оценки, Лизи. Помисли за това.

Лизи си бе събрала достатъчно пари, за да изкара годината и дори половината следване, но все пак попита:

— Те не ми предлагат стипендия, нали?

— Те не, но аз ти предлагам. Не ставай глупава, Лизи. Времената се промениха. Вече си имаш майка. — Никой не печелеше повече от Мади Хънтър. Нейното предаване бе едно от най-високо платените в цялата страна. Имаше намерение да плаща за жилището и да поеме разходите ѝ в колежа. За нея това не представляваше никакъв проблем. — Не очаквам да се издържаш сама. Заслужаваш малко отдых. Смятам, че си работила достатъчно.

Мади чувстваше, че трябва да свърши доста неща. Не можеше да поправи миналото, но можеше поне да осигури бъдещето на детето си.

— Не мога да позволя това. Ще ти върна всичко един ден, когато си стъпя на краката — обяви тържествено Лизи.

— Може да ме гледаш на стари години — разсмя се Мади, — като предана и благодарна дъщеря. — Истината бе, че те вече си принадлежаха и бяха предани една на друга. Бързо откриха, че споделят едни и същи виждания за живота, имат еднакви вкусове за дрехите и нещата, които харесват. Единственото, по което се различаваха, беше музиката. Но то бе обяснимо. Разликата в поколенията си казваше думата. Лизи си падаше по пънка и кънтрито, а Мади не харесваше и двете.

— Надявам се, че ще пораснеш и ще го надживееш — подразни я тя, но Лизи се закле, че това никога няма да стане.

— Тези боклуци, които слушаш, са истински царевичак, момиченце! Стават само за качамак! — отново я закачи Мади.

Прекараха една спокойна сутрин в неделя, след като се върнаха от църква. После Мади отлетя за Вашингтон и се прибра вкъщи, преди Джак да се е върнал от Вегас. Бе я предупредил, че ще се прибере около полунощ. Не му бе казала къде смята да ходи и нямаше никакво намерение да му казва. Лизи все още беше бомба със закъснител.

Мади тъкмо разопакова малкото си багаж, когато телефонът иззвъня. Бе изненадана да чуе гласа на Бил. Той никога не й звънеше вкъщи, обикновено само в офиса, защото се страхуваше, че Джак ще вдигне телефона.

— Неподходящ момент ли съм избрал? — попита нервно Бил.

— Не. Тъкмо се връщам от Мемфис. Бях при Лизи. Тя е във възторг от новините.

— Радвам се да го чуя. Мислих за теб през целия ден и се радвам, че си добре. Не знам защо, но се тревожих.

Това не бе нещо необичайно. Откакто бе влязла в живота му, той непрекъснато мислеше за нея. Мади се намиреше в заплетена и трудна ситуация. Беше убедена, че дължи много на Джак и затова вярваше, че трябва да приеме всичко, което той й сервира. Бил не бе в състояние да я убеди, в каквото и да е друго, въпреки че тя започваше да осъзнава, че Джак е насилник и я малтретира. Бил бе под голямо напрежение и не преставаше да се тревожи за нея. Беше говорил дори с децата си, които бяха силно изненадани, че я познава.

— Мъжът ти наблизил ли е? — попита предпазливо Бил. Подозираше, че го няма, щом тя си позволяваше да говори за Лизи.

— Не. В Лас Вегас. Ще вечеря там и ще гледа последното нощно шоу, така че ще се прибере много късно. Каза след полунощ, но се обзалагам, че няма да се върне преди три-четири сутринта.

— Тогава какво ще кажеш да вечеряме заедно? — попита бързо той, спокоен, че я намира сама. — Мога да направя спагети и салата. Ще те задоволи ли такава обикновена вечеря? Или предпочиташ да излезем навън? Никога преди не беше я канил на вечеря, въпреки че бяха обядвали доста пъти заедно и тя винаги се бе наслаждавала на часовете, прекарани с него. Беше се превърнал в нещо като неин настойник, приятел и довереник и в известен смисъл в ангел — пазител. А след като Грег си отиде, остана единственият ѝ приятел.

— Бих се радвала да вечерям с теб — усмихна се Мади на поканата.

И двамата решиха, че при него ще е най-подходящо. Нямаше начин да тръгнат клюки и сплетни, нито пък щяха да събудят интерес у таблоидите към нея. Никой от двамата не искаше подобни проблеми.

— Искаш ли да донеса нещо? Вино? Десерт? Салфетки? — Беше щастлива, че ще го види.

— Донеси само себе си. И не очаквай кой знае какви кулинарни чудеса от мен. Още съм аматьор в кухнята. Трябваше да свикна да се грижа за себе си.

— Не се притеснявай. Ще ти помогна.

Мади пристигна след половин час с бутилка червено вино. Беше облечена с бял пуловер и сини джинси, а косата си бе вързала на опашка. Изглеждаше много млада и приличаше на Лизи повече от всякога. Бил не се въздържа да не го спомене.

— Тя наистина е много мило дете — каза гордо Мади, сякаш бяха прекарвали целия си живот заедно.

Тя бе силно впечатлена от начина, по който Бил действаше в кухнята. Беше облечен с изтъркани джинси и риза с навити ръкави и режеше съвсем професионално салатата. Специално за нея бе купил френски хлебчета, а спагетите бяха направо фантастични. Червеното вино бе много подходящо за тях.

Докато седяха в уютната кухня, която гледаше към градината, двамата си говореха за куп неща: за дипломатическите му мисии, за академичната кариера и за книгата му, за нейното предаване и от време навреме за децата си. Бил се отнасяше с децата си като с истински

приятели. Знаеше, че може да си говори с Мади за всичко, дори за притесненията си относно брака на дъщеря си. Смяташе, че тя работи прекалено много, че е родила прекалено много деца за кратко време и се опасяваше, че зет му се отнася доста критично към нея. Разговорът течеше като в едно добре разбиращо се семейство и Мади можеше само да му завижда. И сигурно щеше да му завижда, ако я нямаше Лизи.

— Никога не съм осъзнавала, че децата са толкова важно нещо, защото не съм ги имала. Бях прекалено глупава да позволя на Джак да ме убеди, че те са никому ненужно зло. Но бе направил толкова много за мен, че му дължах поне малко благодарност. През целия ми живот хората са споделяли с мен проблемите, свързани с децата им, какво да им дадат, как да ги предпазят от това или онова. — Докато произнасяше тези думи, ѝ се струваше непонятно, че бе живяла, лишена от това чувство. Но горчивината и незадоволеността ѝ бяха изчезнали до известна степен, след като бе намерила Лизи. — Представи си, че не бях родила Лизи. Колко тъжен би бил животът ми! Празен и безсмислен.

— Трудно ми е да си го представя. Моите деца осмислят живота ми. Живея заради тях — съгласи се Бил. — Понякога си мисля, че съм повече свързан с тях, отколкото с Маргарет. Тя беше доста по-небрежна по отношение на децата. Винаги съм се тревожил повече за тях, дори малко преигравах като че ли.

Мади го разбираше. Тя също се тревожеше, че може да се случи нещо с Лизи и най-големият подарък, който бе получавала в живота си, неочаквано можеше да изчезне. Да ѝ бъде отнет. Бе изпитала толкова огромна радост, когато го получи, че се ужасяваше от мисълта да не я загуби.

— Винаги ще се чувствам ужасно виновна, затова че я изоставих. Това, че Лизи се появи в живота ми, е истинско чудо. В известен смисъл тя е по-жизнеспособна и по-устойчива от мен. — Мади каза това не без възхищение, докато Бил поставяше чаша шоколадов мус пред нея. Както всичко, което бе сервираше тази вечер, той също бе много вкусен.

— Тя не е имала твоите проблеми, Мади. Учудващото е, че си успяла да се запазиш, след всичко, което ти се е случило. Въпреки че съм убеден, че Лизи също е имала тежки моменти в домовете на

приемните си родители и в сиропиталищата. Не ѝ е било лесно. Слава на Бога, че се намерихте. — Бил помълча за миг и ѝ зададе един много странен въпрос. — Сега, като имаш Лизи и виждаш каква е, би ли искала да имаш и други деца?

— С голямо удоволствие, но мисля, че нямам много възможности за това — замисли се тя. — Не съм раждала и изоставяла други деца, а както знаеш не мога да имам повече собствени. Единственият начин е да си осиновя, но Джак няма да ми позволи.

Бил се натъжи, като чу, че Джак все още играе важна роля в нейните решения. В положението, в което се намираше, тя нямаше свободата да избира, но ѝ липсваше и достатъчно кураж да я извоюва. И все още смяташе, че му е длъжна за всичко, особено след мъката, която му бе причинила с появата на Лизи и лъжите около нея.

— А ако Джак не съществуваше? Щеше ли да си осиновиш? — Беше безсмислен въпрос, но той бе любопитен да чуе отговора. Мадри очевидно обичаше децата и изпитваше истинско удоволствие от общуването с новооткритата си дъщеря. Неочаквано се бе оказала добра майка, въпреки че не го забелязваше. Това очевидно ѝ бе вродено и бе нещо естествено.

— Вероятно — отвърна Мадри, като го погледна изненадано. — Никога не съм мислила по този въпрос. Сигурно защото никога не ми е идвало наум да напусна Джак. И все още не знам дали ще ми стигне смелостта да го направя.

— Искаш ли го? Да напуснеш Джак, имам предвид.

Понякога смяташе, че е готова, понякога не. Тази страна от нейния живот бе изпълнена с вина, конфликти и самоупреждане. Но в неговите очи това изобщо не беше брак. Тя се бе превърнала в негова жертва.

— Бих искала да оставя зад гърба си страха, агонията, болките и униженията, които изпитвам, когато съм с него. Може би онова, което наистина искам, е да го имам без тези неща. Но знам, че това не е възможно. Когато си мисля да го напусна, се страхувам, че ще оставя мъжа, който искам да бъде и който от време на време е. От друга страна си мисля, че оставам с копелето, като което се проявява така често. Трудно е да разделя двете неща. Никога не съм сигурна кой е той, с кого всъщност от двамата съм и коя съм аз.

— Може би всички ние повече или по-малко правим това.

Всъщност Мади бе скована от нерешителност, защото и двете страни бяха с еднаква тежест. Бил смяташе, че насилието, което Джак упражняваше върху нея, щеше да наруши този баланс. Но той не бе имал нейното нещастно детство, което предопределяше поведението ѝ — да позволява на Джак да прави каквото си иска, без значение дали я боли или не. Трябваша ѝ цели девет години, седем от тях женена за него, за да осъзнае, че той и Боби Джо всъщност са еднакви. Онова, което Джак правеше с нея, не беше по-различно от юмруците на Боби Джо, но бе невидимо — елегантното насилие, юмрукът в копринена ръкавица, терорът, под маската на страстта и грижата за любимия.

— Дори в моя случай — продължи Бил. — Аз също забравям някои неща, с които Маргарет ме е дразнила. Когато погледна назад и си спомня годините, през които сме живели заедно, всичко ми изглежда идеално. Но ние също имахме своите различия и дразни, както повечето двойки в тежки моменти. Случва се и в най-добрите семейства. Когато приех първия си дипломатически пост и исках да напусна Кеймбридж, тя ме заплаши, че ще ме остави. Не искаше да ходи никъде и казваше, че съм полудял. Както се оказа впоследствие — той погледна тъжно Мади, тя се оказа права. Ако не бях напуснал страната, Маргарет щеше да бъде още жива.

— Не мога да се съглася с теб — отвърна Мади, като протегна ръка през масата, за да го докосне. Онова, което трябва да се случи, се случва. По един или друг начин. Ако е било писано, Маргарет щеше да умре в самолетна катастрофа, да я удари кола, да я убият случайно на улицата или при обир на магазин, да се разболее от рак. Човек не може да знае какво може да се случи. Трябва да живее с увереността, че е постъпил правилно. Останалото е съдба.

— Аз също мислех така. Не съм предполагал, че в Колумбия ще бъдем изложени на риск. В противен случай никога не бих приел поста там.

— Знам. — Ръката ѝ все още държеше неговата. Той я вдигна и я целуна. Беше толкова приятно да седи с нея. — Сигурна съм, че и Маргарет го е знаела. Все едно да ти забранят да се качваш на самолет, защото самолетът може да падне. Човек трябва да живее живота си така, както може, и да приема разумните рискове. В повечето случаи си заслужава. Не бива да се обвиняваш, ако нещо не се получи както

трябва. Това не е приказка и добрите феи не пристигат в решаващия момент. А и не е честно. Ти заслужаваш повече — каза просто Мади.

— Ти също — отвърна Бил. Държеше ръката ѝ и я наблюдаваше. — Надявам се, че вярваш в това.

— Опитвам се да се науча — каза тихо Мади. — През живота ми много хора ми казваха, че не заслужавам нищо. Така съм свикнала с това изявление, че ми е трудно да не го чувам.

— Бих искал да ти помогна да свалиш тази тежест от плещите си. Ти заслужаваш много повече и много по-добър живот от този, който имаш, Мади.

— Та нали точно това правиш! Повече отколкото си мислиш. Без теб щях да съм загубена.

Тя му споделяше всичко. Всичките си страхове, надежди и проблеми. Нямаше нещо, което той да не знаеше за нея и живота ѝ с Джак. Беше ѝ по-скъп и от най-добрата приятелка. И Мади беше благодарна, че Господ ѝ го бе изпратил.

Той наля по чаша кафе и двамата излязоха в градината. Въздухът беше хладен, но навън все още бе доста приятно. Седнаха на една пейка и той я прегърна през раменете. Беше прекрасна вечер.

— Ще трябва да го направим отново — каза Бил, — ако можеш, разбира се. — Тази вечер бяха имали голям късмет, че Джак беше във Вегас.

— Не мисля, че Джак би разбрал отношенията ни — отвърна честно Мади. Дори тя самата не бе напълно сигурна в тях. Знаеше, че Джак ще побеснее, ако случайно научи, че е вечеряла с Бил Александър. Но тя вече беше решила да не му казва нищо. Щеше да премълчи доста неща.

— Аз съм на твое разположение, Мади, в случай че се нуждаеш от мен. Надявам се, че го знаеш — каза той и се обърна към нея.

Луната осветяваше лицето му.

— Знам, Бил. Благодаря ти.

Погледите им останаха приковани за миг, после той мълчаливо я притегли по-близо до себе си. Дълго време не проговориха. Беше им хубаво да седят така.

ГЛАВА 16

Октомври беше по-напрегнат от обикновено. Социалният живот в столицата беше в разгара си. Политиците работеха трескаво. Войната в Ирак все още взимаше човешки жертви и хората бяха недоволни.

Джак назначи нов партньор за Мади. Макар и по-добър от Брад, Елиът Нобъл бе изключително различен, груб и враждебно настроен към нея. Имаше практика като говорител и макар да бе студен като лед, се справяше добре с работата и този път рейтингът им не пострада. Дори леко се повиши. Но да се работи с него бе цяло нещастие, за разлика от Грег и дори Брад.

Седмица след назначаването на Елиът Джак заяви на Мади, че заминават за Европа. Имал срещи в Лондон и искал тя да го придружава. Мади не възнамеряваше да слезе от ефир толкова скоро след започването на Елиът, защото се страхуваше зрителите да не си помислят, че е дошъл да я замести или дори да я смени напълно. Но Джак бе непреклонен в желанието си тя да тръгне с него, Накрая Мади се съгласи, но в последния ден преди заминаването се простуди и получи инфекция на ухото. Наложил се Джак, макар и силно раздразнен, да отлети сам. Щеше да остане цяла седмица в Англия и да посети свои приятели в Хемпшир през уикенда. Това развитие на нещата зарадва Мади, защото ѝ предоставяше шанса да се види с Лизи и дори да потърсят някой апартамент заедно. Двете прекараха чудесно, но не намериха нищо подходящо. Все пак имаха достатъчно време на разположение. До декември Лизи нямаше нужда от жилище.

Вечерта Бил ги заведе на ресторант.

Когато се прибираще, Мади спря, за да купи някои неща от магазина за закуска на другия ден и неочаквано зърна името на Джак на първа страница на жълтите вестници. Надписът бе с големи букви, които направо се набиваха в очите.

ДАЛИ СЪПРУГЪТ НА МАДИ ХЪНТЪР ВСЕ ОЩЕ Е БЕСЕН ЗАРАДИ БЕБЕТО Й?

СЛАДКО ОТМЪЩЕНИЕ

ДЖАК СЪЩО СИ НАМИРА БЕБЕ

Следваше голяма снимка на Джак и... трудно ѝ беше да повярва дали не бе монтаж. На снимката съвсем ясно се виждаше Джак да напуска „Анабел’с“ ръка за ръка с ослепително красива много млада блондинка. Изглеждаше стреснат. Мади имаше чувството, че гледа право в нея. Тя също се стресна, после взе вестника, прибра се вкъщи и го прочете внимателно. Позвъни на Лизи в хотела, за да сподели безпокойството си.

— Нали знаеш как стават тези неща, мамо? Сигурно е бил в голяма компания, може да му е само позната или приятелка, или пък съпруга на някой негов приятел. Тези репортери са повече от отвратителни и лъжат под път и над път — каза Лизи, за да успокои майка си.

Но Мади не бе на себе си. Все едно я бяха залели с вряла вода.

Джак не ѝ се обади през следващите два дни и тя реши да му позвъни в хотел „Кларидж“, където обикновено отсядаха. От рецепцията ѝ съобщиха, че господин Хънтър щял да отсъства през уикенда. Не им бил оставил координатите си. Мади не каза нищо, но през цялото време в главата ѝ се въртяха какви ли не мисли и догадки и когато Джак се прибра в понеделник, тя цялата вреше и кипеше от противоречиви чувства като клокочещ вулкан.

— Много си весел — рече му уж безучастно Мади.

— Какво има, Мад? Още ли те боли ухото? — Джак беше в прекрасно настроение.

Без да каже и дума, Мади му подаде вестника със снимката. Той я погледна за секунда и сви рамене, без да изглежда ни най-малко притеснен.

— Е, и какво? Това ли е голямата трагедия? Бяхме цяла компания и така се случи, че излязохме заедно. Доколкото ми е известно, не е престъпление.

Изобщо не изглеждаше виновен. Дори не направи опит да ѝ се извини, което бе израз или на невероятна наглост, или на пълно безразличие. Мади не знаеше какво да мисли.

— Танцува ли с нея? — попита тя, без да сваля очи от него.

— Сигурно съм танцувал. Нея вечер танцувах с много жени. Не съм спал с нея, ако това те интересува — каза той направо. Изглеждаше изненадан, едва ли не обиден. Как може да се съмнява в него! — Това ли си мислеше, Мади? — Прозвуча ѝ все едно тя бе виновна, сякаш не неговата вяност бе поставена под съмнение, а нейното доверие в него.

— Притесних се. Тя е много красива и статията е написана така, сякаш ти е любовница.

— Статиите, които излязоха за теб те направиха да изглеждаш като проститутка за два цента, но аз не им повярвах, нали?

Все едно че я удари.

— Не е честно да говориш така, Джак.

— Но е истина, нали? Никой не ме е показал с незаконните ми изчадия на първа страница. Ако го бяха направили, щеше да имаш право. Но доколкото разбирам, ти нямаш какво повече да кажеш. И като се имат предвид лъжите, които ми наговори и нещата, които скри от мен, кой ще ме обвини, че съм те мамил?

Както обикновено, тя излизаше виновната. Отчасти имаше право. Все още не беше му казала, че е преместила Лизи да учи във Вашингтон, беше премълчала, че се вижда с Бил от време на време и че си говори с него всеки ден по телефона. Продължаваше да лъже съпруга си. А той много умело обръщаше всичко така, че да я накара да се почувства виновна.

— Съжалявам. Просто изглеждате като... — Мади се обърка. Чувстваше се ужасно, заради това че е посмяла да си помисли толкова оскърбителни неща за него.

— Друг път не избързвай с обвиненията, Мад. Какво става в работата?

Както винаги, той напълно я игнорираше и не обръщаше внимание на думите ѝ. Интересуваше се единствено от собствените си

цели.

В отговор на съмненията ѝ по повод снимката, той започна да я подкача, че флиртува с новия си колега. Елиът беше млад ерген, при това доста хубав. Бил чул клюки за двамата. Мади се засегна и сподели това с Бил. Според Бил, Джак просто се опитваше да отвлече вниманието ѝ. Но това не я успокои. Фактът, че той вярваше на тези гнусни клюки, я караше да се чувства ужасно.

Но думите му за Елиът бяха нищо в сравнение с онова, което каза за Бил, когато някой му донесе, че ги е видял да обядват в клуб „Бомбай“.

— Затова ли ме нападна? Заради онази снимка пред „Анабел’с“? Какво беше това? Прах в очите ли? Спиш ли с него, Мад? Чукаш ли се с този тъп стар пръч? Ако е така, то наистина те съжалявам. Всъщност ти вече нищо друго не можеш да забършеш, освен някой като него.

— Ти си отвратителен! — нахвърли се върху него Мади, вбесена от начина, по който говореше за Бил. Той не бе нито стар, нито пръч, нито тъп. Беше интересен и забавен, добър и искрен, и при това много хубав мъж. Не ѝ бе минавало и през ум, че е с двайсет и шест години по-голям от нея.

Нещата се влошиха, когато Джак разпита една от телефонистките и тя се изтърва за обажданията на Бил. Беше успял да я накара да признае, че Бил се обажда на Мади всеки ден. Пет минути по-късно беше в нейния офис, сипейки обвинения и заплахи.

— Ти, малка кучко! Мръсна курва! Какво всъщност правиш с него? Откога е започнало всичко това? Сигурно на вашите сърцераздирателни срещи за жените, подложени на насилие? Не забравяй, че този кучи син уби жена си. Може би ще направи същата услуга и на теб, ако не си по-внимателна.

— Как можеш да говориш така? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мади нямаше как да се защити, а и нямаше начин да докаже, че всъщност изобщо не е спала с Бил. Дори не беше се целувала с него.

— Ние сме само приятели. Никога не съм ти изневерявала, Джак. — Вместо да го мрази заради онова, което ѝ бе наговорил, тя се чувстваше виновна.

— Тези може да ги говориш на някого, който ти вярва. Не и на мен. Знам ти номерата. Нали точно мен излъга, че уж нямаш дете!

— Това беше друго — изхлипа Мади. Думите му я удряха като с камшик.

— Не, не е. Не вярвам нито дума на онова, което казваш. И защо ли? Имам всички основателни причини да не ти вярвам. Една от тях е така наречената ти „дъщеря“.

— Но ние сме само приятели, Джак! — опита отново Мади, но той отказа да я изслуша. Излезе и затръшна вратата с такава сила, че едва не я счупи, а Мади остана трепереща на стола си. Все още плачеше, когато след половин час ѝ се обади Бил. Обясни му какво беше станало.

— Мисля, че не трябва да ми се обаждаш повече. Той смята, че между нас има любовна връзка. — Със сигурност не можеше повече да излизат, за да обядват заедно. Сякаш ѝ бяха отнели опората в живота. Но за съжаление нямаше избор. — Ще ти позвъня, когато мога — добави тъжно тя.

— Той няма никакво право да ти говори така. — Бил беше ядосан, и с основание. Ако беше чул какво ѝ наговори Джак, сигурно нямаше да е на себе си. — Съжалявам, Мади.

— Няма нищо. Аз съм виновна. Не трябваше да го ядосвам, когато видях снимката във вестника и да го обвинявам, че е бил с някаква жена в Лондон.

— Но ти си видяла снимката му, за Бога! Това не е никакво си безпочвено подозрение, а съвсем сериозно доказателство! — Бил беше убеден, че Джак я лъжеше, но не ѝ го каза. — И докога ще позволяваш това да се повтаря, Мади? Този човек те третира като изтривалка. Защо не татуираш „Добре дошъл“ на гърба си и не легнеш пред вратата? Той бърше мръсните си обувки в теб, а ти продължаваш да го търпиш. Не разбираш ли?

— Разбирам, но той е прав в известен смисъл. Излъгах го за Лизи, нали? Провокирах го с въпроса си за жената. И продължавам да го лъжа за теб. Аз също не бих била във възторг, ако той си говори всеки ден с друга жена.

— Искаш ли да престанем с телефонните разговори? — попита Бил, без да успее да прикрие тревогата си.

— Не, не искам. Но разбирам какво чувства Джак.

— Мисля, че нямаш ни най-малка представа, какво чувства Джак, ако изобщо чувства нещо — възрази Бил. — Мисля, че той те

манипулира и е толкова лош и зъл, че знае точно как да те изиграе и да те накара да се почувстваш виновна. Той трябва да ти се извини и да се почувства виновен, а не ти!

Бил определено беше разстроен. Накрая постигнаха съгласие да му се обаждат всеки ден, да съкратят обедите си наполовина или да обядват от време на време на по-скришни места. Щеше да е доста подло, но беше по-добре да не ги виждат известно време на публични места, а никой от двамата не искаше да прекъсва окончателно връзката. Мади се нуждаеше от приятел — освен Лизи и Бил тя нямаше никой друг.

Атмосферата въпреки остана напрегната. По ирония на съдбата след няколко дни Мади и Джак отидоха на парти у един познат конгресмен. Бил също беше там. Били състуденти с домакина. Бе забравил да каже на Мади, че също е поканен.

Когато видя Бил да влиза в стаята, Джак се наведе и прегърна Мади така силно, че тя цялата пребледня и остана без дъх.

— Ако се опиташ да говориш с него, ще те изхвърля оттук толкова бързо, че дори няма да разбереш какво се е случило — прошепна в ухото ѝ Джак.

— Разбрах.

Избягваше погледа на Бил, а когато той се озова в непосредствена близост до нея, застана плътно до Джак. Изглеждаше нервна и бледа и се чувстваше неловко цялата вечер. По едно време Джак отиде до тоалетната и тя погледна умолително Бил. Той се приближи разтревожено към нея. Беше забелязал напрегнатото ѝ лице.

— Не мога да говоря с теб. Той е бесен.

— Добре ли си? — поиска да се увери той. Беше разбрал, че не бива да говори с нея.

— Добре съм.

В момента, в който се обърна, Джак влезе обратно в салона и веднага разбра какво се е случило. Прекоси бързо стаята и процеди през стиснатите си зъби с тон, който направо я уплаши.

— Вземай си палтото. Тръгваме!

Мади едва събра сили да благодари на домакините. След няколко минути двамата с Джак напуснаха къщата. Бяха първите, които си

отиваха, но тъй като вечерята бе приключила, това не направи особено неприятно впечатление. Джак обясни, че трябва да стават рано сутринта. Само Бил изглеждаше объркан, защото знаеше истинската причина, но не можеше да ѝ се обади, за да провери дали всичко е наред.

Джак се нахвърли върху нея още докато бяха в колата. Мади имаше желание да скочи в движение и да побегне. Той беше като полудял.

— За какъв глупак ме вземаш, малка мръснице? Казах ти да не говориш с него. Забелязах как го гледаше. Защо не си вдигна полата, не си свали гащичките и не ги размаха, да го повикаш?

— Джак, моля те, ние сме приятели, това е всичко. Той все още тъгува за жена си. Работим в една и съща комисия. Между мен и Бил няма нищо. — Мади говореше спокойно, за да не го ядоса още повече, но напразно. Той беше бесен.

— Дрън-дрън! Курва! Знаеш много добре какво правиш с него, както и аз. Сигурно целият град знае! Защо ме правиш на глупак, Мади? Да не съм сляп, за Бога! Като си помисля, че те измъкнах от калта! Просто не мога да повярвам!

Мади не каза нито дума повече, докато не се прибраха вкъщи. Джак блъскаше всички врати по пътя си, но не посегна да я удари. Тя си легна и се зави, треперейки от страх какво може да ѝ направи. Но не се случи нищо. На другата сутрин, докато пиеха кафето си, ѝ отправи поредното предупреждение.

— Ако говориш с него още веднъж, ще те изрита на улицата, където ти е мястото. Разбра ли ме? Мади кимна мълчаливо, борейки се с напиралите сълзи и ужасена от перспективата да не говори с Бил и да не го вижда. — Няма да позволя да вършиш глупости. Ти ме унижи снощи. Изобщо не откъсна очите си от него. Изглеждаше като побесняла, разгонена кучка.

Мади не посмя да възрази. Само кимна и мълча през цялото време, докато пътуваха към офиса. Трябваше да се обади на Бил и да му каже, че не може да го вижда и да говори с него повече.

Но не можеше да го направи. Той беше тънката нишка, която я крепеше над бездната и Мади ужасно се страхуваше тази нишка да не се скъса. Нямаше представа какво и как точно бе станало, но между тях имаше нещо и без значение колко много я заплашваше Джак, тя

нямаше да прекъсне контакта си с Бил в никакъв случай. Щеше да поеме риска. Знаеше, че това, което прави, е много опасно, но беше без значение, защото просто не можеше да спре.

ГЛАВА 17

Мади все още беше в немилост, но продължи да се обажда на Бил, когато стана атентатът срещу президента.

Тъкмо говореше по телефона и навън настъпи някакво раздвижване. Чуваха се ужасени викове и възклицания. Тя остави слушалката и излезе да види какво става.

Всички се бяха скупчили около мониторите и в първия миг Мади не видя нищо. После някой се дръпна встрани. Съобщението се предаваше по всички канали.

Някой беше стрелял по президента Армстронг и го бе ранил. Намираше се в критично състояние във военноморската болница „Ветезда“.

— О, Господи! О, Господи! — повтаряше невярващо Мади. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за първата дама.

— Вземай си палтото! — извика режисьорът. — Хеликоптерът е готов да излети!

Операторът вече бе нарамил камерата си, някой ѝ подаде чантата и палтото и тя изтича към асансьора, без да спира да говори. В същия бюлетин се казваше, че по време на атентата първата дама е била с него. Веднага след като седна в колата, която щеше да я отведе до летището, Мади звънна по мобилния си телефон в офиса. Режисьорът я чакаше, за да ѝ даде напътствия.

— Повече подробности? Как се е случило? — попита задъхано Мади.

— Все още не се знае. Някакъв мъж излязъл от тълпата и стрелял в него. Едно момче от охраната също е ранено, но все още никой не е умрял. Все още. Това е основната дума.

— Ще умре ли? — Мади притвори очи.

— Не може да се каже. Не изглежда никак добре. Навсякъде има много кръв. Показват го на забавен кадър. Ето: той стиска ръцете на хората, отделя се от една напълно невинна на пръв поглед тълпа, и

някакъв мъж, който изглежда като добрия дядо Коледа, стреля по него. Хванали са го. Сега е в ареста, но все още не са съобщили името му.

— По дяволите!

— Поддържай връзка. Снимай всичко, което можеш. Доктори, сестри, тайните служби, първата дама, ако ти позволят да я видиш. — Знаеше, че са близки, а в техния бизнес никакви връзки или лични отношения не бяха свещени. От Мади се очакваше да използва всяка възможност, за да получи информация, без значение доколко би било болезнено за другата страна.

— Имаме екип, готов веднага да дойде с кола, ако искаш прекъсване. Но искам ти да си там.

— Знам, знам.

— И не се разделяй с телефона, за да можем да поддържаме връзка с теб.

— Добре. — Тя включи радиото в колата, но по него вървяха същите новини. Мади се поколеба за секунда, после позвъни на Бил, за да му каже къде е и какво ще прави.

— Не мога да говоря дълго — обясни бързо тя. — Трябва да държа линията свободна. Чу ли новината?

— Току-що пуснах радиото. Господи, не мога да повярвам!

Беше както с Кенеди, ако ли не по-лошо. Но убийството на Кенеди лежеше в историята. А сега тя познаваше лично тези хора.

— Пътувам към „Бетезда“. Ще ти се обадя. Бъди внимателна.

Нямаше нужда от подобно предупреждение. Тя не беше в опасност. Но той все пак ѝ го каза и след като затвориха, се загледа през прозореца към градината. Мислеше си за нея.

В болницата бяха отредили определено място за пресата, оградено с въжета. Пресекретарят на президента излизаше на всеки половин час, за да им подава информация. А те се опитваха да хванат всеки възможен член от болничния персонал, за да изкопчат нещо. Но за момента нямаше нищо ново.

Президентът беше в операционната от обяд и в седем вечерта все още не бе излязъл оттам. Куршумът бе преминал през белите дробове, бе засегнал бъбрека и далака. Трябваше да му се направят няколко операции. По някакво чудо сърцето не бе засегнато, но имаше масивен вътрешен кръвоизлив. Никой до този момент не бе виждал първата дама. Тя беше в реанимацията и наблюдаваше операцията по

вътрешната телевизионна мрежа. Нямаше какво повече да се каже, докато президентът не излезеше от операционната и докторите не дадяха оценка за състоянието му. Те смятаха, че той ще остане на хирургическата маса до към полунощ. Същото смяташе и Мади.

В приемната на болницата имаше стотина фотографии, седящи по диваните, по столовете, върху куфарчетата на камерите си, а някои направо на пода. Навсякъде се търкаляха пластмасови чаши от кафе, торбички от бързи закуски, а групички от репортери и оператори стояха навън и пушеха. Приличаше на военна зона.

Мади и нейният оператор се бяха приютили в едно ъгълче на стаята и си говореха тихо с група познати репортери от друга телевизионна мрежа и от основните вестници.

Тя вече бе направила репортаж за новините в пет с външни снимки — предаване от мястото на събитието. В седем я пуснаха отново в ефир. Елиът Нобъл се бе върнал в студиото и водеше сам, но се свързваше редовно с Мади. Тя направи още един репортаж за новините в единайсет, но нямаше нищо ново за казване, освен онова, което вече бяха съобщили на зрителите. Докторите смятаха, че състоянието на президента се подобрява и има надежда.

Минаваше полунощ, когато Джак ѝ се обади по телефона.

— Не можеш ли да изкопчиш нещо по-интересно, Мад?! Господи, повтаряме като някакви глупаци едно и също. Опитал ли се да видиш първата дама?

— Тя чака извън операционната, Джак. Никой, освен секретните служби и болничния персонал не я е виждал.

— Тогава си сложи една бяла престилка и се маскирай като сестра, за Бога! Аз ли трябва да те уча! — Винаги я караше да намери нещо по-интересно, нещо повече от другите. Неговата телевизия трябваше да бъде първа.

— Не мисля, че някой знае повече от нас. Сега всичко е в ръцете на Бога. — Нямаше начин да разбере дали президентът ще оживее или не. Джим Армстронг не беше млад човек и освен това вече бе раняван веднъж. Но първия път куршумът само го бе одраскал.

— Предполагам, че ще останеш там цялата нощ — каза Джак наиздателно. Това беше повече заповед, отколкото въпрос, но тя и без това смяташе да направи точно това.

— Искам да съм тук, ако стане нещо. Ще свикат пресконференция, когато излезе от операционната. Обещаха ни и разговор с един от хирурзите.

— Обади ми се, ако се случи нещо важно. Аз си отивам вкъщи.

Повечето от персонала на мрежата все още бе по местата си. Бе изминал един безкраен ден и се очертаваше още по-дълга нощ. Но дните, които предстояха, щяха да бъдат още по-лоши, ако президентът не се възстановеше или, не дай Боже, умреше. Мади се надяваше всичко да е наред. Не можеха да направят нищо, освен да се молят. Всичко беше в ръцете на Бога и на хирурзите.

След обаждането на Джак Мади си взе още кафе. Беше изпила вече цял галон и почти не бе хапвала през целия ден. Но беше под напрежение и не изпитваше глад.

Малко по-късно тя се обади на Бил и се зачуди дали не е заспал, защото никой не вдигаше. Когато най-сетне чу гласа му, тя с облекчение установи, че не звучи сънливо.

— Спеше ли? — попита го Мади.

Той позна гласа ѝ и се зарадва, че му се обажда. След като беше изгледал всичките ѝ репортажи от болницата, беше оставил телевизора включен, в случай че отново се появи на екрана.

— Не. Бях в банята. Надявах се, че ще ми звъннеш. Какво става?

— Нищо ново — отвърна Мади. Звучеше изморено, но бе доволна, че говори с него. — Седим и чакаме. Скоро ще излезе от операционната. Не преставам да мисля за Филис. — Филис обичаше много съпруга си. Това не бе тайна за никого. Бяха женени повече от петдесет години и Мади не можеше да понесе мисълта, че прекрасният им брак може да свърши по този начин.

— Предполагам, че нямаш възможност да я видиш? — попита Бил, тъй като не бе видял първата дама на нито едно от предаванията, по нито един от каналите.

— Тя е някъде горе. Надявам се, че ще мога да я види, не заради друго, а за да ѝ кажа, че непрекъснато се молим и мислим за нея — отвърна Мади.

— Сигурен съм, че тя го знае. Господи, направо да се чуди човек, че все още стават такива неща по света! При цялата охрана и мерки за сигурност. Видях оригиналния запис на забавен кадър. Мъжът просто

се отдели от тълпата, пристъпи право към него и стреля. Къде са гледали от охраната? Рани и едно от момчетата. Какво стана с него?

— Състоянието му е сериозно, но не критично. Имал бил късмет.

— Надявам се и Джим да има късмет — отвърна тържествено като заклинание Бил. — Ти как си? Струва ми се, че си изтощена.

— Съвсем нормално. Тук съм целия следобед, в очакване да се случи нещо.

— Искаш ли да ти донеса нещо за ядене? — попита той загрижено.

— Тук е пълно със сандвичи и бързи закуски. Но все пак ти благодаря. — Мади забеляза, че част от докторите се запътват към микрофоните и му каза, че трябва да върви.

— Обади ми се, ако ти потрябвам за нещо. Не се притеснявай, че ще ме събудиш.

За разлика от Джак, който се притесняваше единствено за предаването си. Бил бе загрижен за нея.

Един от лекарите носеше хирургическа шапка и зелена престилка и Мади предположи, че идва направо от операционната. Той стъпи на изградения набързо малък подиум, заобиколен от колегите си. Новинарските екипи моментално се скупчиха около тях.

— Нямаме с какво да ви зарадваме — каза докторът уморено. Всички камери бяха насочени към него. — Но трябва да бъдем оптимисти. Президентът е силен мъж. От наша гледна точка операцията беше успешна. Направихме всичко, което бе по силите ни. Ще ви предоставяме периодични бюлетини за състоянието му. Той още е под дълбока упойка, но когато тръгнах насам, постепенно идваше в съзнание. Госпожа Армстронг ме помоли да ви предам благодарностите й, както и че съжалява, че ви се е наложило да спите тук — добави докторът с тъжна усмивка. — Това е засега — завърши той и слезе от подиума без повече коментари. Предварително ги бяха предупредили да не задават въпроси. Той всъщност им каза всичко, което и те самите знаеха. Останалото беше в божиите ръце.

Мобилният й телефон зазвъня веднага след като докторът напусна залата. Беше Джак.

— Вземи интервю от него!

— Не мога, Джак. Вече ни предупредиха, че няма да стане. Човекът е бил в операционната дванайсет часа. Освен това ни казаха

всичко, с което разполагат до момента.

— Да вървят по дяволите! Дадоха ви грешна информация. Мозъкът му е мъртъв, той е в кома!

— И какво предлагаш да направя? Да се промъкна в стаята на президента през вентилационната шахта? — Беше уморена и ядосана, че е толкова безчовечен и настоятелен. Всички бяха в една лодка. Трябваше да изчакат, докато от болницата предоставеха нов материал, преследването и измъчването на хирурзите нямаше да им донесе нищо ново.

— Не ставай идиотка, Мад! — каза раздразнено Джак. — Да не искаш да приспиш зрителите си или работиш за някоя друга телевизия?

— Наясно си какво става тук. Всички знаем едно и също — опита се да обясни по-спокойно тя.

— Там е работата! Искam от теб нещо по-различно! — Той затвори, без дори да каже довиждане. Репортерът от една конкурентна мрежа ѝ се усмихна съучастнически.

— Нахокаха ли те? И аз получих същите наставления от моя шеф. Като са толкова умни и кадърни, защо не дойдат те тук да правят новини!

— Трябва да го запомня и да му го предлага — усмихна се в отговор Мад и се настани на стола, завита с палтото си, в очакване на следващия бюлетин.

В три часа сутринта екипът от доктори се появи отново и онези от репортерите, които спяха, скочиха веднага. Не можели да им кажат нищо ново, освен че президентът бил дошъл в съзнание, но състоянието му било критично. Съпругата му била при него.

Беше дълга нощ и въпреки че имаше новини в пет, никой не им даде никаква по-значима информация до седем сутринта. Мад се събуди и изпи поредното си кафе. Беше спала около три часа и се чувстваше уморена, смачкана и изтощена от въртенето в стола. Все едно бе прекарала нощта в самолет по време на снежна буря.

Но в седем часа новините бяха малко по-обнадеждаващи. Съобщиха им, че президентът се чувства зле и има постоянни болки, но се усмихва на съпругата си и изпраща благодарностите си на народа.

Лекарите изглеждаха по-спокойни и вече смееха да твърдят, че състоянието му се подобрява.

Половин час по-късно Белият дом пусна официално съобщение за идентификацията на мъжа, който бе стрелял. Наричаха го заподозрян, въпреки че цялата страна беше видяла на записа как точно той стреля по президента. ЦРУ се надяваше, че това покушение не е част от по-мощен план. Синът на заподозрения бил убит през това лято в Ирак. Подозираха, че е сметнал президента виновен за това. Заподозреният не бе криминално проявен, нито психически нестабилен, но беше изгубил единственото си дете в една война, която не разбираше и която според него беше безсмислена. Сигурно бе в дълбока депресия. Беше строго охраняван в ареста. Членовете на семейството му бяха шокирани. Жена му бе изпаднала в стрес. До този момент съпругът ѝ беше бил уважаван член на обществото, добре печелещ счетоводител. Мади много се натъжи, докато четеше това.

Тя изпрати бележка на Филис Армстронг посредством един от прессекретарите, за да ѝ съобщи, че е в болницата и че се моли за нея. И бе силно изненадана, когато получи отговор след няколко часа. Съдържаше само няколко думи.

„Благодаря ти, Мади. Той се подобрява, слава на Бога. Обичам те. Филис“.

Но Мади бе трогната, че жената беше отделила време да ѝ напише.

В девет часа сутринта тя излезе в ефир с последните новини: президентът се чувства по-добре и въпреки че все още е в критично състояние, всички се надявали скоро да е вън от опасност.

— Ако не ми дадеш нещо по-интересно — предупреди я Джак веднага след предаването, — ще изпратя Елиът да те смени.

— Чудесно! Ако той може да изкопчи нещо по-различно от останалите — тросна се Мади. — Беше толкова изтощена, че дори заплахите и обидите на Джак не бяха в състояние да ѝ повлияят.

— Отегчаваш ме до смърт.

— Аз пък съм горда от онова, което правя, Джак. Никой друг не е направил нещо по-добро.

Джак продължи да ѝ звъни на всеки час и да я обвинява. В един часа се обади Бил.

— Кога яде за последен път? — попита той загрижено.

— Не си спомням — усмихна се тя. — Толкова съм изморена. Но не съм гладна.

Бил не каза нищо. След двацет минути обаче се появи със сандвич, плодове и безалкохолни. Изглеждаше като санитар на червения кръст, докато си проправяше път сред морето от репортери. Когато успя да се добере до нея, я накара да седне на стола и да изяде всичко.

— Не мога да повярвам — усмихна му се Мади. — Изобщо не осъзнавах, че съм прегладняла. Благодаря ти, Бил.

— Така се чувствам полезен.

Той се оглеждаше изумено наоколо: репортери, оператори, режисьори сновяха непрекъснато напред — назад, между болницата и паркираните на улицата коли на телевизионните мрежи. Приличаше на място, където е станала катастрофа. Всъщност така си и беше. Само че катастрофата бе от национален мащаб.

Бил беше доволен, че Мади изяде целия сандвич.

— Колко още ще стоиш тук?

— Докато състоянието му се стабилизира. Инак рискувам да изтърва новината. Джак ме заплаши, че ще изпрати Елиът да ме смени, защото предаванията ми били скучни. Но не мога да направя нищо повече. — В момента, в който изрече последните думи, пресекретарят на президента отново стъпи на подиума и всички се втурнаха към него. Мади също.

Възстановяването на президента щяло да бъде дълъг и бавен процес, затова пресекретарят предложи да си вървят по домовете или да бъдат сменени от колегите си. Общото му състояние се подобрявало.

— Може ли да го видим? — извика някой.

— В близките няколко дни не — отвърна пресекретарят.

— А госпожа Армстронг? Може ли да говорим с нея?

— Все още не. Тя не е напускала съпруга си нито за минута и смята да остане с него, докато се оправи. В момента спи, той също. Може би и вие трябва да поспите малко — отвърна пресекретарят и за пръв път през последните двацет и четири часа на лицето му се появи усмивка. После той си отиде, като обеща да се върне след няколко часа. Мади изключи микрофона си и се обърна към Бил. Беше толкова изморена, че едва гледаше.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита я той.

— Бих дала дясната си ръка да се прибера у дома и да взема един душ, но Джак вероятно ще ме убие, ако напусна бойното поле.

— Не може ли да изпрати някой да те замести? — Изглеждаше нечовешко да я държи тук толкова време.

— Може, но мисля, че няма да го направи. Не, по никакъв начин. Джак иска аз да съм тук. Макар че не бих могла да направя нищо повече от другите. Нали чу какво ни казаха? Кратко и ясно. Само онова, което искат да знаем. Но ако казват истината, значи състоянието му наистина се подобрява.

— Нима не им вярваш? — Бил бе изненадан от скептицизма ѝ, но всъщност това ѝ беше работата. Да поставя под съмнение новините и фактите, да се рови за несъответствия. Мади беше добър репортер. Джак затова искаше тя да бъде тук.

— Вярвам им — отвърна искрено Мади. — Но всъщност единственото, което знаем, е, че не е умрял. — Беше ужасно да го произнесе, но това бе самата истина. — По принцип не ни лъжат, освен ако не е в интерес на националната сигурност. В този случай мисля, че са съвсем искрени. Поне се надявам да е така.

— Аз също — отвърна пламенно Бил, Той постоя с нея още половин час.

В три часа Джак най-после ѝ каза да си отиде вкъщи, да се преоблече и да се върне в студиото за предаването в пет. Времето едва ли щеше да ѝ стигне да свърши всичко това, а за сън не можеше и да мисли, защото трябваше да се върне в болницата след предаването в седем и половина. Прибра се вкъщи и се преоблече с тъмносин костюм с панталон и сако. Беше разбрала, че ще може да поспи в определеното за пресата отделение в болницата. Тя почти залиташе от умора, когато отиде да направят косата и грима ѝ. Елиът Нобъл вече беше там и я изгледа с възхищение.

— Не знам как го правиш, Мади! Ако аз бях прекарал в болницата двайсет и седем часа, сигурно щяха да ме изнесат на носилка. Свърши страхотна работа. — Очевидно не беше съгласен със съпруга ѝ. Тя бе трогната от комплимента му. Знаеше, че го заслужава.

— Свикнала съм. Правя го от доста дълго време. — Това сякаш стопи леда между тях. Този човек поне беше искрен с нея.

— Как смяташ? Ще се оправи ли? — попита я Елиът тихо.

— Мисля, че този път ни казват истината — отговори Мади.

С негова помощ успя да издържи предаванията в пет и седем и половина. Върна се в болницата около осем и петнайсет, точно както бе наредил Джак. Бе наминал да я види между двете ѝ излизания в ефир. Изглеждаше бодър и не пропусна да ѝ даде един куп наставления. Дори не я попита как е и дали е изморена. Това очевидно не го интересуваше. Положението беше критично и тя трябваше да бъде на първа линия. Мади не го бе предавала никога досега. А Джак и представа си нямаше, че повечето репортери вече се бяха отказали и бяха заменени с нови. Мади бе от малкото ветерани от първата нощ, които се върнаха отново в болницата. Повечето от останалите екипи бяха сменени, защото шефовете им бяха изпратили други на тяхно място. Тя самата имаше нов оператор и звукорежисьор. Някой се смили над нея и ѝ донесе едно походно легло, така че да може да полегне в стаята, определена за журналисти между изявленията на пресаташето. Когато каза за това на Бил, той настоя на всяка цена да използва леглото.

— Ще се разболееш, ако не поспиш малко — сериозно и загрижено каза той. — Вечеряла ли си?

— Хапнах между предаванията в офиса.

— Нещо хранително, надявам се. Думите му я развеселиха. Имаше много да учи за нейния занаят.

— Истински здравословна храна. Пица и ядки. Стандартното меню на репортера. Сигурно ще си разваля стомаха, ако не ям подобна храна. Истинска храна има само на официалните вечери.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — каза Бил с надежда в гласа.

Мади кимна отрицателно. Беше прекалено изморена.

— Мисля, че ще използвам походното легло и ще се опитам да поспя няколко часа. Все пак ти благодаря. Ще ти се обадя на сутринта, освен ако междувременно не се случи нещо изключително важно.

Но слава Богу, не се случи нищо. Нощта мина спокойно и на сутринта Мади се прибра вкъщи, за да вземе душ и да се преоблече.

Мади престоя в болницата цели пет дни. Най-накрая успя да види Филис за няколко минути, макар и не за да вземе интервю от нея. Първата дама изпрати да я повикат. Поговориха в коридора пред стаята на президента под зорките погледи на бодигардовете. Макар

нападателят да бе в ареста, не можеха да си позволят небрежност. А и изпитваха вина, затова че не бяха успели да предотвратят атентата.

— Как сте? — попита Мади с явна загриженост. Филис изглеждаше изведнъж остаряла, сякаш на сто години, в болничния халат над панталона и пуловера си. Но и се усмихна.

— По-добре от теб, вероятно. Тук се грижат превъзходно за нас. Бедният Джим! Дойде му доста нагорно на неговата възраст.

— Много съжалявам за случилото се — отвърна Мади. Притеснявах се за вас през цялото време. Всички са погълнати от грижи по него. Едва ли някой се е сетил за вас.

— Беше истински шок, меко казано. Но успяхме да се преборим. Надявам се, че скоро всички ще можете да напуснете това място.

— Тази нощ най-сетне ще си спя вкъщи.

Пресекретарят бе обявил, че президентът вече е вън от опасност. Всички посрещнаха новината с радост. Повечето от журналистите бяха престояли тук с дни и бяха толкова облекчени да чуят това, че някои направо се разплакаха. От всички единствено Мади бе от самото начало. С право ѝ се възхищаваха. Беше си чиста проба героизъм.

Когато се прибра вкъщи, завари Джак да гледа новините на конкурентните телевизии. Той я погледна бегло и дори не стана от дивана, за да я поздрави. Не ѝ каза едно благодаря за онова, което бе направила през последните дни. За всичко, което му бе дала: живота, душата, способностите и таланта си. Дори не си направи труда да ѝ каже, че техният рейтинг е най-висок измежду всички останали. Разбра го от режисьора. Беше съумяла да направи репортажи за хора, които бяха преместени в други болници, за да освободят целия етаж за президента: за медицинския персонал, който се грижеше за него: за секретните служби и момчетата, които го охраняваха. Всеки един от тях беше доволен, че го показват по телевизията. Хората бяха щастливи да направят каквото могат, да помогнат с каквото могат. На преместените бяха казали, че престоят им в другата болница ще бъде заплатен от Белия дом. Никой от тях не бе в критично състояние и преместването нямаше да им навреди.

Всичко, което ѝ каза Джак, бе, че изглежда ужасно. Беше изтощена, лицето ѝ се беше стопило и посивяло, а под очите имаше дълбоки тъмни кръгове.

— Защо през цялото време си толкова сърдит? — озадачи се тя.

Вярно, че през последните няколко месеца бе направила някои неща, които много го ядосаха: коментара след смъртта на жената на Макгътчинс, появата на Лизи и връзката ѝ с нея, разговорите с Бил. Но най-голямото престъпление бе, че повече не се оставяше да я манипулира и контролира. Джак я мразеше заради това. Доктор Флауърс я бе предупредила. Беше ѝ казала недвусмислено, че Джак няма да го преглътне лесно и бе излязла напълно права. Бе го понесъл особено болезнено. Мади неочаквано си спомни думите на Джанет Макгътчинс преди четири месеца. Мъжът ѝ я мразел, бе казала тя, но Мади не ѝ повярва. Сега обаче бе убедена, че е било вярно. Както и за Джак, защото се държеше по този начин. Поведението му бе на човек, който мрази.

— Имам причини да съм ти сърдит — отвърна студено той. — Ти ме предаваш всеки път и по всякакъв начин през последните няколко месеца. Направо имаш късмет, че все още не съм те уволнил.

Това „все още“ имаше за цел да я изплаши и да я накара да мисли, че ще го направи всеки момент. Можеше, разбира се. Но Мади не изпита страх, по-скоро нетърпение. Беше ѝ много трудно да се изправи срещу него и да понесе на гърба си всички последствия. Напоследък обаче чувстваше, че трябва да го направи. Появата на Лизи и приятелството ѝ с Бил я бяха променили. Сякаш бе открила себе си, така както откри дъщеря си. Но това определено не се харесваше на Джак. Когато си легнаха вечерта, той дори не ѝ проговори.

През следващите дни Джак се държеше все по-лошо, като замени критичното си отношение към нея със студено пренебрежение. Но Мади вече не се вълнуваше много от това. Успокояваше се, когато говореше с Бил. А когато една вечер той отново излезе, тя отиде да вечеря в дома на Бил. Този път ѝ бе приготвил пържоли, защото знаеше, че е преуморена от работа и се нуждае от питателна храна. Но по-здравословно ѝ подейства отношението му към нея и очевидното възхищение, което ѝ засвидетелстваше.

Говориха известно време за президента. Той бе прекарал в болницата две седмици. Бяха го изписали преди няколко дни и Мади успя да вземе интервю. Джим Армстронг изглеждаше отслабнал и

много изтощен, но в добро настроение и благодари на всички за тяхната преданост и любезност. Филис също се държа много мило.

Като изключеше недоволството на Джак, Мади бе доволна от предаванията, които бе направила през тези две седмици. Бе спечелила дори уважението на Елиът Нобъл, който вече бе убеден в ценните й качества на журналист.

Бяха привършили с вечерята, когато Бил се обърна към нея с въпроса:

— Е. какво смяташ да правиш сега? — Не се случваше всеки ден да стрелят по президента. Всички останали репортажи щяха да й се струват от сега нататък дребни и безинтересни.

— Все ще измисля нещо. Преди всичко трябва да намеря апартамент на Лизи. — Беше началото на ноември. — Имам един месец на разположение.

— Мога да дойда с теб. — Беше по-малко зает сега, когато бе завършил книгата си. Говореше, че отново ще се захване с преподаването. Имаше предложения от Йейлския университет и от Харвард. Мади много се радваше за него, макар и да знаеше, че ще й бъде тъжно, ако напусне Вашингтон. Беше единственият й приятел тук.

— Няма да стане преди следващия септември — успокои я Бил. — Мисля да започна още една книга до края на годината. Този път може би белетристика.

Мади се замисли над собствения си живот. Постоянно се убеждаваше, че поведението на Джак е типично за насилник, но не правеше нищо друго, освен да си напомня, че трябва да държи главата си над водата и да движи крака, за да не потъне. А това не беше никакво решение.

Бил нито я пришпорваше, нито й оказваше натиск. Доктор Флауърс му бе казала, че Мади сама ще направи нещо, когато е готова. А това можеше да отнеме години. Макар и да се бе примирил с този факт, той не преставаше да се тревожи. Двете седмици на постоянна заетост я бяха държали сравнително далеч от Джак. Бил винаги можеше да познае по гласа й, когато я бе нападал, че едно или друго е по нейна вина, че отново е допуснала грешка. Отношението на Джак към нея му напомняше за „Синята брада“.

— Какво ще правиш за Деня на благодарността?

— Нищо особено. Обикновено ходим във Вирджиния и прекарваме доста скучно там. Никой от двамата ни няма семейство. Или посещаваме съседите. А ти?

— Всяка година се събираме във Върмонт. — Тази година щеше да му е доста тежко. Щеше да бъде първият Ден на благодарността без Маргарет и той се страхуваше.

— Бих искала да поканя Лизи, но не мога. Тя ще прекара празника с най-любимите си приемни родители. Очевидно се чувства добре при тях. — Въпреки това беше разстроена, че няма да бъдат заедно. За съжаление нямаха друг избор.

— А ти? Добре ли се чувстваш? — попита загрижено Бил.

— Така мисля. — Но не бе съвсем сигурна. Доктор Флауърс я бе посъветвала да отиде в група за терапия на жени, подложени на насилие. Мади ѝ бе обещала, че ще го направи веднага след Деня на благодарността.

Мади видя Бил ден преди да напуснат Вашингтон. И двамата бяха в мрачно настроение. Той заради жена си, а тя, защото трябваше да тръгне с Джак. Бе доста напрегната. Джак я следеше като ястреб. Бил не ѝ звънеше повече, освен по мобилния телефон. Чакаше тя да му се обади. Последното нещо, което искаше, бе да ѝ причини неприятности.

Срещнаха се в дома на Бил. Седнаха в уютната кухня на чаша чай и сладкиши. Времето беше студено и Бил ѝ каза, че във Върмонт вече има сняг и децата и внуците му имат намерение да карат ски.

На Мади ѝ се искаше да остане по-дълго, но трябваше да се връща в офиса.

— Пази се — каза загрижено Бил. Очите му бяха изпълнени с чувства, които Мади не можеше да определи. И двамата знаеха, че не бива и да се опитват. Никой от тях не бе сторил нещо, заради което да съжاليا, нищо, с което да обиди другия. Така че онова, което чувстваха, оставаше необяснено и недоизказано. Единствено доктор Флауърс я бе попитала какво изпитва към Бил Александър. Очевидно бе наясно, че и двамата разчитаха на връзката си. Бяха като двама корабкрушенци от два потъващи кораба, срещнали се в бурните вълни на океана.

Мади се притисна към него, а той я прегърна, както баща прегръща детето си. Сърцето му преливаше от любов.

— Ще ми липсваш — каза ѝ той. И двамата знаеха, че няма да могат да си говорят през уикенда. Джак щеше да бъде особено подозрителен, ако Бил се обадеше по мобилния ѝ телефон. А Мади не смееше да му позвъни от домашния апарат.

— Ще ти се обадя, ако излезе да язди или отиде някъде. Опитай се да не тъгуваш — отвърна тя. Знаеше колко тежко щеше да му бъде да празнува без Маргарет. — Но не и че не мислеше само за жена си, а и за нея.

— Сигурен съм, че ще ми бъде тежко, но се радвам, че ще видя децата.

Бил я прегърна отново и нежно я целуна.

Разделиха се натъжени. Бяха загубили безвъзвратно нещо много ценно и прекрасно. Истинското си чисто приятелство. Никога повече нямаше да бъде същото.

Но докато караше към къщи, Мади благодареше на Бога, че се бяха намерили един друг.

ГЛАВА 18

Дните, прекарани във Вирджиния, бяха заредени с напрежение и преминаха тягостно. Джак бе неизменно в лошо настроение и често се затваряше в кабинета си, за да води дълги и тайнствени разговори. Очевидно не с президента, защото той все още се възстановяваше, не и с вицепрезидента, който в момента обикаляше страната. Освен това Джак не беше близък с него. Поддържаше отношения само с Джим Армстронг.

Веднъж, вдигна случайно телефона, за да се обади на Бил, Мислеше, че Джак е излязъл, но го чу да говори с някаква непозната за нея жена. Веднага затвори, без дори да чуе какво си казаха. Но това я накара да се замисли.

Джак много набързо бе дал обяснение за това как се бе оказал с онази жена пред ресторанта в Лондон, но през последния месец се държеше резервирано и хладно и много рядко правеха любов. Това в известен смисъл беше облекчение за Мади, но същевременно я изненадваше. През целия им съвместен живот Джак бе имал ненаситен сексуален апетит. А сега изглеждаше абсолютно безразличен и незаинтересован, освен ако не я обвиняваше за нещо.

Мади все пак успя да се свърже с Лизи в Деня на благодарността, както и с Бил на следващата вечер, когато Джак отиде до един от съседите, за да си говорят за конете и да изпият по едно питие.

Обстановката във Върмонт била тягостна, с изключение на карането на ски. Бил приготвил и нагостил децата с пълнена пуйка. Всички присъствали на масата.

А Мади и Джак бяха яли своята пуйка сами. Когато тя се бе опитала да заговори за напрежението, което тегнеше помежду им, той я бе прекъснал с довода, че всичко било плод на нейното въображение. Никога досега не се бе чувствала толкова нещастна, откакто бе напуснала Боби Джо. Вече не намираше никаква разлика между двамата си съпрузи, въпреки че този път насилието бе потайно, скрито под повърхността. Но точно толкова болезнено, потискащо и тъжно.

Не можа да прикрие радостта си, когато се качиха на самолета, за да се върнат вкъщи, така че Джак я изгледа доста подозрително.

— Има ли някаква специална причина да си толкова щастлива, че се прибираме у дома?

— Не. Просто нямам търпение да се приберем — излъга го Мади. Не искаше да се карат, а той очевидно бе готов да започне кавга, за каквото и да е.

— Има ли някой, който да те очаква във Вашингтон, Мад? — попита още по-настойчиво Джак. Мади го погледна отчаяно.

— Не, Джак, няма. Колко пъти трябва да ти го повтарям. Мисля, че много добре го знаеш.

— Не съм сигурен, че знам всичко за теб. Но мога да го открия, ако реша — отвърна той.

Мади не каза нищо. Сдържаността и предпазливостта бяха очевидно най-добрият начин на защита. А мълчанието — единственият избор.

На следващия ден, след работа, тя отиде на сбирката на жените, претърпели насилие, както бе обещала на доктор Флауърс, макар и да не искаше да го прави, защото й звучеше доста потискащо. Каза на Джак, че има среща, свързана с Комисията на първата дама. Не беше съвсем сигурна дали й повярва, но поне не я спря. Най-вероятно имаше свои планове. Нещо, свързано с работата, както й каза.

Мади продължаваше да се чувства потисната, когато отиде на адреса, където се провеждаха срещите на жените, подложени на насилие. Беше някаква порутена и разнебитена къща, в съмнително предградие, и Мади предположи, че ще бъде пълно с уплашени, ужасени и плачещи жени. Това още повече я разколеба. Но се изненада, когато видя жените, които влизаха. Бяха от всякакви възрастови групи и с най-различен външен вид. Облечени с джинси или бизнес костюми, някои млади, други стари, някои хубави, други обикновени и непривлекателни. Повечето изглеждаха интелигентни и интересни, а някои дори много красиви. Накрая пристигна и ръководителката на групата и седна пред тях. Очите ѝ бяха топли, когато погледна Мади.

— Тук използваме за обръщение само малките си имена — обясни тя. — Ако сме разпознали някого, не го коментираме навън. Когато се срещнем на улицата, не се поздравяваме. Не споделяме с

никого кого сме видели и какво сме чули. Онова, което си казваме тук, остава между стените на тази стая. Важно е всички да го знаят и спазват, за да се чувстваме сигурни.

Седяха в износени столове, с изтъркана дамаска и се запознаваха помежду си. Личеше, че повечето са идвали и друг път и се познават от предишни срещи на групата.

Обикновено се събирали около двайсет жени, понякога повече, друг път по-малко, обясни ръководителката на групата. Срещали се два пъти в седмицата, но всеки сам преценявал колко пъти да идва. Групата беше отворена, нямаше програма, нито дневен ред. В ъгъла имаше кафе — машина, а някой бе донесъл сладкиши.

Започнаха да се изказват една по една. Разказваха какво са преживели, какво се е случило в живота им, за какво се тревожат, на какво се радват и от какво се страхуват. Някои бяха напуснали съпрузите си, които ги бяха малтретирали. Едни бяха нормални, други лесбийки, някои имаха деца, други все още не, но общото между всички бе, че бяха измъчвани от мъже насилници. Всички бяха подложени на някаква форма на насилие. Повечето произхождаха от семейства, в които се бяха срещали с насилието още като деца. Някои имаха идеални бракове, поне така изглеждаше отстрани, други бяха живели добре, докато не бяха срещнали мъжа или жената, които ги подлагаха на унижение и терор. И докато ги слушаше, Мадисе почувства така спокойна, както не се бе чувствала от години. Онова, което чу, бе така познато, толкова истинско. Тя го бе изживяла, беше го изпитала на гърба си, звучеше ѝ познато. Имаше чувството, че е съблякла метален костюм, който е притискал дробовете ѝ като менгеме, и е поела глътка свеж въздух. Сякаш се бе завърнала у дома и тези жени бяха нейни сестри. Всичко, което те описваха, звучеше като живота, който бе имала с Боби Джо и с Джак през последните години. Докато ги слушаше, сякаш чуваше собствения си глас, собствената си история, собствения си живот и вътрешно бе абсолютно убедена, че Джак я бе измъчвал и малтретирал от мига, в който се бяха срещнали, та до ден-днешен. Всички тези жени бяха преживели силата и чара, заплахите и контрола, подаръци, намеци, обиди, оскърбления, унижения и болка. Джак представляваше класически пример на тиранин. Беше удивена от себе си, че не беше го видяла и разбрала по-рано. И въпреки че доктор Флауърс ѝ го бе описала в Комисията преди

няколко месеца, до този момент на Мади все още не ѝ бе станало ясно. Тя не изпитваше нито срам, нито объркване, само облекчение. Единствената ѝ грешка бе, че бе приемала обвиненията, които той сипеше върху нея, и бе изпитвала чувство за вина.

Тя също разказа за живота си с Джак. За нещата, които той правеше и които ѝ говореше, за обидните думи, които използваше, за тона му, за непрекъснатите заплахи, за безцеремонността му, за реакцията му към Лизи. Всички я разбраха и подкрепиха и я увериха, че все още има възможност за спасение. Изборът беше неин. Онова, което трябваше да направи, беше нейна отговорност и решение.

— Но аз съм толкова уплашена — прошепна Мади. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Какво ще стане с мен, след като го напусна? Ами ако не успея да се справя сама?

Никой не се присмя на думите ѝ, не ѝ каза, че е глупава. Всички те бяха изплашени, всички се страхуваха от неизвестността и бъдещето си, а някои от тях имаха много основателни причини за това. Съпругът на една от жените, например, беше в затвора, защото се бе опитал да я убие и тя се страхуваше какво ще стане с нея, когато излезе оттам след година. Повечето бяха малтретирани физически, както тя от Боби Джо. Някои бяха изоставили всичко: прекрасни домове и високо обществено положение, две от тях били принудени да оставят и децата си, но всички чувствали, че трябва да спасят живота си, преди съпрузите им да ги унищожат. Жените знаеха, че съдбите им не са за възхищение, но си бяха отишли, всяка по начина, по който беше успяла да го направи. Други продължаваха да се борят и дори не бяха сигурни дали ще успеят. Мади беше една от тях. Единственото нещо, което вече знаеше със сигурност бе, че всеки час, всеки ден, всяка минута, която прекарваше с Джак, се излагаше на опасност. Най-сетне разбра какво ѝ бяха повтаряли Бил, доктор Флауърс и дори Грег. До този момент тя не ги бе чувала. Но сега чу и осъзна онова, което те ѝ казваха.

— И какво според теб трябва да направиш сега, Мади? — попита я една от жените.

— Не знам — отвърна искрено Мади. — Страхувам се, че той ще прозре какво мисля.

— Единственото нещо, което трябва да чуе съвсем ясно, е как затваряш вратата и бягаш колкото е възможно по-далеч от него. Няма да прозре нищо друго, докато не го направиш — каза една жена без

зъби и с проскубана рядка коса. Но въпреки ужасния ѝ външен вид и нещата, които говореше, Мади я хареса. Тези жени бяха онова, което щеше да я спаси. Трябваше да го направи сама, но не и без тяхната помощ. Затова Мади седеше и ги слушаше.

Когато си тръгна, се чувстваше като съвсем нов човек. Всички я предупредиха, че нищо няма да стане като с магическа пръчка. Нямахше значение колко добре се чувстваше след опита, който споделиха заедно и куража, който ѝ вдъхнаха. Тя не биваше да спира дотук, защото изцелението и избавлението нямаше да дойдат сами.

— Да се откъснеш от насилието е като да спреш наркотиците — каза тъжно една от жените. — Това е най-трудното нещо, което човек трябва да направи, защото е свикнал с него и не може да се откаже. Целият ти живот е бил такъв. Дори не знаеш възможно ли е да се живее по друг начин. Това е единственият живот, който познаваш, и единственият мъж, когото мислиш, че обичаш и който според теб също те обича. — Мади го бе чувала и преди, но мразеше да ѝ го повтарят. Сега осъзна, че е самата свята истина. Тя изобщо не бе имала представа какво трябва да направи, преди да дойде тук.

— Не очаквай много от себе си в началото — каза ѝ друга жена. — Но и не се залъгвай, че можеш да опиташ за последен път. Да си кажеш: „ето, за последно, един последен път“, който може да се окаже наистина последен за теб. Дори мъжете, които не вдигат ръка срещу жените си, понякога превъртат. Твоят очевидно е лош човек, Мади, много по-лош, отколкото си мислиш и може да те убие. Вероятно иска да го направи, но не му стиска. Затова си вдигай задника и изчезвай, преди да е събрал смелост. Той не те обича. Не го е грижа за теб, хич не му пука. Неговата любов те разстройва и наранява. Той иска точно това и го прави много успешно. Не очаквай да се промени. Такъв е по природа и никога няма да се промени. Ще става все по-лош и по-лош. Колкото по-добра си ти с него, толкова по-лош ще бъде той с теб. Намираш се в голяма опасност, Мади.

Докато караше към къщи, Мади разсъждаваше върху всичко, което чу. Не се съмняваше в нито една дума. Знаеше, че е истина, че жените са прави. Но поради някаква неясна причина искаше Джак да престане да я наранява и унижава, искаше да я обича. Струваше ѝ се,

че може да му обясни всичко, така че той да престане да прави онези ужасни неща, от които я болеше. И в същото време осъзнаваше, че това е невъзможно. Той просто щеше да продължи да я наранява и обижда повече и повече. И дори да го обичаше, трябваше да го напусне. Беше настъпил момента, когато ставаше въпрос за физическо оцеляване.

Мади се обади на Бил от колата си, преди да влезе вкъщи, и му каза как беше минала срещата. Той беше доволен. Беше се молил единствено за това да получи подкрепа и силата, от която се нуждаеше. И слава Богу това беше станало.

В момента, в който Мади влезе вкъщи, Джак веднага усети промяната. Изглежда я странно и я попита къде е била, а тя отново го излъга, че е била на среща, свързана с Комисията. Дори си позволи да му разкаже, че става въпрос за група жени, подложени на насилие, която Комисията иска да включи в работата си, и е било много интересно, но е чула неща, които са я ужасили и ядосали.

— Представям си каква сбирщина от ненормалници се е събрала! Не мога да повярвам, че първата дама очаква от теб да се срещаш с подобна папач! — Мади отвори уста да възрази, но спря навреме. Вече знаеше, че ако го направи може да стане опасно за нея. А нямаше никакво желание да рискува. Беше научила достатъчно много.

— Защо тогава изглеждаш толкова довольна? — подразни я той. Тя наистина не изглеждаше уплашена и потисната както обикновено.

Мади се насили да промени изражението си, както я бяха учили приятелките ѝ по съдба тази вечер.

— Наистина беше ужасно отегчително и потискащо — съгласи се с него тя, — но нямаше как. Бях обещала на Филис да отида заради нея. — Той я изглежда подозрително, но кимна. Този отговор очевидно го задоволи. Според него беше верният отговор.

Тази нощ, за пръв път от доста време, Джак прави любов с нея и беше груб, сякаш за да ѝ напомни кой е. Мади осъзна, че без значение какво беше чула досега, той все още я държеше в подчинение и винаги щеше да го прави. Но както преди си замълча и отиде в банята си да се изкъпе. Имаше чувството, че никакво количество сапун и вода не могат да измият ужаса и отвращението, които изпитваше към него.

Върна се обратно в леглото и въздъхна с облекчение, когато го чу да похърква.

На следващия ден тя стана рано и вече беше в кухнята, когато Джак слезе. Всичко помежду им изглеждаше както обикновено. Сякаш нищо не се беше случвало. Но Мади се чувстваше като затворник, който рови с нокти в стената, за да изкопае тунел, без значение колко дълъг ще бъде и колко време ще ѝ отнеме.

— Какво ти е? — попита подозрително Джак, докато тя му подаваше чаша кафе. — Държиш се доста особено.

Мади се изплаши, да не би да е прочел мислите ѝ. Почти беше сигурна, че е като вампир, който е в състояние да го направи. Беше се променила и точно това я застрашаваше.

— Мисля, че съм настинала. Грип или кой знае какво.

— Вземи веднага мерки. Витамин С, аспирин. Не искам да ти търся заместник. Ако се разболееш, ще ми докараш големи неприятности.

Едва ли имаше намерение да ѝ търси заместник, но поне беше повярвал на измислицата, че не се чувства добре. Само като го слушаше как ѝ отговаря, Мади се увери за пореден път колко груб и незаинтересован е всъщност. Не го интересуваше нито тя, нито здравето ѝ, а само бизнеса.

— Не се тревожи, ще се оправя. Все още мога да стоя на краката си.

Джак кимна и взе вестника си, а Мади се втренчи неவிждащо в „Уол Стрийт Джърнъл“. Молеше се да не отгатне по някакъв начин какво си мисли. С малко късмет, щеше да ѝ се размине. Трябваше да изготви план и да избяга, преди напълно да е разстроил психиката ѝ или преди да ѝ е посегнал физически. Вече със сигурност знаеше, че омразата, за която тя подозираше, че изпитва към нея, бе нещо съвсем реално и бе далеч по-силна и страшна, отколкото си представяше.

ГЛАВА 19

Както обикновено, месец декември беше изпълнен с много работа и ангажименти. Партита, приеми, срещи, планове за празниците. Всяко посолство даваше коктейли и вечери или пък балове с танци, други спазваха националните си традиции, а Мади и Джак бяха канени навсякъде. Това беше част от удоволствието да живееш във Вашингтон и преди Мади много се забавляваше. В началото на брака им тя обичаше да ходи по вечери и приеми с Джак, но през последните месеци отношенията в семейството им ставаха все по-обтегнати и изобщо не ѝ се излизаше с него. Той непрекъснато я следеше с кого говори и след това я обвиняваше, че била имала непристойно и обидно поведение. Да отиде, където и да е с него за Мади бе ужасно мъчение и тази година тя не очакваше Коледа с нетърпение както друг път.

Онова, което наистина искаше, беше да измисли начин да включи и Лизи в празниците. Но Джак ѝ беше забранил да се среща или да прави каквото и да е с нея. Мади нямаше избор. Или трябваше да се опълчи и да излезе в открита битка срещу него, или да забрави напълно тази своя идея. Джак не допускаше компромиси. Ставаше така, както той иска. Беше мъчително да осъзнае, че никога преди не си бе давала сметка, че през целия им съвместен живот той беше пренебрегвал нейните идеи и нужди, като я бе карал да се чувства глупава или виновна. Беше нещо, което се бе случвало години наред и тя бе свикнала и готова да го приема. Не бе сигурна как бе станала промяната, но през последните месеци бе започнала да разбира, че Джак изобщо не я уважава и да чувства необходимост да се бори срещу непрекъснато растящото си чувство на потиснатост. Но колкото и да бе скарана с него, колкото и да му бе обидена или сърдита, дълбоко в сърцето си тя знаеше, че все още го обича. Само по себе си това я ужасяваше, защото я правеше зависима и беззащитна.

Мади не можеше да чака любовта да изчезне от само себе си. С любовта си не можеше да се пребори. Просто трябваше да си тръгне и

да забрави. Всеки ден, прекаран с него, я излагаше на опасност. Трябваше да си го повтаря и напомня непрекъснато. Знаеше също така, че ако се опита да го обясни, никой нямаше да я разбере, освен хората, които вече бяха преминали по този път и го бяха изпитали на гърба си. За всички останали противоречивите чувства и вината, които изпитваше, щяха да изглеждат напълно необосновани, ако ли не налудничави. Дори Бил, с цялото му внимание и загриженост към нея, не можеше да я разбере напълно. Единственото, което му помагаше, беше фактът, че в Комисията той бе научил доста неща за скритите или полускрити форми на насилие срещу жените. А беше доста трудно, ако ли не невъзможно, онова, което Джак вършеше спрямо Мади, да бъде определено като „насилие“ в истинския смисъл на думата. Поведението му обаче бе типичното поведение на насилник.

За всички наоколо той я бе спасил, беше й осигурил закрила и сигурност, работа, пари, прекрасен дом, къща в провинцията, че дори и частен самолет, който можеше да използва, когато пожелае, прекрасни и скъпи дрехи, подаръци, бижута и кожи, ваканции в Европа, южна Франция, Италия. Как някой здравомислещ човек би нарекъл този прекрасен съпруг насилник? Но Мади и хората, които разглеждаха човешките взаимоотношения под лупа, знаеха, че под тази маска се таи зло. Признаците на болестта бяха внимателно завоалирани под украсата и грима. И час подир час, ден подир ден Мади усещаше отровния дъх на разлагаща се плът. Живееше в постоянен страх и ужас от неизвестността.

Бил като че ли започваше да се дразни. Мади знаеше какво иска от нея, макар да не бе сигурна защо. Да си тръгне веднага и да избере по-сигурен начин за живот. Наблюдаваше я и беше свидетел на нейните съмнения и колебания, объркване и нерешителност, виждайки как ту открива истината, ту позволява да бъде обзета и погълната от вина, която я парализира и заслепява и всичко това го разочароваше. Те продължаваха да си говорят всеки ден по телефона, но бяха много внимателни. Дори обядваха няколко пъти заедно. Винаги съществуваше риска, някой да я види, че влиза в къщата му и да предположи, че срещите им не са толкова невинни. Предположение, което щеше да бъде направо унищожително за Мади. Дори когато бяха сами, пак бяха много внимателни и благоразумни. Последното нещо,

което Бил искаше, беше да ѝ създаде допълнителни проблеми. Тя и без това си ги имаше достатъчно.

Президентът междувременно се възстанови напълно и се върна в Овалния кабинет. Работеше обаче все още по половин ден и лесно се изморяваше. Когато Мади го видя на малкото парти с чай, което дадоха за репортерите, отразявали трагичните събития, той ѝ се стори здрав и в добра форма. Филис изглеждаше по-зле от него. Сякаш беше преживяла война. Но всеки път, когато погледнеше съпруга си, очите ѝ излъчваха любов и нежност. Мади дори ѝ завидя за това. Не можеше да си представи какво означава да изпитваш подобни чувства към един мъж. Беше така привикнала с напрежението в нейната брачна връзка, че ѝ беше трудно да си представи да живее без него. Приемаше този вид стрес и болка за нещо нормално. Особено напоследък.

Джак ставаше все по-груб с нея, готов да я стисне за гърлото за всяко нещо, което каже, и настроен постоянно критично и нападателно относно поведението ѝ. Изглеждаше така, сякаш денем и нощем изчакваше и дебнеше да се нахвърли върху ѝ като планински лъв, готов да атакува жертвата си. Знаеше колко смъртоносна може да бъде хватката му. Говореше ѝ отвратителни неща. Начинът, по който ги казваше, бе още по-отвратителен. Но все още имаше моменти, когато Мади си мислеше колко чаровен, интелигентен и красив е той. Искаше ѝ се да научи как да го мрази, а не да се страхува от него. Сега тя имаше повече усет, повече проникателност, благодарение на групата жени, с които се срещаше. Тези срещи я мотивираха и учеха какво да прави. Мади вече знаеше, че е привързана към него по невидим начин.

Един ден, в средата на декември, тя говори за това с Бил. На следващия ден беше коледното тържество на телевизионната мрежа, а тя дори не искаше да присъства. Последните обвинения на Джак, че флиртува с Елиът, дори по време на предаване, бяха стигнали дотам, че на няколко пъти той я бе обвинил, че спи с него. Джак със сигурност знаеше, че това не е истина, но го казваше нарочно, за да я разстрои. Беше изложил дори подозренията си пред режисьора и Мади се зачуди дали дните на Елиът като говорител не бяха преброени. Помисли си да

го предупреди, но когато каза на Грег за намерението си, той я посъветва да не го прави. Това само щеше да създаде още повече неприятности, което вероятно беше целта на Джак.

— Той се опитва да те накара да се чувстваш зле, Мад — й бе казал Грег. Беше щастлив в Ню Йорк и й сподели, че ще се жени за новата си приятелка, но Мади го посъветва да не бърза. Напоследък нямаше добро отношение към брака и мислеше, че трябва да внимава.

Когато седна в кухнята на Бил, Мади изглеждаше уморена и отчаяна. Не очакваше Коледа с радост, както обикновено. Опитваше се да измисли начин как да отиде до Мемфис, за да види Лизи, или как да я вземе при себе си във Вашингтон, без Джак да разбере това. Предния уикенд най-после бе успяла да намери един малък апартамент. Беше чист и светъл и Мади беше в процес на ремонт. Пребоядисваше го. Беше предплатила част от сумата с чек на ръка и беше сигурна, че ще успее да го купи на изплащане, без дори Джак да разбере какво става.

— Мразя да го лъжа — оправда се тя пред Бил. Той беше купил черен хайвер в нейна чест и двамата се наслаждаваха на редките моменти, когато прекарваха заедно. — Но това е единственият начин да направя нещо, което искам или от което имам нужда. Джак е непреклонен по отношение на Лизи. — Онова, за което беше непреклонен, не беше Лизи, помисли си Бил, но не посмя да й го каже. Не беше приказлив като друг път и Мади се зачуди дали нещо не го тревожи. Знаеше, че преживява много тежко празниците. А тази седмица беше рожденият ден на Маргарет, което го натъжаваше допълнително.

— Добре ли си? — попита го тя, като му намаза едно препечено хлебче с хайвер, стисна малко лимон отгоре и му го подаде.

— Не знам. По това време на годината винаги ставам тъжен. Или за да съм по-точен, тази година. Понякога е трудно да гледаш назад, вместо напред.

И все пак напоследък Бил изглеждаше много по-добре. Все още говореше за жена си, но очевидно не се обвиняваше толкова много за случилото се. Често говореха за това с Мади и тя продължаваше да

настоява да си прости. Докато пишеше книгата си, той бе успял в известен смисъл да преодолее болката, но скръбта по загубата на съпругата все още му тежеше.

— Празниците са много потискащо нещо — съгласи се Мади. — Ти поне ще бъдеш с децата си. — Той отново заминаваше за Върмонт, а тя и Джак щяха да отидат във Вирджиния, което не бе особено приятна перспектива. Бил и децата му спазваха традициите около Коледа. Джак мразеше празниците и освен няколко скъпи подаръка за нея нищо друго не разнообразяваше техните Коледи. Като дете всяка година на Коледа се чувствал разочарован, затова като възрастен отказваше да почита домашните празници.

Бил я изненада с онова, което каза.

— Бих искал да прекарам Коледа с теб, Мади. — Той ѝ се усмихна тъжно. Беше невъзможна мечта, но звучеше много приятно. — Децата ми със сигурност ще бъдат очаровани от теб.

— А също и Лизи — каза убедено Мади.

Вече бе избрала един прекрасен подарък за нея, както и някои дреболии за Бил. Например един компактдиск, топъл вълнен шал, който изглеждаше точно за него и няколко старинни книги, които тя се надяваше, че ще хареса. Нищо важно или скъпо, но много лично, както приятелството помежду им. Смяташе да му ги подари в деня, преди да замине за Върмонт, като се надяваше, че ще обядва за последен път с него, преди и двамата да тръгнат в различни посоки.

Тя му се усмихна, докато ядяха последните сандвичи с хайвер. Беше купил още гъши пастет, синьо сирене и френски хляб, както и бутилка червено вино. Бе ѝ подготвил едно уютно и спокойно кътче в света от напрежение и обиди, сред които живееше.

— Понякога се чудя защо ли се занимаваш с мен. Всичко, което правя, е да ти хленча на рамото за Джак, а същевременно не ти помагам с нищо. Сигурно е много потискащо да седиш и да ме слушаш. Как ме издържаш?

Дъхът ѝ секна, когато чу отговора му.

— Защото те обичам.

Настъпи неловко мълчание, докато Мади проумее чутото и осъзнае какво иска да каже. Вероятно имаше предвид онова, което тя би казала на Лизи като приятел и защитник. Не ставаше дума за любов между мъж и жена, Мади поне така го разбра.

— И аз те обичам, Бил. Ти си най-добрият ми приятел на този свят. — Но чувството, което изпитвах един към друг, бе много по-силно от онова, което тя споделяше с Грег, който очевидно бе поел по нов път. — Ти си моето семейство, чувствам те като по-голям брат.

След като обаче го бе произнесъл, Бил нямаше намерение да отстъпва. Той застана съвсем близо до нея и сложи ръка върху рамото ѝ.

— Аз нямам предвид това, Мади — съвсем ясно произнесе Бил. — Казвам го като мъж на жена. Обичам те — повтори той.

Мади не знаеше какво да отговори. Той разбра и се опита да я улесни. Беше щастлив, че най-сетне ѝ го каза.

Шест месеца бе обмислял всички възможни начини и все не събираше смелост. Накрая реши, че най-простото обяснение е и най-лесно. Беше станал част от ежедневието ѝ и искаше това да продължи.

— Няма нужда да ми отговаряш сега, ако не искаш. Не очаквам нищо от теб. Мисля, че търпеливо чаках през последните шест месеца да промениш живота си и да направиш нещо по отношение на Джак. Разбрах колко ти е трудно. Дори не съм сигурен, че ти го искаш. Мога да го приема. Но не искам да чакам, докато го направиш, или да разкрия чувствата си чак когато го направиш. Животът е кратък, а любовта е нещо много важно.

Мади не знаеше как да реагира.

— Ти също си много важен за мен — каза тя накрая и се наведе, за да го целуне по бузата.

Следващият момент те вече се целуваха искрено и дълбоко, от цялото си сърце и с много страст. Когато спряха, Мади го погледна изумено.

— Как стана това?

— Мисля, че е назряло от доста време — отвърна Бил и пусна ръцете си, защото се безпокоеше, че ще я притесни — Добре ли си? — Тя кимна и сведе глава на гърдите му. Бил беше доста по-висок от нея и Мади се почувства защитена и щастлива в обятията му. Не бе изпитвала подобно чувство никога до този миг. Беше напълно различно и ново за нея. Едновременно прелестно и страшно.

— Мисля, че да — отвърна Мади. Гледаше го и се опитваше да подреди мислите си. Когато се наведе да я целуне още веднъж, тя не се възпротиви. Напротив, искаше го. Което означаваше, че Джак бе казал

истината. Никога досега не беше му изневерявала, никога не бе поглеждала друг мъж, но изведнъж осъзна колко влюбена е в Бил. Нямаше представа какво да прави с тази любов.

Те седнаха до кухненската маса, като продължаваха да държат ръцете си и да се гледат. Бяха навлезли в един абсолютно нов свят. Бил бе отворил врата, пред която и двамата стояха безмълвно от месеци наред. Мади не бе подозирала какво я чака зад нея.

— Това е почти като коледен подарък — каза тя със свенлива усмивка. Бил се усмихна широко.

— Така е, Мади. Но не искам да те насилвам. Не го планирах. Не очаквам повече от онова, което правиш. И не искам да се чувстваш виновна. — Познаваше я достатъчно добре. Имаше моменти, когато само фактът, че диша я караше да се чувства виновна, а онова, което току-що се случи, бе повече. Беше животът.

— И как според теб би трябвало да се чувствам? Аз съм омъжена. За Джак. Ето, че направих всичко, в което той ме упреква, все неща, които преди не съм правила. Сега... това е или може би...

— Зависи как ще подходиш. Не бързай! — посъветва я той, макар да му се искаше тъкмо обратното. Но прекалено много я уважаваше, за да я пришпорва. — Искам да те направя щастлива, а не да объркам живота ти.

Всичко обаче бе твърде сложно. И със сигурност объркваше живота ѝ. Той я караше да погледне на връзката си с Джак по начин, по който досега бе избягвала. Тази първа целувка я бе изстреляла в една напълно нова и различна реалност.

— Какво да правя сега? — попита Мади по-скоро себе си. Беше женена за мъж, който се държеше отворително с нея. Но за разлика от него му беше вярна или поне искаше да бъде и да остане такава.

— Онова, което сметнеш за правилно. Аз съм голямо момче. Мога да се справя с чувствата си. Но каквото и да решиш за мен, за нас, то няма да реши проблема ти с Джак. Не можеш вечно да се криеш, Мади. — Надяваше се, че тази нова любов и фактът, че тя знае за нея, ще ѝ даде сила да напусне Джак. Бил беше визата ѝ към свободата. Но Мади все още не бе решила да я използва. Тя предчувстваше, че ако се осмели да направи нещо, то Бил ще бъде нейното бъдеще. Бил Александър не беше мъж, който се предава лесно.

Поговориха още малко, докато хапваха френско сирене и пиеха вино и той я разсмя по повод положението, в което бяха изпаднали. Каза ѝ, че се е влюбил в нея от мига, в който я бил видял.

— И аз също — отвърна Мади. — Но се страхувах да си го призная. Изглеждаше невероятно, грешно и неправилно заради Джак.

И все още ѝ изглеждаше така, но всичко, което ставаше сега, бе по-силно от нея, по-силно и от двамата.

— Джак никога няма да ми прости, знаеш това. Той няма да повярва, че е станало така. Ще разправя на целия свят, че съм го мамела през цялото време.

— Според мен той така или иначе ще го разправя, ако го напуснеш. — Докато изричаше това, Бил се помоли наистина да стане. Заради двамата. Имаше чувството, че на дланта му е кацнала изключително рядка и красива пеперуда и се страхуваше да я докосне, за да не я нарани. Искаше само да ѝ се възхищава и да я обича. — Мисля, че Джак ще наговори ужасни неща за теб, когато се разделиш с него, независимо дали аз съществувам или не в живота ти. Той няма да ти благодари за нищо, Мади. — За пръв път Бил каза „когато“, а не „ако“ го напуснеш. — Истината е, че той се нуждае от теб много повече, отколкото ти от него. Ти се нуждаеш от него, за да запълни празнината и да осъществи мечтите ти за сигурност и брак. А той се нуждае от теб, за да подхранва своя егоизъм, да използва таланта ти, за да печели и да задоволява похотта си, ако ти му позволиш. Един насилник винаги се нуждае от жертва. Както кръвожадното животно от кръв.

Мади се раздели с него към три часа. Искаше да остане, но нямаше как. Целуваха се дълго, преди да си тръгне. Тяхната връзка бе придобила ново измерение, нов смисъл. Беше отворена врата, която може би никога нямаше да бъде затворена. И никой от двамата не го искаше.

— Пази се — прошепна ѝ Бил. — Бъди внимателна.

— Обещавам — усмихна му се Мади, докато го прегръщаше. — Обичам те и ти благодаря за хайвера и за целувките.

— Винаги на твое разположение — засмя се той и остана на прага, като ѝ махаше с ръка, докато потегли.

Трябваше да премислят толкова много неща. Особено Мади.

Когато секретарката ѝ съобщи, че Джак я е търсил на два пъти, Мади се разтревожи. Седна зад бюрото си, пое си въздух и се обади по вътрешната линия. Изведнъж се уплаши до смърт при мисълта, че някой може да е видял как напуска дома на Бил. Ръцете ѝ се разтрепериха, докато чакаше Джак да отговори.

— Къде беше, по дяволите?

— Пазарувах за Коледа — отвърна бързо Мади. Лъжата излезе така лесно от устата ѝ, че тя се удиви сама на себе си. Но нали не можеше да му признае къде е била и какво е правила! По пътя към офиса бе мислила върху тази възможност, като се чудеше дали не е по-правилно и по-честно да му каже истината, че се чувства нещастна с него, както и факта, че е влюбена в друг мъж. Но това щеше да бъде равносилно на самоубийство. Ако му кажеше, трябваше да го напусне моментално. А все още не беше готова. В момента честността не бе най-правилната политика.

— Търсих те да ти кажа, че имам среща с президента тази вечер.

Думите му я изненадаха. Президентът не приемаше никого, бе видяла с очите си, че не изглежда толкова добре, че да организира срещи. Но Мади си замълча. Така беше по-лесно. И кой знае защо реши, че нейната подозрителност спрямо Джак се дължи на собственото ѝ некоректно поведение към него. Не обичаше да мисли по този начин за отношенията им. Но знаеше, че каквито и да са чувствата ѝ към него, онова, което се бе случило между нея и Бил, не бе правилно от страна на една омъжена жена. Не биваше да го прави, в каквото и състояние да беше бракът ѝ.

— Добре — отвърна Мади. — Ще взема някои неща на път към къщи. — Искаше да купи опаковъчна хартия и дребни подаръци за секретарката си и колегите, които щеше да подари на коледното парти. — Ти искаш ли нещо? — попита го тя, опитвайки се да бъде мила.

— Не. Защо си в толкова добро настроение? — попита я неочаквано Джак. Мади се оправда с вълнението около идващата Коледа.

Каза ѝ да не го чака, защото срещата можела да се проточи, което я накара още повече да се съмнява. Но отново не попита нищо.

В нея наистина бе настъпила някаква промяна и след като излезе в ефир, звънна на Бил.

— Ти ме направи много щастлива. — Искаше да добави и много уплашена, но замълча.

И двамата се наслаждаваха на онова, което се бе случило между тях. Мади каза, че ще обиколи магазините след работа, а Бил обеща да ѝ се обади, когато се прибере у дома, след като Джак няма да си бъде вкъщи. Той също не вярваше, че съпругът ѝ има среща с президента. Филис беше споменала на срещата на Комисията преди няколко дни, че Джим се чувства доста изтощен следобед и заспива още преди седем вечерта.

— Може би Джак ще си легне с него — пошегува се Мади. Бе в прекрасно настроение.

— Това би било нова черта в характера му — засмя се Бил на предположението ѝ.

Мади взе една от колите на мрежата, тъй като Джак бе излязъл с тяхната. Беше доволна, че е сама. Предоставяше ѝ се възможност да мисли и мечтае за Бил необезпокоявано. Паркира близо до пешеходната зона и влезе в големия търговски център, за да купи панделки, опаковъчна хартия, тиксо, картички и други неща, необходими за подаръците.

Магазинът беше препълнен от хора, нетърпеливи да направят покупките си за Коледа. Беше трудно да си проправиш път сред тълпата от жени с ревящи деца и мъже, които изглеждаха доста объркано, защото не знаеха какво да изберат. Изобщо купувачи, които изпълват магазините преди празници. Нищо необичайно, само дето беше по-пълно и по-шумно от обикновено. На вратата пред магазина за играчки стоеше белобрад дядо Коледа, заобиколен от деца и канеше хората да спрат да го видят и да влязат да пазаруват. Това подобри още повече настроението на Мади. Усещаше се духа на Коледа и благодарение на Бил, тя започна да се наслаждава на предстоящия празник.

Бе напълнила ръцете си с около дузина рула червена опаковъчна хартия, кутия с парфюми и шоколадчета „Дядо Коледа“, както и малки коледни играчки и украшения, когато чу странен шум над главата си. Беше много силен и отначало я стресна, после видя, че хората се спират и гледат нагоре като нея, неспособни да разберат какво става.

Последва силен грохот като от водопад, сякаш се изсипа огромна маса вода. Повече не чу нищо. Музиката спря и неочаквано целият магазин се изпълни с писъци. В тавана зейна пукнатина. Огромна черна пещера, точно над главата ѝ. След това целият свят бе погълнат от непрогледен мрак и всичко наоколо потъна в тишина.

ГЛАВА 20

Когато Мади дойде на себе си, имаше чувството, че върху гърдите ѝ е паднала цялата сграда. Очите ѝ боляха и бяха пълни с прах. Наоколо цареше пълен мрак и не можеше да види нищо. Усещаше странен мирис на прах и пушек около себе си. Беше ѝ горещо, а всяка частица от тялото ѝ тежеше неимоверно много. Нещо сякаш я притискаше и сковаваше движенията ѝ. Постепенно раздвижи краката си, но цялата горна част на тялото ѝ остана прикована към пода. Започна да разчиства отломките, стоварили се върху ѝ. Нямаше представа за времето, но сигурно ѝ отне повече от час, докато успя да седне в тясното пространство, което бе освободила около себе си. Наоколо продължаваше да е тъмно като в рог, не се чуваше никакъв звук. След това до слуха ѝ достигнаха приглушени стонове и нечий гласове. Някъде в тъмното плачеше бебе. Нямаше представа какво точно се бе случило, нито къде се намира.

В същото време на паркинга, далеч от мястото, където лежеше Мади, избухваха коли, съседните сгради горяха. Виеха пожарни, чуваха се сирени на линейки, ужасени викове и стонове на агонизиращи, облени в кръв хора. Линейките поемаха носилки с ранени деца. Ако не бяха полицаите и очевидците, които разказваха, че цялата сграда се е срутила изведнъж, човек можеше да си помисли, че снимат филм. Четирите етажа на огромния търговски център бяха разрушени, а на тавана в магазина, в който бе Мади, зееше огромна дупка. Точно над мястото, където минути преди това се продаваха зеленчуци. Експлозията бе толкова силна, че прозорците на сградите в радиус от пет квартала бяха изпочупени. Докато пристигнат новинарските екипи, Дядо Коледа, който стоеше пред вратата на детския магазин и приканваше малките си приятели да влязат, бе качен в линейка. Той бе мъртъв, както и половината от дечицата, които бяха спрели около него, за да му се радват. Трагедията бе с такива небивали размери, че хората не бяха способни да я възприемат.

Мади се бе свила на топка и се мъчеше да измисли начин да се измъкне изпод отломъците, които я държаха като в капан. Тя се опитваше да ги разкърти, да ги отмести, да разчисти около себе си. Но усилията ѝ бяха напразни и тя изпадна в паника. Беше ѝ трудно да си поеме въздух. Изведнъж съвсем близо до себе си чу глас.

— Помощ... помощ... Чува ли ме някой? — Звучеше слабо, но беше много успокояващо да разбере, че наблизо има още някой.

— Да. Аз. Къде сте? — Мади се обърна по посоката на гласа и се заслуша внимателно.

— Не знам. Нищо не виждам. Цареше непрогледен мрак. — Знаете ли какво се случи?

— Мисля, че сградата се срути върху нас. Ударих си главата. Струва ми се, че ми тече кръв.

Беше глас на жена. На Мади и се стори, че дочу бебешки рев. Но нищо друго. Ослушваше се за сирени, за някаква надежда за помощ. Нищо. Всъщност тя не знаеше, че над тях има два огромни бетонни блока, които не им позволяваха да почувстват хаоса, който цареше навън, или пък да чуят сирените на спасителните екипи, които се стичаха към мястото на трагедията от всички краища на града. Бяха отправени молби за помощ до щатите Вирджиния и Мериленд. Никой не знаеше нищо, освен че в търговския център във Вашингтон е станала голяма експлозия и много хора са ранени и убити.

— Това твоето бебе ли е? — попита Мади, когато отново чу бебешкия плач.

— Да — отвърна слабо гласът. — То е на два месеца. Казва се Анди. — Момичето сякаш плачеше. И Мади сигурно щеше да се разплаче, ако не бе в такъв шок, че да не изпитва изобщо никакви чувства.

— Ранено ли е?

— Не знам. Не мога да го видя. — Хълцането продължи и Мади затвори очи за минута, опитвайки се да мисли разумно. Сигурно се бе случило нещо ужасно, което да събори цялата сграда върху главите им, но тя не можеше да проумее какво.

— Можеш ли да се движиш? — попита Мади. Разговорът с момичето ѝ помагаше да запази разсъдъка си, докато се опитваше отново да размести камъните и отломките върху себе си. Изведнъж камъкът зад гърба ѝ сякаш леко поддаде, макар и само на няколко

сантиметра. Но това бе в посока, обратна на тази, от която идеше гласът.

— Не, не мога изобщо да се движа — отговори момичето. — Усещам, че има нещо върху ръцете и краката ми, което страшно ми тежи. Не мога да стигна до бебето.

— Дръж се! Ще изпратят помощ. — В момента, в който го каза, двете чуха приглушени човешки гласове, но не разбраха дали са на спасителите или на други жертви. Докато се опитваше да измисли какво да направи, Мади се сети за мобилния си телефон. Ако можеше да намери чантата си, би могла да се обади за помощ и може би щяха да ги намерят по-лесно. Беше налудничавата идея, но ѝ даде надежда. Трябваше да върши нещо. Започна да опипва земята около себе си, но не намери нищо, освен прах, камъни и парчета бетон. Благодарение на тези усилия обаче придоби по-добро усещане за тясното пространство, в което се намираше, и дори успя да го разшири малко и да изпъне единия си крак.

— Опитвам се да стигна до теб — окуражи тя момичето, но тъй като не последва отговор, се изплаши. — Хей, добре ли си? Чуваш ли ме? — Последва дълга пауза, после гласът се обади отново:

— Мисля, че заспивам.

— О, не, недей! Опитай се да останеш будна — каза твърдо Мади, докато се напъваше да измисли нещо. Тя самата бе още в шок. Освен това вече усещаше много силна болка в главата. — Каж ми как се казваш?

— Ани.

— Аз съм Мади. На колко си години?

— На шестнайсет.

— А аз на трийсет и четири. Репортер съм в една телевизия. — Не последва никакъв отговор. — Събуди се, Ани! Как е Анди?

— Не знам.

В същия момент бебето изплака и Мади разбра, че е живо, но гласът на момичето звучеше все по-слабо и по-слабо. Един господ знаеше колко лошо бе ранена и кога някой щеше да ги открие.

Докато Мади не преставаше да се бори в своята малка пещера, навън пожарните продължаваха да пристигат. Два от етажите бяха в пламъци, четири бяха напълно срутени, а от центъра на експлозията бяха изнесени безброй мъртви разкъсани тела. Някои от тях трудно

можеше да бъдат разпознати. Навсякъде имаше пръснати човешки части: ръце, крака, глави. Сякаш бе настъпил краят на света! Апокалипсисът. Множество линейки извозваха ранените. Хората се опитваха да разчистят място за спасителите и доброволците. Центърът за контрол на природните бедствия и националната гвардия също бяха мобилизирани. Те бяха организирали цяла армия от булдозери. Но останалите конструкции от сградата едва се крепяха, а освен това под руините имаше все още много жертви, голяма част от тях вероятно живи, така че използването на тежките машини можеше да създаде по-големи проблеми.

На местопроизшествието имаше екипи от всички телевизии в страната, които бяха прекъснали обичайните си предавания, за да съобщят, че във Вашингтон се е случила най-голямата катастрофа в историята на страната след бомбения атентат в Оклахома сити през 1995 година. Вече бяха открити труповете на повече от сто човека. Нямаше начин да се прогнозира на колко ще възлязат жертвите. Но телевизията беше излъчен кадър на пиццачо момиченце с откъсната ръка в момента, в който бе измъкнато изпод развалините от спасителните отряди. Идентичността на детето все още не бе установена. Ако е било с родителите си, те вероятно бяха загинали. Но то не бе единствено. Имаше още много ранени, осакатени, мъртви или умиращи.

Бил спокойно си гледаше телевизия, когато чу първите новини за трагедията и едва не подскочи от ужас. Мади бе отишла да пазарува именно там. Той мигновено набра телефона в офиса ѝ с надеждата, че се е задържала на работа. Никой не му отговори. На мобилния телефон операторът отговори, че в момента няма връзка с този номер. В гърдите му се надигна паника. Почти вдигна телефона да се обади в мрежата и да провери дали знаят къде е Мади, но не посмя. Съществуваше възможността да е на мястото на трагедията и да отразява събитията. Реши да изчака, докато не му се обади. Знаеше, че ще го направи веднага, когато намери време, ако не бе затрупана някъде под развалините. Можеше само да се моли това да не е истина. В главата му изплува спомен за мига, в който бе научил, че Маргарет е била отвлечена от маскирани мъже с автомати в ръка.

Мобилният телефон на Джак извънх минута след взрива и той погледна с разочарование жената, която седеше до него. Не очакваше подобни прекъсвания. Бе планирал вечерта, както обикновено, много внимателно и сега беше бесен от телефонния звън.

— Веднага намерете Мади и ѝ кажете да си вдига задника и да отива на местопроизшествието. Сигурно си е вкъщи — нареди той и затвори. Вече бяха изпратени два екипа, на път беше и трети, му бе съобщил режисьорът. Хубавата блондинка, с която бе в „Риц Карлтън“, го попита какво става.

— Някакъв луд е взривил търговския център — отвърна Джак и включи телевизора, за да гледат бюлетина.

Предаваха картина от мястото на събитието. Пълно разрушение и истински хаос.

— Господи! — удиви се Джак. Никой от двамата не беше си представил размера на експлозията, докато не видяха пораженията. Седяха известно време в пълно мълчание, после Джак взе мобилния си телефон и се обади в студиото.

— Намерихте ли я? — излая остро и кратко той, като не сваляше очи от екрана. Професионалните му очи, навикнали на подобни сцени, не устояха и за миг в тях проблеснаха сълзи. До него момичето, с което се бе запознал само преди седмица в Лас Вегас, тихичко плачеше. В момента показваха пожарникар, който носеше убито детенце и мъртвата му майка.

— Опитваме се, Джак — отвърна режисьорът. — Тя не си е вкъщи, а мобилният ѝ телефон не отговаря.

— По дяволите! Казах ѝ никога повече да не изчезва! Продължавайте!

Нещо го жегна в момента, в който прекъсна линията. Той обаче моментално отхвърли подобна мисъл. Мади го бе предупредила, че ще ходи да пазарува опаковъчна хартия и други неща за коледните подаръци. Но тя мразеше големите магазини и обикновено пазаруваше в Джорджтаун. Нямаше причина да бъде в търговския център по време на взрива.

— Чуваш ли ме, Ани! — Гласът на Мади проникна през бетонните отломки, но този път мина повече време, преди да чуе отговора.

— Да, мога — В същия момент до ушите им достигна друг един глас. Този път мъжки. Звучеше съвсем близо до Мади.

— Кой е там? — попита той високо. Мъжът бе разместил няколко камъка и една гредка и бе пълзял дълго, докато стигне до тях, но нямал представа накъде е вървял и къде се намира.

— Аз съм Мади, а там има едно момиче Ани. Не мога да стигна до нея. Мисля, че е ранена. Има бебе.

— А вие как сте? Добре ли сте?

Болеше я главата, но това сега беше без значение.

— Да. Можете ли да разчистите малко от този боклук около мен?

— Продължавайте да говорите, ще се опитам. — Мади се надяваше мъжът да е млад, голям и силен. Достатъчно силен, че да може да премества планини.

— Как се казвате?

— Майк. Не се притеснявайте, госпожо. В завода работя на стокилограмова преса. Ще ви измъкна за нула време. — Тя го чуваше как се бори с камъните, докато ѝ говори, а Ани се изключи напълно от разговора, въпреки че Мади я извика няколко пъти. Бебето плачеше по-силно от преди.

— Говори на бебето си, Ани. Ако те чува, може да не се страхува толкова.

— Много съм изморена — отвърна съвсем тихо Ани.

— Знаете ли какво се случи? — попита Мади младия мъж.

— Нямам представа. Купувах си крем за бръснене и проклетият покрив падна върху главата ми. Мислех да взема и децата с мен. Добре, че не го направих. Имаше ли някой с вас?

— Не, аз бях сама — отговори Мади, докато се опитваше да отмести скалата, но единственото, което постигна, бе да счупи ноктите си и да си нарани пръста. Нищо повече.

— Безнадеждно е. Ще се опитам да копая в друга посока — каза накрая мъжът.

Мади отново бе обзета от паника. Мисълта, че този приятелски глас ще я напусне, събуди в нея чувство на отчаяние каквото не бе изпитвала досега.

Но не! Не биваше да се предава! Щяха да ги намерят! Сигурно имаше още живи, които можеха да бъдат спасени. Щом един беше успял, значи и други ще успеят.

— Добре — отвърна тя. — Желая ви късмет. Когато излезете — Мади каза „когато“, а не „ако“, — предайте навън, че аз съм репортер, кажете на хората от моята мрежа, че съм тук. Имам предчувствието, че са там. Сигурна съм.

— Ще се върна за вас — ясно изрече мъжът.

Няколко минути по-късно гласът му затихна и повече не се появи никой. Мади остана съвсем сама в тъмното със самотата, Ани и нейното все по-тихо плачещо бебе. Мисълта за мобилния ѝ телефон мина отново през главата ѝ, не че това щеше да промени нещо. Вероятно дори и да го намереше, нямаше да може да им каже къде се намират, нито откъде да започнат да копаят. Очевидно бяха затрупани дълбоко навътре. Нямаше начин да открият къде точно са.

Бил гледаше новините и започваше все повече и повече да се тревожи. Вкъщи му отговаряше телефонният секретар, а мобилният ѝ телефон продължаваше да бъде изключен. Накрая се пристраши и позвъни в мрежата.

— Кой я търси? — попита режисьорът изненадано.

— Един неин приятел. Безпокоя се за нея. Тя ли отразява събитието?

След кратка пауза режисьорът отговори:

— Не. Не можем да я открием. Мобилният ѝ телефон не отговаря и в къщи я няма. Може да е отишла на мястото по своя инициатива, но никой не я е виждал. Там има невероятно много хора. Предполагам, че ще се появи отнякъде. Винаги го е правила — увери го Рейв Томпсън.

— Не е в неин стил да изчезва — отбеляза Бил с разтревожен глас.

Рейв се зачуди откъде този непознат мъж знае навиците на Мади. Очевидно бе много повече разтревожен, отколкото Джак. Джак бе наредил да я намерят под дърво и камък и веднага да я изпратят да отразява катастрофата. Режисьорът вече се досещаше къде е Джак и какво прави в момента. Когато му се обади първия път, съвсем ясно чу смеещия се женски глас.

— Не знам какво да ви кажа. Вероятно ще се обади скоро. Може би пътува или кой знае.

Бил обаче знаеше, че не е така и фактът, че тя не му се обажда, за да му каже, че е добре, направо го побъркваше. Той закрачи нервно из дневната, без да откъсва очи от екрана на телевизора. Накрая не издържа и излезе, като взе палтото си и ключовете от колата. Не знаеше дали е възможно да се приближи до мястото на произшествието, но трябваше да опита. Беше твърдо убеден, че трябва да е там. Може би щеше да успее да я намери.

Минаваше десет вечерта, почти час и половина след взрива в търговския център, който разруши две сгради и уби сто и трима души, според последните данни, а ранените бяха много повече. Това беше само началото.

Когато пристигна на местопроизшествието, му трябваша двайсетина минути, за да си проправи път сред линейките и останките от срутилите се сгради. Имаше толкова много доброволци, че никой не му потърси пропуск, идентификационна карта или друг документ. Просто го пускаха да минава. Той застана пред останките на магазина за играчки със сълзи в очите, като се молеше да открие Мади в тълпата.

След минута му връчиха една каска и му казаха да отиде да помага при разчистване на останките вътре. Бил последва мъжете. Беше толкова страшно, че се молеше Мади да е, където и да е другаде, само не тук и просто да е забравила да включи телефона си.

Мади също си мислеше за него, докато натискаше с всички сили бетонния блок. За нейно учудване той леко помръдна. Опита отново и успя да го премести с още няколко сантиметра. Все по-отслабващият глас на Ани ставаше по-близък и ясен.

— Мисля, че постигнах нещо — каза Мади. — Продължавай да ми говориш. Трябва да те чувам, за да се ориентирам за посоката. Не искам да правя грешки. Чувстваш ли нещо? Пада ли върху тебе прах? — Не беше сигурна дали е близо до главата на момичето или до краката, затова трябваше да внимава да не събори нещо върху нея или бебето. Да накара Ани да продължи да говори беше почти толкова трудно, колкото да премести бетонния отломък.

Мади вече си говореше сама, докато буташе, чоплеше, натискаше. Неочаквано при един от напъните ѝ бетонният блок се отмести и в него зейна голяма дупка. Достатъчно голяма, че да се промуши през нея. Мади пхна горната половина на тялото си и запълзя. Бе намерила Ани. Гласът на момичето беше съвсем близо, а първото нещо, до което се докосна в мрака, беше някакво топло вързопче. Беше Анди. Той лежеше близо до ръката на майка си, но не в обсега ѝ и скимтеше. Мади не можеше да го види, но го почувства и притегли към себе си. После го остави ужасена, защото не знаеше дали бебето не е ранено лошо и запълзя към Ани. Момичето не реагира, когато я докосна. Не можеше да се разбере дали все още диша.

— Ани. Ани. — Тя внимателно намери лицето ѝ и докато опипваше с ръце, разбра какво се е случило. Върху гърдите ѝ лежеше огромна греда. Мади усети по пръстите си нещо топло и мокро. Кръв. Друга греда лежеше върху краката ѝ. Ани бе напълно прикована и неподвижна и въпреки отчаяните си опити, Мади не можа да я освободи. Тя изобщо не подозираше, че върху им лежах още бетонни отпадъци, които ги притискаха към тялото на Ани и правеха отместването им невъзможно.

— Ани! — повтаряше Мади. Бебето продължаваше да плаче. Накрая момичето дойде в съзнание и проговори.

— Къде си? — Тя не разбираше какво става.

— Тук съм. При теб. И Анди е добре, поне така мисля.

— Намериха ли ни? — Ани отново започна да се унася. Мади се страхуваше да я разтърси, защото не знаеше колко лошо е ранена, когато гредите са паднали върху ѝ.

— Все още не. Но ще ни намерят. Обещавам. Дръж се. — После взе бебето, гушна го до себе си и се сви до Ани. За да не позволи на момичето да изпадне отново в безсъзнание, Мади долепи лицето на бебето до нейното, както сигурно бяха направили, когато се бе родило. Ани заплака.

— Аз ще умра, нали? — Мади не можеше да ѝ отговори. Ани не бе на повече от шестнайсет. Но сега изглеждаше пораснала, вече възрастна.

— Не мисля така — излъга Мади. — Няма да умираш. Кой ще гледа Анди?

— Той няма баща — призна Ани. — Баща му ни остави, когато се роди. Не го искаше.

— Моето бебе също нямаше баща — опита се да я успокои Мади. Всъщност нейната Лизи не бе имала и майка, помисли си Мади с чувство за вина, но не каза нищо.

— С майка си и баща си ли живееш? — продължи да я пита тя, докато люлееше бебето. То бе престанало да плаче. Мади сложи пръста си под нослето му и се успокои, когато долови, че диша. Просто беше заспало.

— Избягах, когато бях на четиринайсет. Аз съм от Оклахома. Обадох се на мама и татко, когато се роди Анди, но мама каза, че съм носела само неприятности. Анди и аз живеем от благотеяния.

Мади въздъхна съчувствено, но нищо не можеше да се сравни с онова, което им се бе случило сега. Не спираше да си задава въпроса дали въобще щяха да оживеят. Ако не ги намереха скоро, бяха обречени. Вероятно щяха да ги открият дълго след смъртта им, когато успеяха да разчистят магазина. Бе твърдо решена да не позволява това да се случи. Това бебе имаше право да живее, а също и детето, което бе негова майка. Да спаси живота им сега бе единствената й цел.

— Когато той порасне, ще има да му разправяш за това преживяване, а той ще си мисли колко смела и безстрашна си била, и ти наистина си. Аз много се гордея с теб — каза Мади, като едва преглътна сълзите си. Мислеше си за Лизи. Бяха се намерили след цели деветнайсет години, а сега Лизи беше на път отново да изгуби майка си. Наложил си да не мисли за подобни неща. Трябваше да запази разсъдък си. Беше започнала да усеща леко замайване. Въздухът им вероятно свършваше. Докога ли щеше да им стигне?

Мади започна да си тананика тихичко, като прегръщаше леко Ани и бебето. Момичето простена едва чуто. Мади се поуспокои. Изглежда отново се бе унесла, но все още беше жива.

Бил най-сетне успя да открие новинарския екип на телевизията, където работеше Мади. Той се представи на режисьора, с когото бе говорил по телефона.

— Мисля, че тя е някъде там, вътре — каза му навъсено Бил. — Възнамеряваше да пазарува, и то точно тук.

— И аз имам ужасно предчувствие — съгласи се с него Рейв Томпсън, — но това не променя нещата. Хората правят всичко възможно, за да извадят останалите живи отвътре.

Рейв го изгледа критично и Бил му обясни, че познава Мади от Комисията, създадена от първата дама. Очевидно бе добър човек. Беше тук вече няколко часа и помагаше в спасяването на хора. Палтото му бе скъсано, лицето цялото в сажди и прах, а ръцете му кървяха.

Всички бяха на края на силите си. Минаваше полунощ, а Мади все още не беше се обадила отникъде. Рейв говори няколко пъти с Джак, който продължаваше да дава нарежданията си от „Риц Карлтън“. Не беше никак очарован от изчезването на Мади и каза нещо от рода на: „сигурно се чука някъде“, а после се закани, че щял да я убие, когато я намери. Рейв и Бил бяха много повече впечатлени от думите му, отколкото от атентаторите, които бяха поставили бомбата. Виновниците за случилото се нещастие не бяха открити.

Не споменаха в новините, че Мади Хънтър може би се намира под развалините. Не бяха сигурни дали е така и нямаха право да го съобщават, докато не научеха нещо със сигурност.

Към четири сутринта спасителите бяха постигнали известни успехи. След почти осем часа непосилен труд, около пет сутринта извадиха Майк. Кръвта му сякаш течеше отвсякъде. Беше ровил с ръце сред развалините, без да спира, и бе прокопал тунел, премествайки цели бетонни късове и греди. По пътя си бе спасил още четири човека. Когато излезе, Майк, обясни на мъжете, които го намериха, че вътре има още две жени, които е открил по пътя си, но не е могъл да стигне до тях. Казвали се Мади и Ани, едната била репортерка, а другата имала бебе. Той даде най-подробни указания на спасителите за посоката, преди да го качат в линейката, за да го откарат в болницата. Рейв чу всичко и побърза да намери Бил.

— Тя е вътре — каза му той с мрачно изражение.

— О, Господи! Намериха ли я? — Страхуваше се да попита дали е жива или мъртва, а и видът на Рейв бе нерешителен.

— Все още не. Един мъж, който току-що беше спасен, каза, че вътре има две жени, до които не могъл да стигне. Едната от тях е Мади. Казала му, че е репортерка в телевизията и името на мрежата, в която работи. — Най-ужасните му страхове се сбъднаха, но не можеше да направи нищо друго, освен да чака. През следващите два часа

отвътре продължаваха да изваждат тела. Оживелите с липсващи крайници откарваха веднага в болница, а мъртвите деца подреждаха в редици, за да бъдат разпознати от ридаещите им родители. Наближаваше седем, когато Бил не издържа и се разплака. Изглеждаше му невъзможно да повярва, че Мади все още е жива. Бяха изминали почти единайсет часа. Чудеше се дали да не се обади на Лизи, но не знаеше какво да ѝ каже. А и вече цялата страна знаеше за случилото се. Кой луд беше причинил тази огромна трагедия?

От телевизионната мрежа пристигна нов екип, а от „Червения кръст“ им донесоха чаши с кафе. Рейв взе едната с благодарност. Бил изобщо не посегна. Нямаше сили.

Рейв не зададе повече въпроси на Бил относно връзката му с Мади, но докато бяха заедно, остана с впечатлението, че държи на нея особено много. Искрено му съчувстваше.

— Дръж се! Ще я намерят. — Не се знаеше обаче как — жива или мъртва.

Докато Бил и Рейв очакваха спасителните екипи да излязат, Мади продължаваше да лежи, свита на кълбо, прегърнала в обятията си бебето. Ани не бе проговорила от часове. Мади не знаеше дали спи или вече е умряла, защото изобщо не реагираше на опитите ѝ да я заговори. Нямаше представа колко е часът, дали е ден, или нощ и колко време бе изминало, откакто бяха затрупани. Но когато бебето се събуди и започна отново да плаче, майка му го чу.

— Кажи му, че го обичам — прошепна Ани. Гласът ѝ сякаш идеше от небитието.

— Ти трябва да останеш жива, за да му го кажеш сама — каза ѝ Мади. Опитваше се да звучи оптимистично, но сама едва издържаше. Почти не ѝ стигаше въздух.

— Искам да се погрижиш за него, моля те — каза тихо Ани, замълча за миг и после неочаквано добави: — Обичам те, Мади. Благодаря ти, че беше с мен. Много щеше да ме е страх без теб.

Самата Мади бе невероятно изплашена, макар че до нея бяха Ани и бебето и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Когато се наведе и целуна раненото момиче, тя си помисли за Лизи.

— И аз те обичам, Ани. Много те обичам. Сега трябва да се стегнеш. Всичко ще се оправи. Скоро ще излезем оттук. Аз също искам да видя дъщеря си.

Ани кимна в мрака, защото ѝ вярваше, и се усмихна, но Мади не можеше да види тази усмивка. Само я почувства.

— Майка ми ме наричаше Ани. Тя въпреки всичко ме обичаше — каза тъжно момичето.

— Обзалагам се, че все още те обича. И със сигурност ще обича много Анди, когато го види.

— Не тя — отвърна Ани. Гласът ѝ прозвуча по-силно и по-убедително. — Искам ти да се погрижиш за моето бебе. Обещай ми, че ще го обичаш.

Мади едва сдържаше риданията, които напиреха в гърдите ѝ. Вече знаеше, че никой няма да се измъкне жив оттук, нямаше смисъл да пести нито въздух, нито енергия. И точно тогава до нея достигнаха далечни гласове, а когато се заслуша, чу, че някой вика собственото ѝ име.

— Чувате ли ни, Мади? Мади! Мади Хънтър. Ани чувате ли ни?

Тя изкрещя с цяло гърло:

— Да, чуваме ви! Ние сме тук! Тук сме. Гласовете идваха все по-наблизо и тя заговори бързо на Ани:

— Те идват за нас, миличка! Дръж се! Ще излезем оттук след няколко минути. — Но въпреки шума, който вдигаше, Ани отново изпадна в безсъзнание, а бебето заплака още по-силно. Беше гладно и уплашено. Също като Мади.

Гласовете продължаваха да се приближават, докато зазвучаха съвсем ясно. Вече можеше да говори с тях. Описа им къде се намират и доколкото успя състоянието на Ани, но без да я тревожи излишно. Каза, че тя самата е добре и че държи бебето.

— То ранено ли е? — попита друг глас, за да знае какъв спасителен екип е необходим.

— Не знам. Но мисля, че не е. Аз също не съм. — С изключение на пулсиращата болка на главата. Майката на бебето обаче беше в окаяно положение.

Изминаха още час и половина, докато ги освободят. Трябваше да отместят бетонните отломъци един по един, при това много бавно. Имаше опасност цялата конструкция да рухне отгоре им, ако действат бързо и невнимателно. Мади облекчено въздъхна, макар че изпита болка, когато осветиха със силно фенерче очите ѝ през дупката с размер на чиния и я заслепиха. Сълзите ѝ не спираха да текат, когато се

обърна към Ани, за да ѝ каже, че скоро ще ги спасят. Момичето не отговори.

Дупката бързо се разширяваше. Когато лъчът на фенерчето освети Анди, Мади видя колко мръсен беше миличкият. По личицето му имаше засъхнала кръв от малките драскотини по бузките, но очите му бяха широко отворени. Беше много красиво бебе. Тя го целуна, преди да го подаде през отвора на силните мъжки ръце, които го поеха и отнесоха. На тяхно място се появиха други ръце, които продължиха да работят, и след около половин час успяха да направят достатъчно място, та Мади да може да се промъкне през него, но преди това се обърна и докосна ръката на Ани. Момичето продължаваше да е в безсъзнание. Щеше да мине още доста време, докато я освободят. Пълзяха по корем през издълбаните проходи, докато се доберат до изхода. Мади едва различи някакъв светъл лъч, когато две силни ръце я поеха и я понесоха. И преди да се осъзнае, се озова на дневна светлина.

Беше десет сутринта, почти четиринайсет часа след взрива в търговския център. Мади се опита да разбере дали бебето е добре, но наоколо цареше такъв хаос, че никой не ѝ обърна внимание. Под развалините имаше още хора и спасителите бързаха да се доберат до тях, преди да е станало късно, като си подвикваха нервно един другиму. Тя се вгледа в натъжените лица, очакващи появата на своите близки, и изведнъж го видя.

Бил я чакаше. Изглеждаше почти толкова мръсен, колкото и тя. Когато я видя, той извика, притисна я силно към себе си и заплака. Нямаше думи, за да изрази мъката, която бе преживял, молбите, които бе отправил, сълзите, които бе пролял.

Най-сетне бе настъпил мига на върховна наслада и облекчение.

— Благодаря ти, Господи — прошепна Бил, докато я носеше като бебе към линейката.

Мади стисна силно ръката му и се обърна към един от спасителите.

— Къде е Ани? Добре ли е?

— Продължаваме да работим — отвърна ѝ мъжът навъсено. Беше видял толкова много смърт, толкова много кръв през изминалата нощ.

Страшният кошмар продължаваше. Всеки спасен живот бе равносител на победа, всеки оцелял от този ад бе като подарък за неимоверните им усилия.

— Кажете й, че я обичам — каза пламенно Мадн. Когато се обърна към Бил, очите й блестяха. Бяха преживели тежък момент. Дали това, което се случи, не бе наказание за нейната любов към него? Може би нямаше право да го обича? Не, нямаше да позволи подобна мисъл да помрачи щастието й. Както не бе позволила на каменните блокове да се срутят и да затрупат телата на Ани и бебето.

Сега тя му принадлежеше. Беше оцеляла заради него. И заради Лизи.

Бил последва Мадн в линейката. Когато погледна през задното стъкло, той видя Рейв, който ги наблюдаваше и плачеше от радост.

ГЛАВА 21

Мади бе приета в травматологията. Отделението беше пълно с хора, спасени от срутилата се сграда и Мади не се успокои, докато не разбра, че Анди е добре, макар и да не получи по-подробна информация.

Докторите се изненадаха, когато установиха, че по нея няма нито една счупена кост и никакви вътрешни увреждания. Имаше само ожулвания, няколко повърхностни наранявания и натъртвания. Бил не можеше да повярва какъв късмет е извадила, докато седеше до нея и ѝ разказваше онова, което знаеше за случилото си. Според официалната информация някаква борческа групировка бе поставила бомбата. Същите бяха обявили в съобщение до президента преди час, че това е тяхното послание към правителството. Звучаха като лунатици. Бяха убити повече от триста души, почти половината от тях деца. Мади потръпна от ужас.

Мади разказа как е видяла тавана да пада и как след това се е оказала затрупана под развалините с Ани и бебето. Молеше се и силно се надяваше момичето и бебето да оживеят. Бил бе не по-малко разтревожен за нея самата. Имаше чувството, че историята с Маргарет се повтаря. Мади го успокои с думите, че никой не може да преживее едно и също нещо два пъти в живота си. Поговориха още известно време и Мади отиде да я изследват, защото лекарите искаха да са напълно сигурни в заключението си. Бяха постигнали съгласие с Бил, че той трябва да си отиде, в случай че Джак дойде да я види. Нямаше нужда от излишни неприятности.

— Ще се върна след няколко часа — каза той, наведе се и я целуна. — Спокойно. Почивай.

— Ти също. Поспи малко, ако можеш. — Никак не ѝ се искаше да го пуска. Направиха ѝ изследвания и отново я върнаха в болничната стая. Там я очакваше Рейв, придружен от нов новинарски екип. Беше ги изпратил Джак, но него самият го нямаше. Рейв не ѝ каза нито дума какво мисли по този повод. Според него шефът му си беше истинско

копеле, да не дойде да я види дори! Не я попита нищо и за Бил. Не беше необходимо. Каквото и да ставаше между тях двамата, едно беше ясно: те се обичаха и държаха един на друг.

Мади изрази своята гледна точка за случилото се пред камерата и описа онова, което си спомняше и което бе преживяла. Разбира се, не пропусна да спомене колко храбра е била Ани.

— Тя е само на шестнайсет години — повтори Мади с гордост и тогава забеляза странния израз в очите на Рейв.

— Тя нали е добре, Рейв? Чул ли си нещо?

Той се поколеба дали да не я излъже, но тя щеше да го научи така или иначе. Нямаше да е честно да се държи така с нея.

— Бебето е много добре. Но не са могли да измъкнат майката.

— Какво искаш да кажеш? Как не са могли да я измъкнат? — развика се Мади и се изправи в леглото. Та тя бе успяла да я запази жива цели четиринайсет часа, а сега ѝ казваха, че не били могли да я измъкнат! Това не бе възможно! Не искаше да го повярва! Отказваше да го повярва!

— Наложило се е да използват динамит. Вече е била в кома, когато извадиха теб, Мади. Хората направиха всичко възможно, но половин час по-късно тя умря. Дробовете ѝ са били напълно смачкани. Имала е много вътрешни кръвоизливи. Докторът от спасителния екип каза, че е било невъзможно да я спасят.

Мади издаде нечовешки звук. Това беше звукът, който една майка издава, когато научи, че детето ѝ е мъртво. Не можеше да го проумее, отказваше да приеме истината. Какво щеше да стане с бебето? Рейв не знаеше нищо за него. Преди да я оставят да си почива, той ѝ сподели колко е щастлив, че е оживяла, и не можа да удържи сълзите си.

Всички бяха разстроени от случилото се. Лизи хълцаше едва чуто, когато Мади ѝ се обади в Мемфис, за да ѝ съобщи, че е добре. Тя бе стояла цяла нощ пред телевизора, за да гледа новините и когато не бе видяла майка си, се бе обадила у тях, въпреки забраната, но никой не ѝ бе отговорил. И естествено бе заподозряла, че нещо не е наред.

Филис Армстронг ѝ се обади, за да ѝ съобщи какво облекчение са почувствали с Джим, когато са разбрали, че е жива. Каква ужасна трагедия, причинила смъртта на толкова много невинни деца!

След като затвори, Мади попита сестрата за бебето. Анди все още беше в болницата и щеше да остане тук и през следващите няколко дни. От социални грижи не бяха го потърсили до този момент. След като сестрата излезе от стаята, Мади стана и отиде в детското отделение, за да го види. Той изглеждаше почти като новороден — изкъпан, повит и със сресана коса. Мади попита дали може да го вземе. Беше русичък, с големи сини очи, завит със синьо одеялце. Мади можеше да си представи колко красива е била Ани, която така и не успя да види, ако бебето приличаше на нея. Докато го държеше в ръцете си и мислеше каква ли е била Ани, се сети какво я помоли момичето. Да се погрижи за бебето ѝ. Скоро бедното дете щеше да бъде подхвърлено на същата съдба, каквато бе имала собствената ѝ дъщеря. Щеше да обикаля от сиропиталище в сиропиталище, от едни приемни родители при други, да попада в ръцете на непознати и чужди хора, без да има истински мама и татко, които да го обичат и да се грижат за него. Сърцето на Мади болезнено се сви.

В този миг Анди я погледна невинно и Мади се зачуди дали ще познае гласа ѝ. Но той очевидно загуби интерес и заспа в ръцете ѝ. Мади заплака горчиво за участието на Ани. Това беше странна повеля на съдбата. Съдбата, която ги събра заедно под отломъците. После остави внимателно бебето в креватчето и се върна в стаята си като не спираше да плаче.

Беше изморена, изтощена и всичко я болеше, но нямаше никакви сериозни наранявания и просто се чудеше на невероятния късмет, който бе имала. Стоеше до прозореца и гледаше тъжно навън, мислейки си колко странно нещо е животът и как се преплитат човешките съдби.

Съдбата взема едни, но оставя други без никакъв очевиден смисъл или причина. Беше трудно да разбере защо точно тя бе имала късмет, а не Ани. Та нали на нея ѝ предстояха много повече неща, целият живот с всичките си възможности!

Докато размишляваше върху превратностите на съдбата, в стаята с тържествено изражение влезе Джак.

— Предполагам, че поне веднъж не е необходимо да питам къде беше цялата нощ. — Това „поне веднъж“ бе казано заядливо и нарочно — напълно типично за него. — Е, как си, Мади? — продължи той смутено. Очевидно се чувстваше неудобно. Наистина не беше

предполагал, че жена му може да е сред жертвите. Звучеше му налудничаво и беше силно изненадан да научи, че е била извадена изпод развалините. Но се радваше, че е жива. — Трябва да е било много тъпо там, откъдето идваш — каза той, като се наведе да я целуне. През това време сестрата влезе, носейки ваза с огромен букет разкошни цветя от семейство Армстронг.

— Ами да, наоколо имаше само камъни — отвърна замислено Мади. Джак беше майстор на двусмислиците. Но този път не бе никак подходящо да прави каламбури. Да останеш затрупан под срутила се сграда четиринайсет часа в непрогледен мрак, без никаква надежда, че ще те открият, си бе истинска травма, както и да го наричаше Джак. Помисли си да му разкаже за Ани и за бебето и колко много я бе засегнала цялата история, но изведнъж осъзна, че няма смисъл. Той нямаше да я разбере.

— Всички се тревожеха за теб. Мислех си, че си се запиляла някъде. И през ум не ми мина, че може да си точно там. Всъщност как така се озова в оня магазин?

— Отидох да купя опаковъчна хартия — отвърна Мади. Гледаше го право в очите. Той беше застанал в другия ъгъл на стаята, като че ли не смееше да я доближи и предпочиташе да е на разстояние от нея. Мади също, заради собствената си безопасност.

— Но ти мразиш големите магазини — учуди се той, сякаш това можеше да промени нещата. Мади се усмихна.

— Предполагам, че вече знам защо. Те са прекалено опасни — отвърна тя и двамата се разсмяха. Но това не понижи напрежението помежду им. Нощта, която прекара, хваната в капана на отломките, опитвайки се да задържи и спаси Ани, беше отворила очите ѝ. През онези страшни часове ѝ стана свършено ясно, че ако оживее, не може да очаква нищо от него, освен още по-голям терор и мъчения. Не искаше никога повече да преживява подобно отношение. Нямаше да го позволи. Не биваше повече да се самоизмъчва. Докато седеше в мрака, затисната от тонове бетон, желязо и тухли, Мади си бе обещала никога повече да не го прави. Сега, докато наблюдаваше Джак да стои неловко в другия ъгъл на стаята, разбра, че е на прав път. Та той не можеше да намери достатъчно любов в сърцето си, за да прекоси стаята, да стигне до нея и да ѝ каже колко я обича. Вероятно я обичаше толкова, колкото

му беше възможно, мислеше си Мади, но това не ѝ беше достатъчно. Това не ѝ говореше нищо.

Джак изведнъж стана, тръгна към нея и ѝ поднесе някаква кутийка, опакована красиво като подарък. Тя я взе, без да каже нищо, отвори я и видя вътре диамантена огърлица. Беше много голяма и красива.

Онова, което Мади не знаеше бе, че той беше купил две еднакви в „Риц Карлтън“, когато напусна хотела тази сутрин. Едната за Мади, заради онова, което бе преживяла под руините, а другата за момичето, с което бе прекарал нощта. Но дори и без да знае това, Мади му я върна.

— Не мога да я приема, Джак. Съжалявам — каза тя със сериозно изражение на лицето.

Очите му се присвиха като на див звяр. Очевидно усещаше, че плячката му бавно, но неумолимо се измъква от лапите му и за миг Мади си помисли, че ще скочи, ще я сграбчи и удуши. Вместо това той попита:

— Не я ли искаш? И защо?

— Защото те напускам — произнесе тя, без да се усети.

Думите ѝ я изненадаха, но не толкова, колкото Джак. Той имаше вид, сякаш току-що го бе ударила с нещо тежко.

— И защо по дяволите? От какво си недоволна пак? — Както обикновено се опитваше да прехвърли собствените си грехове върху нея.

— Защото не мога да живея повече така.

— Не можеш какво? — попита той и закричи бясно из стаята, неспособен просто да отвори вратата и да си излезе. Изглеждаше като тигър в клетка, звяр, готов да разкъса жертвата си. Но това вече не я плашеше. Мади знаеше, че тук е на сигурно място. Имаше достатъчно много хора наоколо.

— Какво не можеш повече? Да живееш в разкош? Да ходиш в Европа два пъти в годината? Да летиш със собствен самолет? Да получаващ бижута, които струват повече от онова, което печеля? Мили Боже! Какъв ужасен живот за един парцал от Ноксвил, представете си! — довърши с обичайната си фраза той.

— Там е работата, Джак — отговори Мади и се отпусна уморено върху възглавниците, като не преставаше да го наблюдава. — Аз не

съм парцал от Ноксвил. Никога не съм била. Дори тогава, когато бях бедна и нещастна.

— Дрън-дрън! По дяволите! Та ти си била курва още като дете. Лизи е доказателството! Само я погледни!

— Да, точно така, погледни я. Тя е страхотно дете и е много посвятна от куп други с благородно потекло. Дълга й много. Както и на себе си.

— Дължиш всичко на мен! Надявам се, че ти е напълно ясно, че ще те изхвърля от работа, ако ме напуснеш. — Очите му святкаха като стоманени остриета.

— Вероятно. Но този въпрос ще го оставя на адвокатите, Джак. Аз имам договор с мрежата, не с теб. Не можеш просто да ме изхвърлиш без предупреждение или компенсация. — Беше станала по-смела и по-умна, докато се бе борила за живота си наред мрака и страха, на крачка от смъртта. Дори се чудеше как той можеше да смята, че думите му биха могли да я спрат или уплашат. Някога тази негова стратегия вършеше работа. Това беше най-тъжното в цялата история.

— Хич не ме заплашвай! Няма да получиш нито цент от мен. И не забравяй, че си подписала предварителен брачен договор. Ще излезеш от къщата ми с празни ръце. Гола-голеничка, както дойде! Всичко е мое, дори шибаните ти гащи! Щом си отиваш, единственото, което имаш, е тази болнична пижама върху теб!

— Какво искаш от мен, Джак? — попита уморено Мади. — Защо искаш да остана с теб? Та ти ме мразиш!

— Имам пълното право да те мразя. Ти ме лъжеш. Ти ме мамиш. Знам, че имаш любовник, който ти се обажда всеки ден. За какъв ме мислиш, по дяволите? За някакъв безмозъчен глупак ли? За посредствен? За малоумен?

— Не, не глупак, само посредствен — помисли си Мади, но не му го каза. Може да беше смела, но не бе чак толкова глупава.

— Той не ми е любовник. Досега бяхме само приятели. Никога не съм ти изневерявала, с никого. Единственото нещо, за което те излъгах, беше Лизи.

— Бих казал, че и то стига. Но съм готов да ти простя. Аз съм жертвата в тази история, не ти. Аз съм оня, който ти набърка в тези мръсни каши, и все още искам да те измъкна от тях. Нямах дори

представа колко си щастлива! Само почакай, докато се върнеш в онази воняща дупка в Ноксвил, Мемфис или където и да е, заедно с малкото си копеленце! Ще ми се молиш на колене да те взема обратно — крещеше той и пристъпваше бавно към леглото ѝ. Мади се чудеше какво ли ще направи. В очите му светеше пламък, какъвто не бе виждала никога преди това, и тя си спомни за всичко, което бе чула в групата за подобни случаи. Когато насилникът почувства, че жертвата му се изплъзва, той е готов да направи всичко на света, само и само да я спре. Всичко.

— Не можеш да ме напуснеш, Мад — каза Джак, като застана до нея. Тя цялата трепереше. — Не ти стиска. Освен това си прекалено умна. Няма да захвърлиш всичко на вятъра, целия си прекрасен живот и кариера, я! Може би си получила мозъчна травма тази нощ? Да, точно това е станало с теб. Може би ще трябва да набия малко ум и разум в главата ти, та да започнеш да мислиш правилно. Е, какво ще кажеш, Мади? — Докато произнасяше тези думи, тя почувства как всичко в нея се надига и беше сигурна, че ако ѝ посегне, ще го убие. Нямаше да му позволи да стори това, да я върне обратно в кошмарите и да я измъчва, да я унижава и обижда, да ѝ повтаря непрекъснато, че е боклук, който заслужава всички обвинения и мъки, които ѝ причиняваше. Погледът ѝ вероятно отразяваше мислите ѝ.

— Само ако ми посегнеш, тук или някъде другаде, кълна се, че ще те убия. Поемах всички унижения и обвинения от теб. Ще го преглътна. Ти си изтриваше краката с мен, Джак, но сега всичко свърши. Няма да се върна. Намери си някой друг, когото да измъчваш, унижаваш, обвиняваш и обиждаш.

— О, моля ви се! Чуйте я само! Порасналото момиченце, което обвинява баща си! Бедното дете! Да не смяташ, че ще ме уплашиш, Мад? — изсмя се той, но се отдалечи от леглото ѝ.

Всичко свърши. Времето изтече. Играта също.

— Не, не те плаша. Ти просто ме разболя. Побърка ме. Направи ме неадекватна. Върви по дяволите, Джак! Вън от стаята ми! Или ще извикам охраната да те изхвърли.

Той не помръдна, гледайки я известно време с омраза, после приближи и застана толкова близо, та Мади имаше чувството, че може да преброи космите по главата му.

— Надявам се да умреш, шибана кучко! И това ще стане. Скоро. Заслужаваш си го.

Мади не можеше да определи дали това беше директна заплаха, или не и дали тя я уплаши, но повече нищо на света не можеше да промени решението ѝ. Докато го наблюдаваше как се завърта на пети и излиза от стаята, в нея се появи едно невероятно и необяснимо чувство да го спре и да го помоли да ѝ прости. Но тя знаеше, че не бива. В нея все още живееше част от съществото, което плачеше и тъгуваше за Джак, чувстваше се виновно, искаше да го обича и да бъде обичано на всяка цена, без значение колко болка и мъка ѝ причинява той. Но не можеше да се остави повече да бъде манипулирана. Затова мълчаливо го изгледа как си отива, без да се помръдне дори.

Когато затръшна вратата, Мади избухна в сълзи. Измъчваха я болка и вина. Чувстваше, че е загубила нещо. Нещо голямо и важно от живота си. Защото колкото и да го мразеше, колкото и жесток и безскрупулен да беше той с нея — като коварна болест, внедрила се в тялото и душата ѝ — колкото и дълбоко да бе проникнал в нея, тя знаеше, че никога няма да го забрави. И че той никога нямаше да ѝ прости.

ГЛАВА 22

На следващия ден Мади отиде отново в детското отделение, за да види Анди. Съобщиха ѝ, че от социални грижи вече се бяха погрижили за него. Щяха да го вземат и заведат в дом за сираци, докато успеят да уредят нещо по-подходящо. Мади се върна в стаята си с натежало сърце. Знаеше, че повече нямаше да го види, така както знаеше това за Лизи преди толкова много години. Но Бог ѝ беше дал втори шанс и тя си задаваше въпроса дали Анди и неговата майка бяха влезли случайно в живота ѝ.

Мади мисли за това през целия следобед, а когато Бил дойде да я види, говори и с него. Той знаеше за посещението на Джак предния ден и изпитваше едновременно облекчение и тревога. Не вярваше Джак да се върне и да ѝ направи нещо. Но след като му бе заявила, че ще го напусне, не се знаеше какво би могъл да предприеме. Затова настояваше да бъде предпазлива. Трябваше да прибере нещата си от къщата му веднага след като излезе от болницата и не биваше да ходи сама. Мади реши да наеме охрана от мрежата. Бил обеща да ѝ купи дрехи, за да напусне болницата, защото нейните бяха съвсем изпокъсани. Мади не се страхуваше от Джак. Чувстваше се удивително лека и свободна. И макар да я болеше за нещата, които му изрече, беше учудена, че не изпитва никаква вина. Предполагаше, че ще изпитва угризения в известен смисъл. Беше предупредена за това. Но знаеше също така, че бе направила правилния избор. Беше взела правилното решение. Джак беше като злокачествен тумор в тялото ѝ, който щеше да я убие, ако не го отстранише.

Но мисълта за бебето на Ани не спираше да я тревожи.

— Знам, че звучи налудничаво — съгласи се Мади с Бил, — но аз ѝ обещах да се грижа за него. Би трябвало поне да кажа на социалния работник, че искам да знам къде са го настанили.

Бил реши, че това е добра идея и прехвърли разговора върху трагедията в търговския център. Един от терористите вече беше заловен. Оказа се двайсетгодишно момче е психични отклонения и

присъда. Очевидно беше действал с още двама, които обаче все още не бяха заловени. Навсякъде бяха отслужени молебени и възпоменателни служби за жертвите. Най-тъжното бе, че това се случи в навечерието на Коледа. Бил смяташе, че е по-добре да не заминава за Върмонт и да остане в града с нея.

— Не се тревожи за мен. Всичко ще бъде наред — обеща му Мади.

Тя наистина изглеждаше изненадващо добре, без да се смятат няколкото повърхностни охлузвания и рани. Беше решила да се премести да живее в апартамента на Лизи. Щяха да прекарат Коледа заедно. Мади не се притесняваше, че ще трябва да спи в една стая с Лизи, поне в началото.

— Можеш да останеш с мен, ако искаш — предложи Бил с надежда в гласа, но тя му се усмихна в отговор.

— Благодаря за предложението, но не съм сигурна, че си готов за съжителство.

— Нямах точно това предвид — отвърна Бил и целият се изчерви. Мади харесваше благородството и любезността му. Предстоеше им да научат много неща един за друг. Но Мади не искаше да ускорява събитията. Нуждаеше се от възстановяване след деветгодишния си живот с Джак, а Бил все още бродеше из лабиринтите на скръбта си по Маргарет.

А сега трябваше да потърсят място в живота си и за другия. Онова, в което Мади не бе сигурна, беше какво да прави с Анди. Искаше да отдели място и за него, дори само за периодични посещения, за да изпълни обещанието, което бе дала на майка му. Никога нямаше да го забрави. За нея то беше свято и тя твърдо смяташе да го изпълни.

Докато говореше с Лизи по телефона, тя й спомена и за това. Лизи бе така ужасена от случилото се, че звънеше на майка си по няколко пъти на ден.

— Защо не го осиновиш? — попита с простотата на своите деветнайсет години дъщеря й. Мади отговори, че би било смешно. Вече нямаше съпруг, можеше да загуби работата си, дори нямаше собствено жилище. Но след като затвори телефона, идеята се загнезди в главата й като камъче в обувката. Събуди се в три часа сутринта, отиде в детската стая и взе Анди в ръцете си. Той кротко спеше и тя

престоя няколко часа с него, докато сестрата не я помоли да се върне в леглото си. Но Мади не искаше и да чуе. Сякаш някаква по-могъща от нея сила я тласкаше към детето и тя не можеше да ѝ устои.

На другата сутрин Мади очакваше служителката от социални грижи в коридора и крачеше нервно напред-назад. Почти не беше спала през нощта.

Когато се появи, я помоли да ѝ отдели няколко минути, за да поговорят. Обясни ѝ накратко ситуацията и жената прояви интерес и разбиране.

— Сигурна съм, че сте изживели силни емоции, госпожо Хънтър. Животът ви е бил в опасност. Но никой не очаква от вас да спазите обещанието, дадено при такива обстоятелства. Това е важно решение. Не бива да го вземате прибързано.

— Знам — отвърна Мади. — Но това, което чувствам. Мисля, че се влюбих в него.

— Фактът, че сте сама, няма да бъде пречка. Макар че би представлявало известно затруднение.

Мади не ѝ бе споменала, че съществува опасност да остане и без работа. Но не се притесняваше много за това, защото имаше достатъчно пари, внесени на нейно име без знанието на Джак, за да бъде осигурена за известно време. Беше спестявала през годините и сега имаше достатъчно за себе си, за Лизи и дори за бебето.

— Искате да ми кажете, че смятате да го осиновите? Така ли да ви разберам?

— Точно така — потвърди Мади. Имаше усещането, че взема най-важното и най-правилното решение в живота си. Не знаеше как ще реагира Бил, но не можеше сега да мисли за него. Не можеше да предаде мечтите си. Трябваше да го направи за себе си. А ако нещата станеха, това би било прекрасно за всички, не само за нея и за бебето. Все пак трябваше да говори с Бил.

— Колко време ще трябва, за да ви съобщя решението си?

— Малко. Ще го настаним временно при едно семейство, което ни е помагало и преди, но те не искат да го осиновят. Не са заинтересовани. Правят го от добро сърце и по религиозни причини. Но бебе като това много бързо ще бъде осиновено. То е здраво, бяло, само на осем седмици. Отговаря на всички изисквания. Точно такива бебета се търсят най-много. А не се намират лесно, повярвайте.

— Нека да помисля. Ще мога ли да се ползвам с предимство?

— При положение, че нямаме семейство, което да го вземе, той може да бъде ваш много скоро, госпожо Хънтър.

Мади кимна и жената излезе от стаята, като ѝ остави визитната си картичка. Когато по-късно отиде в детската стая и видя празното му креватче, сърцето я заболя. Анди вече го нямаше там.

Мади продължаваше да стои, вперила поглед в празната постеля, когато дойде Бил. Носеше ѝ чифт сиви панталони, син пуловер, мокасини, малко бельо, ново палто, тоалетни принадлежности, грим и нощница.

Тя го поздрави за това колко добре се е справил с покупките. Всичко ѝ беше по мярка.

На следващия ден Мади напусна болницата и се съгласи да остане при Бил, докато успее да подреди апартамента на Лизи. Смяташе, че ще успее за една седмица. Трябваше да вземе нещата си от Джак и да се върне на работа.

Имаше толкова много неща за вършене. Мади сподели с Бил плановете си, както и че смята да осинови Анди.

— Така ли? Сигурна ли си, че искаш точно това, Мади?

— Не съм напълно сигурна. Затова исках да говоря с теб. Предполагам, че това е най-налудничавата идея, която някога ми е минавала през главата, но и най-прекрасната. Просто не знам — отвърна доста объркана Мади.

— Най-доброто нещо, което си правила, е, че напусна Джак Хънтър, а най-прекрасното е Лизи, може би това ще е следващото — усмихна се той. — Трябва да си призная, че непрекъснато ме изумяваш, Мади. — Нейното решение му напомни колко по-стар е от нея. Той обичаше децата си, когато бяха малки, сега обичаше внуците си, но да вземе човек бебе на неговата възраст бе повече от авантюра. — Не знам какво да ти кажа — отговори съвсем искрено Бил.

— Нито пък аз. Не съм сигурна дали те питам, или ти съобщавам. Все още нямам представа дали нещата между нас ще потръгнат, въпреки че много се обичаме.

Беше напълно искрена и Бил не можеше да не се съгласи с нея. Беше влюбен в Мади, но дали това щеше да се окаже връзка за цял живот или само краткотрайно увлечение, никой не можеше да каже. Бе само началото. Те дори не бяха спали заедно, макар че перспективата

бе привлекателна. Въпросът с бебето обаче беше доста важен. И двамата бяха на еднакво мнение за това.

— През целия ми живот са ми казвали какво да правя. Както по отношение на децата, така и за всички други неща. Родителите ми ме накараха да оставя Лизи. Боби Джо ме караше да правя аборт след аборт и аз се съгласявах, защото не исках да имам деца от него. Джак ми забрани да имам деца и трябваше да си направя операция. След това ми забрани да виждам Лизи. И ето че сега се появява това бебе. Този път искам да съм сигурна, че ще направя онова, което трябва. Онова, което е правилно за мен, а не за теб. Защото, ако го оставя заради теб, може би винаги ще живея с чувството, че отново не съм постъпила правилно. От друга страна не искам да те загубя заради едно бебе, което дори не е мое. Разбираш ли какво имам предвид?

Бил се усмихна и я привлече към себе си.

— Да, разбирам. Макар че звучи малко объркано. Аз също не искам да ти отнемам нещо, което смяташ, че трябва да имаш. Някой ден ще ме намразиш затова или ще се чувстваш измамена. Особено след като никога не си имала друго дете, освен Лизи, не си способна да имаш и ти се губят цели деветнайсет години от живота. Нямам право да те лишавам от подобно щастие.

Може би Джак трябваше да ѝ каже това преди седем години, но не беше го казал. Поведението му сега бе напълно обяснимо, като се има предвид цялостното му отношение към Мади и мястото ѝ в техния брак. Те двамата не бяха искрени един към друг.

Бил обаче бе напълно различен, нямаше нищо общо с Джак Хънтър. Мади също нямаше нищо общо с жената, която някога се бе оженила за Джак. Започваха съвършено нов живот.

— От друга страна — продължи Бил в желанието си да бъде абсолютно честен с нея, — не знам дали искам да върна часовника толкова време назад и дори не знам дали мога да го направя. Аз съм много по-възрастен от теб, Мади. На твоята възраст ти би могла да имаш собствени деца, ако не беше се оперирала. А аз би трябвало да имам внуци. Ето, това е нещо, за което трябва да помислим. Не съм сигурен, че ще направя голяма услуга на едно бебе, ако то има баща на моята възраст.

Мади се натъжи от думите му, но не искаше да го принуждава да става баща.

— Няма нищо лошо човек да има баща на твоята възраст — казатя уверено. — Ти би бил чудесен баща за едно бебе. Или за едно дете. Или за когото и да е. — Това бе доста смахнат разговор, като се има предвид, че никой от двамата не бе говорил за женитба.

— Не смяташ ли, че впрягаме каруцата преди коня? Така беше, но Мади трябваше да вземе решение за Анди, преди някой друг да го е осиновил. Това беше от жизненоважно значение за нея. Знаеше, че няма да потърси за осиновяване друго дете, освен него. Това бебе беше различно. То бе продукт на събитие, което обръща живота на човек наопаки и Мади не искаше да го подмине. Неочакваното появяване на Анди в живота ѝ бе воля на съдбата.

— Какво искаш да направиш? — попита я Бил. — Какво би направила, ако аз не съществувах? — Подобна постановка на въпроса я улесняваше много с отговора.

— Щях да го осиновя, без да се замисля — отвърна без колебание Мади.

— Тогава го направи. Не бива да допускаш някой друг да определя живота ти вместо теб. Правила си го през цялото време досега. Може да умра утре или следващата седмица. Можеш да решиш, че не си подходяме. Или че можем да бъдем само приятели, но не и любовници, макар да се надявам да не го направиш. Следвай сърцето си, Мади. Направи онова, което то ти подсказва. Ако е правилно, вероятно ще успеем да живеем заедно. Кой знае, може пък да ми бъде приятно да играя бейзбол на моята възраст.

Как да не го обича човек при тези думи? Сякаш имаше някаква причина Бог да ѝ предоставя втори шанс в живота, не само с Бил, но и с Лизи и Анди.

— Май се държа като напълно ненормална. Дори не знам дали ще имам работа. Джак се закани да ме уволни.

— Това не е важно. Ще имаш работа пет минути, след като излезеш от телевизията на Джак. Въпросът е дали искаш да имаш дете и дали си готова да поемеш тази отговорност през остатъка от живота си.

— Ще помисля — отвърна сериозно Мади.

Бил я познаваше достатъчно добре, за да знае, че няма да вземе прибързано и лекомислено решение.

— Не мисля, че си луда. По-скоро храбра. И изключително благородна, честна, любяща и добра. Но не и луда.

— Това беше всичко, което искаше да знае и което щеше — да ѝ помогне да вземе своето решение.

Мади остана будна през цялата нощ, обмисляйки думите му и на сутринта се обади на социалната служителка, за да ѝ каже, че иска да осинови Анди. Тя я поздрави за решението и обеща да придвижи документите по най-бързия начин. Това беше най-важният момент в живота на Мади досега. Първо се разплака от радост и облекчение, а след това се обади на Бил и на Лизи. И двамата очевидно бяха доволни, макар Мади да знаеше, че Бил има резерви. Но не можеше да изостави мечтата на живота си дори и заради него. А и той не искаше подобна жертва от нея. Не беше сигурен само дали иска да играе бейзбол на седемдесет години в Малката лига. Мади не можеше да го вини за това. Надяваше се, че този акт щеше да се окаже благословен за всички. Не само за нея и Бил, а най-вече за Анди.

Мади напусна болницата същия ден и отиде направо в къщата на Бил.

Чувстваше се много изморена, въпреки че в действителност нямаше сериозни наранявания. Но все още не можеше да преодолее шока. Обади се на режисьора и му обеща да отиде на работа в понеделник. Елиът ѝ позвъни няколко пъти, за да я пита как е и да ѝ каже колко се радва, че е оживяла. Познати и приятели се бяха надпреварвали да ѝ носят цветя в болницата. В дома на Бил беше значително по-спокойно. На следващия ден Мади смяташе да отиде да си прибере нещата от къщата на Джак въпреки заплахата му да не пипа нищо. Беше наела един бодигард да я придружи. Нямаше никаква вест от Джак от мига, в който му каза, че го напуска.

Вечерта седнаха с Бил пред камината и говориха с часове, докато слушаха тиха музика. Бил бе приготвил вечеря и я бе сервира на свещи. Мади се чувстваше добре да я гледат така. Никой от двамата не бе подозирал, че може да съществува подобно щастие.

Най-неочаквано се бяха сбъднали и най-смелите им мечти. Мади бе напуснала Джак и се бе пренесла в къщата на Бил. Само преди седмица никой от тях не се осмеляваше дори да мечтае за това. Животът бе пред тях.

Мади се чувстваше странно от това стечение на събитията. Всичко се бе развило така неочаквано и бързо, сякаш Джак никога не бе съществувал и животът ѝ с него просто бе изчезнал в небитието.

— Мисля, че групата за психотерапия много ми помогна — сияеше тя. — Вече се чувствам като голямо момиче. — Но все още не беше се отърсила от ужасните спомени в миналото си. Безпокоеше се за Джак, беше ѝ мъчно за него. Изпитваше вина за всичко, което му наговори. Нямаше как да знае, че той бе прекарал уикенда с двайсет и едногодишна красавица, която бе срещнал случайно в Лас Вегас. Но Мади всъщност не знаеше много неща за него и никога нямаше да ги научи.

— Излиза, че трябваше да бъде взривен цял магазин, за да дойдеш на себе си — пошегува се Бил, макар и двамата да знаеха, че гледа сериозно на нещата. Бе преживял доста трагично събитията, докато бе помагал да я спасят. Но шегата му бе съвсем уместна за момента и разведри малко обстановката. — Е, кога възнамеряваш да вземеш Анди?

— Все още не знам. Ще ми се обадят. — Мади се поколеба за миг, после го попита: — Ще му станеш ли кръстник или не искаш да имаш нищо общо с него? — В погледа ѝ се долавяше притеснение и напрегнато очакване.

Бил я прегърна.

— Ще бъде чест за мен — отвърна той и я целуна нежно. — Никога не съм казвал, че не искам да имам нищо общо с него. Тепърва ни предстои да поддреждаме живота си. Но ако смяташ да имаме бебе, Мади, мисля, че трябва да направим това — онова по въпроса.

Мади се разсмя, защото знаеше какво има предвид, а с присъщия си такт ѝ го предложи така естествено.

Те сложиха чиниите в машината за миене, загасиха лампите и се качиха бавно по стълбите. Бил я хвана през кръста, докато вървяха към спалнята. Мади бе оставила нещата си в гостната стая. Не искаше да го насилва. От всичко, което ѝ бе разказвал, знаеше, че в живота му не е имало друга жена след смъртта на Маргарет. Но оттогава бе минало повече от година. Макар и да го преживяваше мъчително, в момента изглеждаше спокоен и ведър.

Седнаха на леглото и поговориха малко за атентата, за децата, за Джак, за всичко, през което бе минала Мади. Нямаха тайни един от

друг.

— Чувствам се като ученик, когато съм с теб — прошепна Бил притеснено.

Мади също се притесняваше, макар и по-малко. Знаеше, че няма защо да се страхува от него.

Бил я целуна и всички мрачни сенки и духове от миналото изчезнаха или поне бяха забравени. Както добрите, така и лошите. Все едно започваше нов живот с мъж, който дълго време ѝ е бил приятел. Толкова дълго, че тя не можеше да си представи живота си без него.

Всичко стана естествено и лесно. Двамата лежаха в леглото прегърнати, сякаш винаги са били заедно. Беше точно така както трябва да бъде. След това Бил се усмихна и ѝ каза колко много я обича.

— И аз те обичам, Бил — прошепна Мади, докато го прегръщаше.

Заспаха с мисълта, че са благословени. Бяха предприели едно дълго и мъчително пътуване през живота, за да се намерят. Но клопките, мъките, болките и дори загубите, които бяха преживели, си заслужаваха цената.

ГЛАВА 23

На следващата сутрин бодигардът я чакаше пред къщата на Бил, за да я придружи до къщата на Джак. Имаше достатъчно празни куфари, в които да си събере дрехите, а за да ги пренесе беше наела микробус.

Възнамеряваше да ги закара в апартамента, който бе взела за Лизи. Всичко останало оставаше за Джак. Картини, предмети на изкуството, мебели, спомени, всичко. Не искаше нищо друго, освен дрехите и личните си вещи, като четката за зъби например. Смяташе, че е справедливо и честно. До момента, в който стигнаха пред къщата.

Бодигардът караше микробуса. Мади бе отхвърлила предложението на Бил да дойде с тях, като го увери, че няма защо да се притеснява. Не можеше да ѝ се случи нищо лошо. Предполагаше, че ще ѝ отнеме само няколко часа и ще са си тръгнали, преди Джак да се е върнал от работа. Но в мига, в който пъкна ключа в бравата на външната врата, разбра, че нещо не е наред. Ключът влизаше точно, но когато го превъртя няколко пъти, вратата не се отвори. Мади опита отново, но безуспешно. Бодигардът ѝ се притече на помощ и установи, че бравата е сменена. Нейният ключ не вършеше никаква работа.

Мади се обърка. Не знаеше какво да прави. Сетне извади мобилния си телефон и се обади на Джак. Секретарката му веднага я свърза с него. За миг си помисли, че той може и да не говори с нея.

— Аз съм пред къщи и искам да си взема някои неща — обясни Мади, — но ключът не става. Предполагам, че си сменил бравата. Може ли да минем покрай офиса, за да ми дадеш ключ? Ще ти го върна по-късно. — Според Мади това бе напълно естествена молба.

— Какви неща? — попита ледено Джак. — Ти нямаш никакви неща в моя дом.

— Искам само да си взема дрехите, Джак. Нищо друго. Всичко остава за теб. — Искаше да си вземе и дрехите, които бяха в къщата във Вирджиния. — А също и бижутата. Това е. Всичко останало е твое.

— Нямах никакви дрехи, никакви бижута. Ти не притежаваш нищо — отговори той с леден глас. — Аз ги притежавам. Ти нямах нищо, освен онова, с което си облечена в момента. За всичко друго съм плащал аз, значи то е мое. — По същия начин й бе казал, че му принадлежи. Но Мади имаше гардероб и бижута, събирани седем години, и не виждаше причина да не си ги вземе, освен ако Джак не искаше да й отмъщава.

— Какво ще ги правиш? За какво са ти на теб? — попита го тя.

— Бижутата ти изпратих в „Сотби“ още преди два дни, а за дрехите ти извиках хора от „Добра воля“ да ги вземат в същия ден, когато ми съобщи, че ме напускаш. Казах им да ги изгорят или унищожат.

— Какво си направил?

— Точно това, което чу. Предположих, че едва ли би искала някой друг да носи дрехите ти — отвърна той, сякаш й бе направил страхотна услуга. — В къщата ми няма нищо твое. — Бижутата не представляваха никаква голяма инвестиция за него. Той никога не беше й подарявал нещо наистина стойностно и скъпо, освен разни дреболии, които тя харесваше. Нямах да забогатее много след продажбата им.

— Но как си могъл да направиш това? — Не проумяваше Мади. Той наистина беше зъл човек. Нима беше живяла цели седем години с него, без да разбере това? Умът й не го побираше.

— Казах ти, Мади. Не се ебавай с мен. Щом искаш, ще трябва да си платиш.

Дори езикът му беше груб. Сякаш отсреща имаше човек, когото тя въобще не познаваше.

— През всичките години, през които бях с теб, трябваше да плащам, Джак — каза Мади спокойно, макар че цялата се тресеше от нерви. Имаше чувството, че току-що я бяха ограбили, както си стоеше пред къщата, облечена с дрехите, които й беше купил Бил.

— Това не е нищо. Чакай да видиш какво ще последва — заплаши я Джак.

Мади затвори и се върна обратно при Бил. Той си беше вкъщи и я погледна изненадано, когато я видя да се прибира толкова рано.

— Какво е станало? Да не би да беше приготвил нещата ти предварително?

— Това можеше да го направиш ти. Той е унищожил всичко. Сменил е бравата на вратата, така че да не мога да вляза. Изпратил е бижутата в „Сотби“, а дрехите ми дал на „Добра воля“. — Чувстваше се като жертва на пожар, който бе погълнал всичко. Нямаше нищо.

— Господи, какво копеле! Не мисли повече за това, Мади! Ще си купиш нови неща.

Мади кимна, макар че не можеше да забрави така лесно как бе постъпил Джак с нея. Освен това щеше да ѝ струва доста пари да си купи нови дрехи.

Въпреки унижението, което ѝ бе причинил Джак, Мади прекара един прекрасен уикенд с Бил и Лизи.

Очакваше с нетърпение да дойде понеделник. Знаеше, че ще ѝ бъде много трудно да работи с Джак, но обичаше работата си и не искаше да се отказва от нея.

— Смятам, че би трябвало да го напуснеш — каза замислено Бил. — Има толкова много телевизии, които биха работили с удоволствие с теб.

— Засега мисля да запазя положението такова каквото е — отвърна тя и той не ѝ противоречи. Беше преживяла достатъчно за една седмица. Първо експлозията, след това четиринайсет часа затрупана под развалините и накрая загубата на всичко, което притежаваше.

Но Мади и хабер си нямаше затова какво я очаква. Влезе във фойето със закачена карта на ревера си и храбра усмивка и се запъти към детектора за метал. Шефът на охраната явно я очакваше, защото я отведе дискретно настрани и ѝ обясни, че не може да се качи горе.

— Но защо? — попита Мади изненадано. Помисли си, че или има предупреждение за поставена бомба, или е избухнал пожар, или заплаха срещу самата нея.

— Не ни е позволено да ви пуснем. Това е заповед на господин Хънтър. Съжалявам, госпожо, но не можете да влезете в сградата.

Това не бе уволнение. Тя беше персона нон грата. Ако пазачът я беше ударил, нямаше да я заболи толкова, колкото от това, което ѝ каза. Бяха тръшнали вратата в лицето ѝ. Сега беше без работа, без дрехи, без дом, без нищо и за миг почувства, че я обзема паника. Единственото, което ѝ оставаше да направи бе може би наистина да си вземе билет за автобуса за Ноксвил.

Мади си пое дълбоко въздух, излезе навън и си каза, че каквото и да направи Джак няма да я унищожи. Наказваше я затова, че го бе напуснала. Не беше му сторила нищо лошо, напомни си тя. След всичко, което ѝ бе причинил, имаше право на свобода. Но какво щеше да стане, ако не можеше да си намери повече работа или ако на Бил му омръзнеше и Джак излезеше прав, че тя наистина е безполезна и никому ненужна? Мади тръгна без посока из града и вървя чак до къщата на Бил, което ѝ отне повече от час. Когато стигна, беше напълно изтощена.

Бил разбра всичко в момента, в който я видя. Беше бяла като платно, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Успокой се, Мади — каза ѝ Бил. — Всичко ще бъде наред. Той не може да ти навреди, нито да те нарани.

— Напротив. Ще ме накара да се влача по корем, точно както ми предсказа. И ще трябва да се върна обратно в Ноксвил. — Бе преминала през толкова много неща за толкова кратко време, че сега бе напълно паникьосана. Имаше пари в банката, които бе спестявала от заплатата си без знанието на Джак, имаше и Бил до себе си, но въпреки това се чувстваше като сираче. Джак бе постигнал целта си. Бе предвидил с абсолютна точност колко изоставена, изплашена и отчаяна ще бъде в момента, в който го изостави. Бяха повели безпощадна война помежду си.

— Няма да ходиш в Ноксвил. Това, което трябва да направиш, е да наемеш адвокат. Но не някой, който се води на ведомост при Джак.

Бил се обади на един негов познат и когато Мади се поуспокои, отидоха да се срещнат с него. Имаше някои неща, които не можеше да уреди, като например връщането на дрехите ѝ. Но затова пък можеше да направи много, за да принуди Джак да се съгласи на договор. Джак трябваше да ѝ плати за всичко, което бе унищожил, обясни ѝ адвокатът, а също и неустойка за уволняването от работа и здравните осигуровки. Адвокатът говореше за наказателни мерки от рода на милион долара за неспазване на договора. Мади го слушаше с удивление. Значи тя не беше, както се бе страхувала в началото, нито безпомощна, нито жертва. Щеше да му се наложи да плати доста скъпо за онова, което бе сторил, а когато поведението му станеше достояние на широката общественост, това едва ли щеше да бъде особено благоприятно за добрия му имидж.

— Това е, госпожо Хънтър. Той не може да ви стори нищо друго, освен вече стореното. Може да ви разстрои, разбира се, да ви засегне лично. Но няма да стигне особено далеч. Той е една движеща се мишена, понеже е известна личност. Ако не получим здравното обезщетение от него, ще го дадем под съд. — Мади му се усмихна като дете, което току-що е получило новата си кукла за Коледа. Когато напуснаха офиса на адвоката, тя се усмихна благодарно на Бил. Чувстваше се по-сигурна от всякога.

— Съжалявам, че се предадох тази сутрин. Но бях толкова уплашена. Думите на пазача прозвучаха толкова страшно. Той направо ме изгони.

— Разбирам те — отвърна ѝ съчувствено Бил. — Това, което е направил Джак, е отвратително. Затова и го е направил. Трябва да бъдеш нащрек. Сигурен съм, че не е свършил запаса си от мръсотии. Сигурен съм, че ще извърши още куп подли и отвратителни неща, докато не се намеси съдът. Дори и след това може да се опита да продължи да те измъчва. Ще трябва да се въоръжиш с търпение, Мади.

— Знам — съгласи се тя. Но беше едно да го кажеш и съвсем друго да го направиш.

На следващия ден войната продължи. Тъкмо преглеждаха сутрешните вестници, когато Мади неочаквано възкликна. Бил я погледна разтревожено.

— Какво има?

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато му подаде вестника. На двайсета страница имаше малка статия, в която се казваше, че Мади Хънтър е трябвало да напусне работата си като говорител в телевизията в резултат на нервна криза, в която била изпаднала, след като е била затрупана четиринайсет часа под развалините на търговския център.

— О, господи! — въздъхна Мади. — Никой повече няма да ме вземе на работа.

— Кучи син! — Бил прочете внимателно статията, после се обади на адвоката. Той им позвъни следобед и каза, че ще съдят Джак за клевета. Но вече беше ясно, че Джак Хънтър ще играе с високи

залози и че неговата единствена цел отсега нататък ще бъде да превърне живота на Мади в ад.

Следващата седмица Мади се върна в групата по психотерапия и разказа какво е направил Джак. Никоя от жените не беше изненадана. Те дори я предупредиха, че ще стане още по-лошо и че трябва много да внимава да не я нарани и физически. Ръководителката им описа поведението му като поведение на социопат без съвест и морал, който, когато му бе изгодно обръщаше нещата срещу другия и представяше себе си за жертва. Определение, което идеално подходеше на Джак. Вечерта Мади разказа на Бил за това и той се съгласи напълно с нея.

— Искам да бъдеш много внимателна, когато мен ме няма, Мади. Направо ще се поболея от притеснения по теб. Искам да дойдеш с мен. — Тя бе настояла да замине за Върмонт за коледните празници, както бе планирал, така че нямаше да го има няколко дни. Мади искаше да остане в града, за да подредят с Лизи апартамента. Лизи пристигаше същия ден, в който Бил заминаваше. Мади все още бе убедена, че ще е по-добре да се пренесе при нея. Въпреки че ѝ бе безкрайно приятно да живее с Бил, не искаше да го притеснява. А и все още очакваше да чуе новини за осиновяването на Анди. Последното нещо, което искаше, бе да наруши това прекрасно и спокойно съществуване. Искаше да върви отсега нататък с Бил и до Бил.

— Не се тревожи за мен — увери тя Бил. Не мислеше, че Джак ще я нападне физически. Беше прекалено зает да измисля как да ѝ причини неприятности, които щяха да ѝ донесат много повече вреди и мъка.

Адвокатът ѝ изготви статия — опровержение на онази, в която Джак я обявяваше за луда, и из обществото мигновено тръгнаха приказки, че е била уволнена от вбесения си съпруг, защото го е напуснала. В рамките на два дни Мади получи предложения с отлично възнаграждение от три основни телевизионни компании. Но тя не искаше да бърза. Трябваше ѝ време, за да помисли и да направи правилния избор, а не да изнасилва нещата. Но поне беше получила уверение и бе убедена, че в никакъв случай няма да остане без работа. Неговите натяквания, че ще се влачи по корем и ще се върне отново във фургона, бяха само поредната форма на мъчение.

Бил отпътува при децата си, а Мади се зае да подреди апартамента на Лизи. Когато Лизи пристигна, всичко бе вече на мястото си и изглеждаше много уютно. Лизи беше силно развълнувана, че ще живее заедно с майка си. Смяташе, че всичко, което е направил Джак, е просто ужасно. Но онова, че беше се опитал да прогони Лизи, преди Мади да узнае за нейното съществуване, беше най-страшното от престъпленията му. Всъщност списъкът с ужасните неща, които бе правил, беше безкраен. Мади си даваше едва сега ясна сметка за това. Чудеше се как е могла да понесе безкрайния низ от обиди, мъки и терор. Бе му го позволявала, защото бе живяла с убеждението, че си го заслужава и Джак отлично го знаеше. Сама му бе дала всички оръжия, от които бе имал нужда, за да й наранява.

С Лизи все още разговаряха за това, когато се обади Бил. Мади вече му липсваше.

— Защо просто не дойдете за Коледа? — попита той.

— Не искам да се натрапвам на децата ти — отвърна Мади.

— Но те ще се радват, Мади.

— Добре, какво ще кажеш за деня след Коледа? — попита го тя. Беше компромисно решение, а и Лизи умираше от желание да се научи да кара ски. Бил бе въодушевен от предложението. Лизи не по-малко от него.

Бил й се обади по-късно отново, за да й каже колко я обича.

— Смятам, че трябва да обмислим къде ще живееш. Не може двете с Лизи да спите в една спалня. Освен това, ще ми липсваш. — Тя действително бе мислила да си наеме отделно жилище поради същите причини. А също и защото не искаше той да се чувства обвързан. Беше прекалено чувствителна на тази тема. Бил обаче звучеше настоятелно и бе едва ли не обиден, че се е пренесла при Лизи.

— Добре, добре. Като се има предвид размера на гардероба ми в момента — разсмя се Мади, — това е решение, което мога да взема само за пет минути.

— Искам да се върнеш при мен, когато се прибера. Мисля, че е време. — И двамата сме преживели прекалено дълги и тежки моменти. Нека да започнем новия си живот заедно.

Мади не бе напълно сигурна какво точно има предвид, но не посмя да го попита. Имаха достатъчно време, за да помислят. На другия ден беше Бъдни вечер и трябваше да свършат доста неща,

макар че Мади не бе на работа и не страдаше от липса на свободно време. Беше решила да посвети цялото си внимание на Лизи.

Излязоха и купиха елха, която украсиха заедно, като през цялото време се шегуваха и смееха. Всичко, което изпитваха, бе на хиляди мили разстояние от тъжните Коледи, които бе прекарвала във Вирджиния, защото Джак не обичаше и не зачиташе празниците и очакваше от нея същото отношение. Това беше най-щастливата Коледа в живота на Мади, макар че все още изпитваше известно съжаление за Джак и за това как се бяха развили нещата помежду им. Но без него се чувстваше определено по-добре. Когато хубавите спомени от живота ѝ с него надделяваха, тя си напомняше за лошите, които бяха много повече и много по-страшни. Единственото, което имаше значение сега, бяха Бил и Лизи.

В два часа същия следобед телефонът иззвъня. Беше обаждане, което Мади очакваше с нетърпение, макар и да не знаеше точно кога. Бяха ѝ казали, че може да минат няколко седмици, дори месец, така че тя нарочно не мислеше за това и бе концентрирала цялото си внимание върху Лизи.

— Той е готов, мамо — каза един познат глас по телефона. Беше служителката от социалните грижи, която ѝ помогна за осиновяването на Анди. — Можете да вземете своето малко момченце, което няма търпение да се прибере у дома за Коледа с мама.

— Господи! Наистина ли? Мога ли да го взема веднага. — Мади погледна Лизи и замахна с ръка, но Лизи не знаеше за какво става дума, затова само се засмя.

— Той е ваш син. Съдията подписа всички документи тази сутрин. Реши, че това ще означава много за нея точно днес, на Коледа. Прекрасен подарък. Страхотен начин да прекараш празниците, нали? С ново бебе.

— Къде е той?

— Тук до мен, в моя офис. Приемните му родители го донесоха преди малко. Можете да го вземете по всяко време днес следобед, но на мен също ми се иска да се прибере по-рано вкъщи при децата си.

— Ще бъда при вас след двайсет минути — каза Мади и разказа на Лизи за какво става дума. — Ще дойдеш ли с мен? — попита я тя, чувствайки се изведнъж доста нервна. Никога досега не беше се грижила за бебе. Всички беше ново за нея, а и не бе купила нищо за

Анди. Нарочно не искаше да избързва, освен това бе предполагала, че ще я предупредят, за да се подготви.

— Ще трябва да напазаруваме разни неща, след като го вземем — каза замислено Лизи. Тя бе разумно и практично момиче. Беше работила като бавачка на по-малките деца при всичките си приемни родители и знаеше много повече от майка си от какво се нуждаят бебетата.

— Дори не знам какво трябва да купя. Памперси, дрънкалки, играчки, някаква храна, нали? — Мади се чувстваше на четиринайсет години и не можеше да диша от вълнение. Среса се набързо, изми лицето си, облече палтото, грабна чантата и затича по стълбите заедно с Лизи.

Когато пристигнаха в офиса на социални грижи, там ги очакваше Анди, облечен с бяло пуловерче, бяла шапка и сини панталонки, а приемното семейство бе оставило до главичката му едно малко мече като коледен подарък.

Когато Мади се наведе над него, той кротко спеше. Тя го взе внимателно и го притисна до себе си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Все още изпитваше огромна болка и съжаление, че никога не бе била майка на Лизи. Но тя очевидно разбираше какво става в душата на майка ѝ, защото я прегърна през раменете.

— Всичко е наред, мамо. Аз много те обичам.

— И аз те обичам, сърчице мое. — Мади целуна дъщеря си и в този момент бебето се събуди и заплака. Мади го подпря на рамото си, а то се огледа наоколо за познато лице и зарева още по-силно.

— Мисля, че е гладен — каза Лизи доста по-уверено от майка си. Служителката им подаде голяма чанта с рецепти и инструкции и връчи на Мади дебел плик с документите по осиновяването. Трябваше да отиде в съда още веднъж, но това бе само чиста формалност. Детето вече беше нейно. Мади бе запазила първото му име, но бе решила да промени фамилията. Както неговата, така и своята собствена с моминското си име Бомонт. Не искаше да има нищо общо повече с Джак Хънтър. Дори ако след време отидеше да работи в друга телевизионна компания, щеше да се казва Маделин Бомонт. А малкият ѝ син щеше да се казва Андрю Уилям Бомонт. Беше му дала второто име Уилям в чест на кръстника му. Когато напуснаха службата за

социални грижи, Мади имаше вид на мадона, която носи своето скъпоценно вързопче.

Спряха в магазин за бебета и в една аптека на път за вкъщи и купиха всичко, което Лизи и продавачката казаха, че ще бъде необходимо. Напълниха таксито така, че дори за тях нямаше място. Когато се прибраха в апартамента, Мади цялата сияеше. В този момент телефонът зазвъня.

— Аз ще вдигна, мамо — увери я Лизи, защото Мади не искаше да оставя Анди дори за минута. Ако някога дори за секунда се бе съмнявала, че това, което прави е правилно, сега беше напълно убедена, че е най-истинското нещо и е единственото, което бе искала и от което се бе нуждаела.

— Къде бяхте? — попита познат глас. Беше Бил. Тъкмо се бе върнал от ски заедно с един от внуците си и нямаше търпение да ѝ се обади. — Къде беше, Мади? — попита отново той, а тя се усмихна.

— Да взема сина си — отвърна тя гордо. Лизи запали светлинките на елхата, които привнесоха допълнителен уют, макар Мади да съжаляваше, че не са заедно с Бил. Особено сега, когато и Анди вече беше с тях.

За миг той не разбра какво му казва, а когато го осъзна, се засмя. Беше доловил гордостта в гласа ѝ.

— Но това е най-хубавият коледен подарък, който човек може да получи! Как е той?

— Много е красив, Бил — каза тя и погледна към Лизи. — Е, не е толкова красив колкото беше Лизи като бебе, но наистина е хубав. Почакай да го видиш.

— Ще го доведеш ли във Върмонт? — Знаеше, че задава глупав въпрос. Та тя нямаше друга възможност, нямаше на кого да го остави, а и той не бе новородено бебе. Беше на цели два месеца и половина. На Коледа щеше да стане точно на десет седмици.

— Ако може, с удоволствие.

— Разбира се. Децата ще полудеят от радост. А и освен това смятам, че трябва да се запознаем колкото се може по-скоро, щом ще му ставам кръстник. — Бил не каза нищо повече, но се обади още веднъж през нощта и на следващата сутрин.

Мади и Лизи отидоха вечерта на литургия и взеха бебето със себе си. Мади го сложи в красива синя кошница за носене на ръка,

която бе купила следобедна. Анди изглеждаше като малък принц в нея, облечен с ново палтенце, синя шапка и завит с огромно топло синьо одеяло, а до него малкото мече.

На следващата сутрин Мади и Лизи отвориха подаръците за Коледа. Имаше чанти и ръкавици, книги, пуловери, парфюми. Но най-хубавият и скъп подарък беше Анди, който лежеше в кошницата си и ги гледаше с ококорени будни очички. Когато Мади се наведе да го целуне, той ѝ се усмихна. Тя никога нямаше да забрави този миг. Неочаквано бе получила подарък, за който бе безкрайно благодарна на Бога. Когато го взе в ръцете си, тя изрече мълчалива молитва на благодарност и отправи поглед към майка му, която сигурно ги гледаше от небето.

ГЛАВА 24

На следващия ден Мади и Лизи наеха кола и тръгнаха за Върмонт. Колата приличаше на циганска каруца, пълна до спукване с всички неща, необходими за Анди. Той се оказа кротко бебе и спа почти през целия път, докато Мади и Лизи си говореха и се смяха. По пътя спряха, за да си купят хамбургери и да нахранят Анди. Мади никога не беше била толкова щастлива, още по-малко сигурна, че е постъпила правилно. Едва сега осъзнаваше какво ѝ бе отнел Джек, когато я бе накарал да си направи операция. И какво ли не ѝ бе отнел още: самоувереността, самоуважението, самооценката, вярата в себе си, способността и смелостта да взема собствени решения и да гради живота си. Това бе много висока цена за работата и материалната сигурност, които ѝ бе дал в замяна.

— Какво смяташ да правиш с предложенията за работа? — поинтересува се Лизи.

— Все още не знам. Искам да се върна на работа, но първо да се порадвам още малко на теб и на Анди. Животът ми предоставя за пръв и последен път шанса да бъда майка. После ще бъда отново напълно обсебена от работата си. Затова не бързам.

Освен това имаше пълното право да не работи. Адвокатът ѝ бе завел съдебен процес срещу Джек и неговата мрежа. Той ѝ дължеше огромна сума пари като неустойка за това, че я бе уволнил. Адвокатът бе настоял да включи в иска и много други обвинения, едно, от които за клевета. Но най-много от всичко Мади искаше да си остане вкъщи и да се радва на Лизи и на бебето. След две седмици Лизи започваше да учи в Джорджтаун и беше силно развълнувана от това.

Стигнаха до Шугърбръш около шест вечерта, точно навреме за вечеря. Внуците на Бил буквално полудяха, като видяха бебето, което весело се усмихваше. А най-малкият от тях, който бе само на две годинки и половина, непрекъснато искаше да си играе с него и да го носи.

Лизи го взе от Мади, след като приключиха с вечерята, за да го занесе в леглото. Мади помогна на дъщерята и снахите на Бил да почистят кухнята и да измият съдовете и седна при него пред камината. Когато всички си легнаха, Бил ѝ предложи да се разходят. На небето светеха ярки звезди, беше студено и снегът скърцаше под краката им, докато вървяха по пътеката, която синът му бе направил в снега. Къщата бе голяма и удобна. Стара къща, която очевидно всички много обичаха. Бяха прекрасно семейство и се наслаждаваха на времето, прекарано заедно. Никой от тях не бе озадачен от връзката на Бил с Мади. Посрещнаха я с отворени обятия и бяха много дружелюбно настроени към Лизи и бебето.

— Имаш чудесно семейство — каза Мади, докато вървяха ръка за ръка. До стената на къщата бяха опрени ски. Мади имаше намерение да покара на другия ден, ако намереха на кого да оставят бебето. Това бе една нова страница в живота ѝ и Мади знаеше, че за известно време ще ѝ изглежда странно, но ѝ харесваше.

— Благодаря — усмихна се Бил и я прегърна. — Анди е много сладко бебе — добави той. Можеше да види колко много го обича Мади. Щеше да бъде много тъжно, ако не бе изпитала тези чувства никога в живота си. Освен това тя бе в състояние да осигури на детето живот какъвто собствената му майка никога не би могла. Господ очевидно е знаел какво прави, когато ги бе погребал тримата заедно в онази ужасна нощ под развалините на магазина. А кой беше той, че да ѝ отнеме това щастие?

— Много мислих — каза той след кратко мълчание, когато тръгнаха да се връщат.

Мади го изгледа уплашено.

— Не съм сигурна, че искам да го чуя. — В очите ѝ отново се появи страх и Мади отклони погледа си така, че Бил да не види напиралите сълзи.

— Защо? — попита той и спря. — Аз пък мислех, че може би ще искаш да чуеш някои неща.

— За нас ли се отнася? — едва изрече тя. Нима толкова скоро след началото щеше да настъпи краят? Не беше честно, но нищо в нейния живот не бе продължавало дълго и не е било честно, освен онова, което имаше в момента. Бил, Лизи и Анди — това беше всичко, което бе от значение за Мади. Животът ѝ с Джак беше само лош сън.

— Не се страхувай, Мади — успокой я Бил. Чувстваше, че цялата трепери в ръцете му.

— Страхувам се. Не искам да те загубя.

— За това никога няма гаранция — отвърна сериозно той. — Ти имаш много повече път пред себе си. Но аз мисля за моя живот. Открих, че няма значение докъде си стигнал, нито колко бързо. Значение има самото пътуване. Значение има колко дълго вървиш с един човек и дали го правиш добре. Дали вървите рамо до рамо, ръка за ръка и пътищата ви никога не се кръстосват. Може би това е всичко, което му трябва на човек. Никой от нас не е сигурен какво го чака зад ъгъла. — Беше научил това по много болезнен начин, Мади също. — Това е един вид пътуване към доверието.

Мади все още не беше сигурна какво иска да й каже.

— Няма да те оставя, Мади. Нямам къде да отида. И не искам да те боли. — Но сигурно щяха да се нараняват от време на време, макар и без злоба. И двамата го знаеха.

— Аз също не искам да те боли — отвърна Мади и се притисна към него, поуспокоена от думите му. Чувстваше, че няма от какво да се страхува. Предстоеше й нов живот, една мечта, която двамата бяха открили и трябваше да опазят.

— Опитвам се да ти кажа — продължи Бил, докато й се усмихваше, — че реших, че ще ми се отрази много добре, ако играя бейзбол на седемдесет години. Ако все пак нещо се случи, Анди ще може да ми хвърля топката и в инвалидната количка.

Мади отвърна на усмивката му.

— Съмнявам се, че ще бъдеш в инвалидна количка. Бил се засмя.

— Кой знае? Ти може да ме потрошиш. Вече се опита. Ей Богу, какво ли не ми сервира — експлозия в магазина, бебета, паднали от небето, бивши полудели съпрузи. Животът ми с теб със сигурност няма да е скучен. Не искам да му бъда кръстник. Анди заслужава много повече.

— Искаш да му станеш треньор за Малката лига ли? — пошегува се Мади. Имаше усещането, че сега ще се случи нещо много важно. Нещо, което бе очаквала през целия си живот. С Бил можеше да се чувства спокойна и на сигурно място.

— Искам да му бъда баща, твой съпруг. Това се опитвам да ти кажа. Ти какво мислиш по въпроса?

— Какво ще кажат децата ти? — притесни се тя, макар че децата му се държаха чудесно с нея.

— Вероятно ще кажат, че съм луд и ще бъдат напълно прави. Но аз мисля, че така е правилно и за двама ни. За всички нас. Знаех го отдавна. Само че не бях сигурен какво ще предприемеш и колко време ще ти отнеме.

— Отне ми много дълго време — продължи Мадри. Сега съжаляваше за това, но знаеше, че не би могла да го направи по-бързо.

— Казах ти, Мадри, не е важно колко бързо вървиш по пътя. Важно е самото пътуване. Е, какво мислиш?

— Мисля, че съм много щастлива — прошепна тя.

— Аз също — отвърна Бил и я прегърна.

Лиззи държеше Анди на ръце и ги гледаше от прозорците на горния етаж как вървят прегърнати по снежната пътека. Мадри сякаш усети погледа ѝ, вдигна глава и ѝ се усмихна. Двамата спряха на прага и се целунаха. За тях това не беше целувка, отбелязваща началото или края. Това беше целувка за живота, който щяха да споделят заанапред и удоволствието да знаят, че пътуването им ще продължи още дълго, дълго време.

Издание:

Даниел Стийл. Без драскотина

ИК „БАРД“, София, 2002

Редактор: Мариана Цакова

Коректор: Пенчо Иванов

ISBN: 954-585-327-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.